

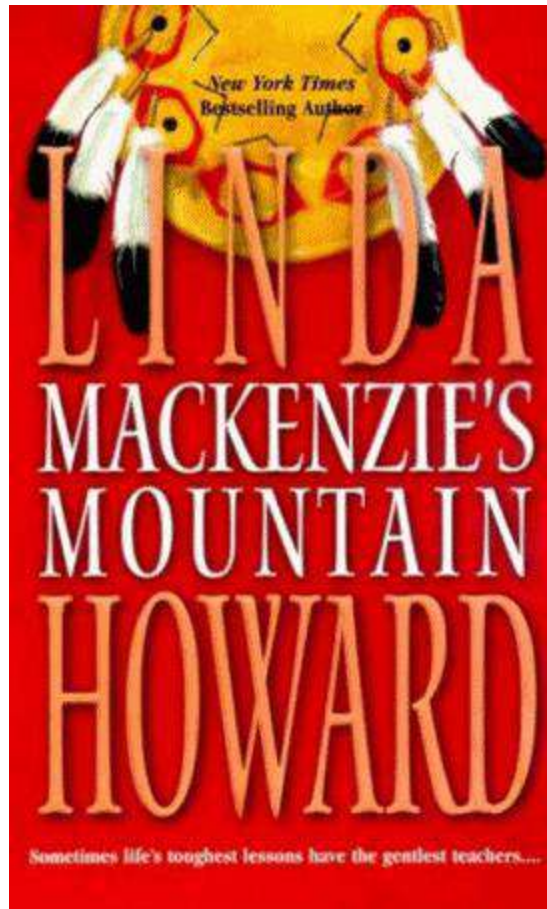

*New York Times
Bestselling Author*

LINDA MACKENZIE'S MOUNTAIN HOWARD

Sometimes life's toughest lessons have the gentlest teachers....

daotieuu.blogspot.com

Thông tin ebook

Tên truyện : Ngọn núi nhà Mackenzie

Tác giả : **Linda Howard**

Thể loại : Văn học nước ngoài

Nguồn : <http://thuvienpdf.com>

Convert (TVE) : chuotqn

Type(TVE): huyenhoa

Người dịch: Huyền Hoa và decorator

Ngày hoàn thành : 05/01/2009

Nơi hoàn thành : Hà Nội+ Hạ Long

thuvienpdf.com

Mục lục:

[Chương 1:](#)

[Chương 2:](#)

[Chương 3:](#)
[Chương 4:](#)
[Chương 5:](#)
[Chương 6:](#)
[Chương 7:](#)
[Chương 8:](#)
[Chương 9:](#)
[Chương 10](#)
[Chương 11:](#)
[Chương 12:](#)
[Hồi kết](#)

Lời người dịch:

Tôi là một fan của Judith McNaught, tôi yêu sự lãng mạn, hơi viễn vông, đầy vẻ cổ tích trong truyện của bà. Bà chính là tác giả đầu tiên tôi đọc bằng nguyên bản tiếng Anh và cũng là tác giả đầu tiên mà tôi chọn để dịch (cuốn Almost Heaven - Như cõi thiên đường). Nhưng rồi tôi phát hiện ra Linda Howard và thế là tình yêu của tôi bị san sẻ mất rồi, mà lạ thay càng đọc Linda tôi là càng nghiêng về bà nhiều hơn. Tuy vẫn yêu Judith nhưng có vẻ tôi yêu Linda Howard nhiều hơn. Truyện của Linda trần trụi hơn không mang màu sắc cổ tích, huyền hoặc của giới thượng lưu, quý tộc như của Judith. Nhưng cũng chính vì vậy mà nó gần gũi và giản dị hơn. Đây chỉ là những nhận xét hơi chủ quan của tôi. Các bạn hãy đọc và cảm nhận nhé.

Lê Nguyễn Huyền Hoa

Chương 1:

Anh cần một người đàn bà. Rất cần.

Wolf Mackenzie trải qua một đêm thao thức, với ánh trăng sáng chói chiếu lên chiếc gối trống không bên cạnh anh. Cơ thể anh nhức nhối vì khao khát, đó là nhu cầu tình dục của một người đàn ông khỏe mạnh và mỗi giờ qua đi chỉ làm tăng thêm sự thất vọng của anh mà thôi. Cuối cùng anh rời khỏi giường và trần truồng bước đi về phía cửa sổ, cơ thể to lớn của anh di chuyển một cách uyển chuyển đầy sức mạnh. Sàn nhà bằng gỗ làm bàn chân trần của anh lạnh buốt nhưng anh thích sự bất tiện đó, nó làm dịu những khao khát, thèm muốn đang đốt cháy máu trong người anh.

Ánh trăng mờ ảo soi sáng những nét như tạc trên khuôn mặt nhìn nghiêng của anh, chứng thực di sản của anh.

Không kể đến mái tóc dày đen dài trải dài xuống vai, không kể đôi mắt đen to, toàn bộ gương mặt anh đều tuyên bố anh là người Anh diêng. Nó thể hiện ở đôi gò má cao nhô lên hẳn, và vầng trán rộng, môi mỏng và chiếc mũi cao. Ít rõ ràng hơn, nhưng cũng rất dữ dội, đó là di sản người Celtic từ cha anh, chỉ mới một thế hệ di chuyển khỏi cao nguyên Scottish. Những thứ đó làm tăng thêm những nét đặc trưng của người Anh diêng thừa kế từ mẹ anh, làm khuôn mặt anh sắc nhọn, cân đối, mạnh mẽ. Trong huyết quản của anh chảy hai dòng máu của những tộc người hiếu chiến nhất trong lịch sử thế giới, Comanche và Celt. Anh là chiến binh bẩm sinh, điều đó đã sớm được khám phá bằng quân đội khi anh gia nhập quân đội. Anh cũng là người theo chủ nghĩa khoái lạc. Anh biết rất rõ bản năng của chính mình và mặc dù anh có thể kiểm soát nó, thỉnh thoảng cũng có lúc anh

cần đàn bà. Vào những lúc đó, anh thường đến thăm Julie Oakes. Đó là một người phụ nữ đã ly dị, già hơn anh vài tuổi, cô ta sống ở một thị trấn nhỏ cách đây 50 dặm. Thoả thuận của họ đã tồn tại năm năm; cả Wolf lẫn Julie đều không quan tâm đến hôn nhân, nhưng cả hai đều có những nhu cầu, và họ thích lẫn nhau. Wolf cố gắng không đến chỗ Julie quá thường xuyên, và chú ý để không bị nhìn thấy đi vào nhà cô ta; anh lãnh đạm chấp nhận một sự thật là hàng xóm của cô ta sẽ thấy bị sỉ nhục nếu họ biết cô ta ngủ với một người Anh diêng. Và không phải chỉ là một người Anh diêng, mà còn là một tên có tiền án, tiền sự về tội cưỡng hiếp.

Ngày mai là thứ bảy. Có một số việc nhà bình thường, và anh sẽ phải đi chở một số vật liệu làm hàng rào ở Ruth, một thị trấn nhỏ ngay dưới chân ngọn núi của anh, nhưng tối thứ bảy theo truyền thống là ngày hú. Anh sẽ không hú mà sẽ đi thăm Julie và trút tình trạng căng thẳng tình dục lên giường của cô ta.

Đêm ngày càng lạnh, và những đám mây ngày càng nhiều. Anh quan sát cho đến khi chúng che khuất ánh trăng, biết rằng đó là dấu hiệu của những đợt tuyết rơi mới. Khuôn mặt của anh bình thản, nhưng cơ quan sinh dục của anh thì nhức nhối. Anh cần một người đàn bà.

Mary Elizabeth Potter có rất nhiều công việc nhà nhỏ nhặt chiếm hết thời gian của cô sáng thứ bảy, nhưng lương tâm của cô không để cô yên cho đến khi cô có thể nói chuyện với Joe Mackenzie. Cậu bé đã bỏ học hai tháng trước, một tháng trước cô chuyển tới đây để thay thế một giáo viên, người đã đột ngột bỏ dạy. Không ai nhắc cậu bé với Mary, nhưng cô tình cờ lướt qua bảng điểm của cậu, và sự tò mò đã khiến cô đọc nó. Trong một thị trấn nhỏ như Ruth, Wyoming, không có nhiều học sinh và cô nghĩ cô đã gặp tất cả chúng. Thực tế là, chỉ có ít hơn 60 học sinh, nhưng tỷ lệ tốt nghiệp gần như là một trăm phần trăm, và bất cứ trường hợp bỏ học nào đều là một sự bất thường. Khi cô đọc bảng điểm của Joe Mackenzie, cô đã sững sốt. Cậu bé này đứng

đầu lớp, với toàn điểm A trong tất cả các môn. Những học sinh học kém có thể chán nản và bỏ học, nhưng bản năng nghề dạy học khiến cô cảm thấy bị xúc phạm khi một học sinh suốt xắc như thế này lại đơn giản là bỏ học. Cô phải nói chuyện với cậu bé, cố gắng làm cho cậu hiểu sẽ là quan trọng như thế nào cho tương lai của cậu ta nếu cậu ta tiếp tục học. Mười sáu tuổi quá trẻ để tạo ra một lỗi lầm có thể ám ảnh cậu suốt cuộc đời còn lại của mình. Cô không thể ngủ cho đến khi cô làm cách tốt nhất của mình để thuyết phục cậu trở lại trường.

Tuyết rơi cả đêm và trời trở nên rất lạnh. Con mèo kêu về than vãn khi đi vòng quanh chân cô như thể phàn nàn về thời tiết. “Ta biết, Woodrow,” cô an ủi con vật. “Sàn nhà chắc là làm cho chân người lạnh lắm.” Cô đồng cảm với nó. Cô đã không nghĩ chân cô cần phải được giữ ấm hơn nữa cho đến khi cô chuyển đến Wyoming.

Trước khi một mùa đông khác đến, cô hứa với bản thân mình, cô sẽ có cho mình một đôi boots chắc chắn và ấm áp, viền lông thú và không thấm nước và cô có thể di chuyển trên tuyết như thể cô đã làm điều đó cả cuộc đời vậy, như thể dân địa phương. Thực ra thì cô cần một đôi boots ngay bây giờ, nhưng chi phí di chuyển đã làm cạn tiền dự trữ của cô, và sự dạy dỗ của người dì tiết kiệm ngăn cô không mua một đôi boots bằng tiền tiết kiệm.

Woodrow lại kêu lần nữa khi nàng đi đôi giày ấm nhất, thực tế nhất mà mình có vào chân, cái mà cô thầm gọi là giày của cô giáo già. Mary dừng lại vuốt ve con mèo. Cô thừa kế nó cùng với ngôi nhà, cái mà ban giám hiệu nhà trường thu xếp cho cô sống; con mèo, cũng như ngôi nhà hơi tàn tạ. Cô không biết con Woodrow bao nhiêu tuổi, nhưng nó và cả ngôi nhà trông xuống cấp lắm rồi. Mary luôn cưỡng lại ý muốn có một con mèo – điều càng làm tô đậm nét hơn về cuộc sống của một cô gái già – nhưng cuối cùng định mệnh cũng bắt được cô.

Cô là một cô gái già. Và giờ đây cô lại sở hữu một con mèo. Và đi một đôi giày dành cho gái già. Bức tranh hoàn thành.

“Nước tự tìm kiếm mực nước của riêng nó,” cô nói với con mèo, đang nhìn trả lại cô bằng đôi mắt Ai cập lãnh đạm của nó. “Nhưng ai thềm quan tâm cơ chứ. Nó chẳng thể làm ai đó bị tổn thương nếu mực nước của cá nhân ta có vẻ như bị ngăn cản bởi những đôi giày thực tế và những con mèo.”

Nhưng khi cô nhìn vào gương để chắc chắn tóc của cô gọn gàng, thì cô lại thở dài. Những đôi giày thực tế và những con mèo chỉ là một phần của những nét đặc trưng của cô thôi, cùng với nó là làn da nhợt nhạt, thân hình mảnh khảnh và không phân biệt trên dưới. “Nhút nhát, lặng lẽ,” là những từ tốt để mô tả cô. Mary Elizabeth Potter sinh ra đã là một gái già.

Cô mặc ấm nhất mà cô có thể thu xếp, trừ phi cô đi một đôi vớ ngắn với đôi giày thực tế của cô, nhưng cô hít một hơi dài. Cô sẵn sàng trở thành một người ăn mặc lôi thôi nhếch nhác vì sự ấm áp của mình còn hơn là được ăn mặc loè loẹt. Thôi, chẳng cần phải suy nghĩ nhiều về những điều đó làm gì, thời tiết sẽ chẳng ấm lên tí nào cho đến tận mùa xuân. Mary cố gắng trốn tránh với những đợt lạnh buốt xâm nhập vào cơ thể vẫn đang còn mong đợi những đợt thời tiết ấm áp của Savannah. Cô rời bỏ cái ổ nhỏ bé ngăn nắp của cô ở Georgia để chấp nhận thách thức từ một ngôi trường nhỏ xíu ở Wyoming, để đi tìm sự kích động và khác biệt cho cuộc đời; cô thậm chí còn thừa nhận đó là vì sự khao khát có một cuộc phiêu lưu nhỏ, mà tất nhiên là cô chưa bao giờ được phép trải qua. Nhưng rõ ràng là cô không tính đến điều kiện thời tiết. Cô đã chuẩn bị cho tuyết rơi, nhưng không phải với nhiệt độ lạnh khủng khiếp này. Không còn nghi ngờ gì nữa là cần phải học hỏi nhiều, cô nghĩ khi mở cửa và thở hỗn hển vì gió lạnh tạt vào người. Trời quá lạnh để một người lớn đi ra ngoài chứ chưa cần nói đến trẻ em.

Mary bị tuyết vào đôi giày lố mốt của mình khi cô bước về phía xe, một chiếc xe Chevrolet mui kín, cỡ vừa, hai cửa thực tế, cô đã đưa thêm vào một cách hợp lý bộ lốp xe đi trên tuyết mới khi cô chuyển đến Wyoming. Theo như dự báo thời tiết trên đài sáng nay, nhiệt độ cao nhất có thể là

-7 độ. Mary thở dài một lần nữa khi nhớ về thời tiết cô bỏ lại đằng sau ở Savannah; bây giờ là tháng 3, mùa xuân chắc đã đến hoàn toàn, với những bông hoa nở rộ đầy màu sắc.

Nhưng Wyoming cũng rất đẹp, theo cách hoang dã và hùng vĩ. Những ngọn núi cao vút làm cho con người trở nên nhỏ bé và nàng được kể rằng khi mùa xuân đến, những cánh đồng cỏ sẽ được phủ đầy những bông hoa dại và những con suối trong suốt sẽ hát những bài hát đặc biệt của riêng nó. Wyoming là một thế giới khác hẳn so với Savannah, và cô chỉ là một cây hoa mộc lan được cấy ghép sẽ gặp rắc rối khi thay đổi môi trường sống.

Cô đã có được hướng dẫn để tới nhà Mackenzie, mặc dù thông tin được đưa ra một cách miễn cưỡng. Điều làm cô bối rối là không ai có vẻ có sự quan tâm đến cậu bé, bởi vì mọi người trong thị trấn nhỏ này rất thận thiện và giúp ích rất nhiều đối với cô. Câu bình luận trực tiếp nhất mà cô có được là từ Ông Hearst, chủ cửa hàng tạp hoá, người đã lầm bầm rằng, “nhà Mackenzie không đáng gây phiền phức cho cô”. Nhưng Mary tự cho bất cứ học sinh nào cũng đáng với sự phiền phức của cô. Cô là giáo viên và việc dạy học rất có ý nghĩa đối với cô.

Khi cô vào trong chiếc xe thực tế của cô, cô có thể nhìn thấy ngọn núi được gọi là ngọn núi của nhà Mackenzie cũng như là con đường hẹp uốn khúc dẫn lên đó trông như một dải ruy băng và cô lấy làm run sợ. Bất kể bộ lốp đi trên tuyết mới, cô không phải là một lái xe chắc chắn trong cái điều kiện khác lạ này. Tuyết là....à là một thứ xa lạ, nhưng điều đó không thể làm cho cô dừng việc mà cô đã sắp xếp trong đầu.

Cô đã quá run rẩy làm cho cô chỉ vừa vặn đưa được chìa khoá vào ổ. Thật là quá lạnh. Nó thực sự làm đau mũi và phổi của cô mỗi khi hít thở. Có lẽ cô nên đợi cho đến khi thời tiết tốt hơn mới cố gắng lái xe. Cô nhìn lên ngọn núi lần nữa. Có thể vào tháng sáu tất cả tuyết sẽ tan chảy...nhưng Joe Mackenzie đã bỏ học hai tháng rồi. Có thể tháng sau, khoảng cách là quá dài không thể khắc phục được đối với

cậu bé, và cậu sẽ không thể gắng sức được. Mọi việc có thể sẽ quá muộn. Cô phải thử thôi vì cô không dám để thậm chí là vài tuần nữa trôi đi.

Đó là một thói quen của cô khi tự cho mình những mẫu nói chuyện cổ vũ bản thân bất cứ khi nào cô đẩy bản thân mình vào tình thế mà cô thấy khó khăn. Cho nên cô lăm bằm khi bắt đầu lái xe. “Trông không có thể không dốc lăm khi mình thực sự ở trên đường. Tất cả mọi con dốc trông thẳng đứng từ xa. Đây là một con đường hoàn toàn có thể đi được, nếu không nhà Mackenzie không thể lên xuống được, vậy nên nếu họ làm được mình cũng làm được.” Có lẽ cô có thể làm được. Tuy vậy lái xe trong tuyết cần những kỹ năng thực hành, mà cô thì chưa hề có.

Quyết tâm khiến cô tiếp tục. Khi cuối cùng cô cũng đến được chân núi và con đường nghiêng thẳng lên trên, bàn tay của cô nắm chặt vào tay lái khi chủ ý kiểm chế không nhìn sang hai bên đường khi xe bắt đầu lăn bánh lên dốc.

“Mình sẽ không trượt,” cô lăm rầm. “Mình không đi quá nhanh để có thể mất kiểm soát. Cũng giống như chơi trò lăn bánh xe vậy. Khi đó mình đã chắc chắn là mình ngã rồi, nhưng cuối cùng mình có ngã đâu.” cô đã một lần chơi trò lăn bánh xe, khi cô chín tuổi và không ai còn có thể nói cô thử lại nó một lần nữa. Trò kéo quân hợp với cô hơn.

“Nhà Mackenzie chắc không phiền nếu mình muốn nói chuyện với Joe.” Cô tự trấn an bản thân trong một nỗ lực nhằm kéo tâm trí cô ra khỏi việc lái xe. “Có thể cậu bé gặp rắc rối với bạn gái, và đó là lý do cậu không muốn tới trường. Vào tuổi cậu ta, điều đó bây giờ chắc đã qua đi.”

Thực ra thì việc lái xe không tệ như cô sợ. Cô bắt đầu thở dễ dàng hơn. Mặt dốc thoai thoải hơn là nhìn bề ngoài, và cô nghĩ là cô không còn phải đi quá xa nữa. Ngọn núi không quá to lớn như nhìn từ phía dưới thung lũng.

Cô quá tập trung vào việc lái xe đến nỗi cô không để ý thấy đèn đỏ xuất hiện trên bảng. Cô không hề được cảnh báo về sự quá nhiệt cho đến khi hơi nước đột ngột phun mạnh bên dưới mui xe, không khí lạnh buốt lập tức tràn ngập tạo nên

những tinh thể đá trên kính chắn. Mary theo bản năng giật mạnh thắng xe, rồi thốt lên một tiếng nguyên rủa dè dặt khi những chiếc bánh xe bắt đầu trượt đi. Nhanh nhẹn cô nhấc chân khỏi bàn đạp. Nhắm mắt lại, cô cầu nguyện rằng cô vẫn đi đúng chỉ dẫn và sức nặng của chiếc xe đủ để nó làm nó phải dừng lại không bị trượt.

Máy xe rống lên như một con rồng. Giật mình, cô tắt máy và bước ra khỏi xe, thở hổn hển vì những luồng gió lạnh buốt thổi vào mặt. Cô nâng mui xe lên và nhìn xem có chuyện gì xảy ra, sẽ là rất dễ chịu nếu được biết chiếc xe hỏng ở đâu thậm chí là nếu cô không thể sửa nó. Không cần phải là kỹ sư để nhận ra vấn đề, một trong những chiếc vòi dẫn nước đã bị nứt ra, và nước nóng chập chờn phun ra từ chỗ nứt.

Ngay lập tức cô nhận ra tình thế hiểm nghèo của mình. Cô không thể ở lại trong xe, bởi vì cô không thể làm cho động cơ chạy để giữ ấm. Con đường này lại là một con đường tư nhân, và nhà Mackenzie có thể không rời khỏi trang trại của họ cả ngày, hoặc là cả cuối tuần này. Sẽ là quá xa, quá lạnh để cô có thể đi bộ về lại nhà mình. Sự lựa chọn duy nhất của cô là đi bộ đến trại của nhà Mackenzie và cầu nguyện nó đừng quá xa. Chân cô đã bắt đầu tê cóng.

Cô cố không để bản thân mình dừng lại lâu la ở ý nghĩ rằng cô có thể không đến được trại của nhà Mackenzie. Thay vì vậy cô bắt đầu bước đi một cách vững chắc và cố gắng lờ đi những nắm tuyết len vào trong giày của cô sau mỗi bước đi. Cô vòng qua một đoạn đường cong và mất dấu chiếc xe của mình, nhưng khi cô nhìn thẳng về phía trước thì vẫn hoàn toàn không có dấu hiệu một ngôi nhà hay thậm chí là một nhà kho. Cô cảm giác cô đơn, như thể bị bỏ lại giữa một nơi hoang vu. Chỉ có mỗi ngọn núi và tuyết, bầu trời bao la và cô. Sự tĩnh mịch là tuyệt đối. Mary bắt đầu cảm thấy đau khi đi, cô nhận ra mình hầu như lê chân trên tuyết chứ không phải bước đi. Cô đã đi được không ít hơn 200 thước. Môi cô run run khi cố gắng vòng tay ôm lấy thân mình trong nỗ lực giữ lại một chút hơi ấm cơ thể. Đau đớn hay không thì cô chỉ có một lựa chọn là tiếp tục bước đi.

Rồi đột nhiên cô nghe thấy tiếng gầm của động cơ và cô dừng lại, nhẹ nhõm lan toả khiến sự đau đớn biến thành nước mắt tuôn trên khuôn mặt cô. Cô ghê tởm việc khóc lóc trước công chúng và cố chớp mắt để ngưng khóc. Thật là không khôn ngoan khi khóc; cô đã đi ít nhất là 15 phút và vẫn chưa hề nhận thấy một sự nguy hiểm thực sự nào cả. Đó chỉ là sự tưởng tượng quá đáng của cô như thường lệ. Cô lê bước trên tuyết để đi sang rìa đường và chờ đợi một chiếc xe tiến đến.

Rồi trong tầm, nhìn một chiếc xe tải lớn màu đen với những chiếc bánh xe cực lớn. Cô có thể cảm nhận đôi mắt của người lái xe bao bọc lấy cô, cô cúi đầu xuống vì xấu hổ. Một cô giáo là gái già không quen với việc bị biến thành trung tâm của sự chú ý, và hơn nữa cô cảm thấy mình cực kỳ ngu ngốc. Bởi vì người ngoài nhìn vào chắc chắn tưởng tượng là cô đang đi dạo trên tuyết vậy.

Chiếc xe tải chậm rãi dừng lại bên cạnh cô và người đàn ông bước ra. Anh ta thật lớn, và cô theo bản năng không thích điều đó. Cô cũng không thích cách những người đàn ông to lớn nhìn xuống cô, và cách cô bắt buộc phải nhón lên nhìn họ. Thôi, to lớn hay không thì anh ta cũng là người giải cứu của cô.

Cô soắn xuyết những ngón tay đeo găng lại với nhau và tự hỏi cô nên nói gì đây. Làm thế nào để một người yêu cầu được giải cứu nhỉ? Cô chưa bao giờ vẫy tay xin đi nhờ xe lần nào, nó có vẻ không thích hợp với dáng vẻ mô phạm, đứng đắn của một giáo viên.

Wolf nhìn người phụ nữ, kinh ngạc là làm sao lại có một người nào cả gan ra ngoài giữa thời tiết lạnh giá như thế này mà lại ăn mặc ngu ngốc như vậy. Hơn nữa, cô ta làm cái quái gì trên núi của anh vậy? Làm thế nào cô ta lên được đây?

Đột nhiên anh biết cô là ai; anh tình cờ nghe lén được trong cửa hàng thức ăn súc vật về một cô giáo mới đến từ một nơi nào đó từ phía Nam. Anh chưa bao giờ nhìn thấy một người nào trong giống cô giáo hơn người phụ nữ này, và cô rõ ràng

là ăn mặc cực kỳ không ổn đối với mùa đông Wyoming. Chiếc váy màu xanh và áo khoác màu nâu của cô thật lồi thối làm cho cô trông gần như một khuôn mẫu vậy. Anh có thể nhìn thấy những lọn tóc màu nâu nhạt xoã ra bên dưới khăn quàng cổ của cô, và đôi kính gọng sừng quá khổ trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô. Không trang điểm, thậm chí không cả son bóng để bảo vệ đôi môi.

Và không cả boots. Tuyết đóng gần như đến đầu gối cô. Anh quan sát tổng quát cô đầy đủ trong vòng hai giây và không có ý định đợi một lời giải thích mà làm sao cô lại có mặt trên ngọn núi của anh. Hơn nữa đến tận lúc đó cô cũng không thốt ra được một lời nào, mà vẫn tiếp tục nhìn chăm chăm với một vẻ như là bị xỉ nhục trên khuôn mặt. Anh tự hỏi không biết có phải cô đang suy tính là có nên tốn hơi sức để nói chuyện với một người Anh điêng hay không, thậm chí là để xin giúp đỡ. Anh nhún vai khinh thị. Khốn kiếp là anh không thể để cô ngoài này được. Vì cô không nói, nên anh cũng chẳng nói làm gì. Anh chỉ đơn giản cúi xuống và đưa một tay vòng ra đằng sau đầu gối cô, một tay sau lưng cô và nhắc cô lên như một đứa trẻ, lờ đi tiếng thở hổn hển của cô. Khi đưa cô về phía xe, anh nghẫm nghĩ là cô chẳng nặng hơn một đứa trẻ là mấy. Anh nhìn thấy tia nhìn giật mình trong đôi mắt màu xanh của cô sau cặp kính; rồi cánh tay cô vòng qua cổ anh và ôm chặt lấy sợ hãi, như thể cô sợ là anh sẽ làm rơi cô.

Anh hơi dịch chuyển cô để anh có thể mở cánh cửa hành khách và đặt cô lên ghế rồi mạnh mẽ gạt bỏ những bông tuyết ra khỏi chân và đùi cô nhiều nhất anh có thể. Anh nghe thấy cô thở hổn hển lần nữa, nhưng không nhìn lên. Khi anh kết thúc, anh rũ tuyết ra khỏi găng tay của mình và vòng ra lại và trèo lên xe.

“Cô đã đi bao lâu rồi?” anh lầm bầm hỏi về miễn cưỡng.

Mary giật mình. Cô không ngờ giọng của anh lại trầm ấm đến như vậy, gần như vang rộ. Kính của cô bị mờ đi vì hơi nóng trong xe, và cô giật nó xuống, cảm giác đôi má lạnh buốt của cô nhoi nhói khi máu chảy dần dần qua chúng.

“Tôi....chưa lâu,” cô cà lăm. “Khoảng 15 phút. Tôi đã thổi bay một cái vòi dẫn nước. à đó là chiếc xe của tôi bị vậy.”

Wolf liếc nhìn cô đúng lúc thấy cô vội vàng cúi mặt xuống và nhận thấy mà cô đỏ hồng lên. Tốt, cô ta đã ấm hơn. Cô đang đỏ mặt, anh có thể thấy điều đó trong cách mà cô tiếp tục soăn xuyết những ngón tay. Chẳng lẽ cô ta nghĩ anh sẽ đè cô ta xuống ghế và hăm hiếp cô ta sao? Xét cho cùng thì anh cũng là một người Anh điên ngổ ngáo, có khả năng làm tất cả mọi thứ. Hơn nữa, cách mà cô nhìn anh, có thể là thấy đây là tình trạng kích động nhất mà cô từng trải qua vậy.

Họ ở không quá xa so với nhà chính và đến nơi trong vài phút. Wolf đỗ xe gần cửa nhà bếp và bước ra; anh đi vòng qua xe và chạm vào cánh cửa hành khách đúng lúc cô mở ra và bắt đầu trượt xuống. “Quên nó đi,” anh nói và lại bế cô. Hành động trượt xuống của cô làm cho váy của cô trượt lên đến tận nửa đùi. Cô vội vàng kéo nó xuống, nhưng đôi mắt đen của anh đã kịp khám phá thấy đôi chân thon thả của cô và má của cô lại càng đỏ ửng hơn nữa.

Sự ấm áp của ngôi nhà bao bọc lấy cô, và cô hít vào một cách nhẹ nhõm, trong khi anh đẩy chiếc ghế gỗ ra khỏi bàn và đặt cô lên đó. Không nói một lời anh bật vòi nước nóng lên và vặn đầy chậu, thường xuyên kiểm tra và điều chỉnh nhiệt độ.

Hừ, cuối cùng thì cô cũng đến nơi, và tuy cô không tán thành cái cách cô đến được đây, nó không theo đúng cách cô đã định, nhưng dù sao cô cũng nên đi vào mục đích mà cô đến đây. “Tôi là Mary Potter, giáo viên mới ở đây.”

“Tôi biết.” Anh nói ngắn gọn.

Đôi mắt cô mở to khi cô liếc nhìn tấm lưng rộng của anh. “Anh biết?”

“Không có nhiều người lạ ở quanh đây.”

Cô nhận ra là anh chưa giới thiệu bản thân và đột nhiên cảm thấy thiếu tự tin. Có đúng là cô đến đúng chỗ không? “Anh anh có phải là Mackenzie không?”

Anh liếc nhìn cô qua vai, và cô kịp nhận ra mắt anh màu đen như đêm tối vậy. “Tôi là Wolf Mackenzie.”

Cô ngay lập tức bị chệnh hướng. “Tôi cho là anh biết tên anh không thông dụng. Đó là một từ tiếng anh cổ..”

“Không,” anh nói, quay lại với một chiếc chậu trên tay. Anh đặt nó lên sàn cạnh chân cô. “Đó là tên Anh điêng.”

Cô nháy mắt. “Anh điêng?” cô cảm thấy cực kỳ ngu ngốc. Đáng lẽ cô phải đoán ra chứ, căn cứ vào mái tóc và đôi mắt màu đen, và làn da màu đồng thau, nhưng cô đã không nhận ra. Phần lớn đàn ông ở Ruth có làn da rám nắng, và cô chỉ đơn giản nghĩ là làn da của anh sậm hơn so với những người khác.

Rồi cô nhăn trán nghiêm nghị và nói với một giọng nói chắc chắn, “Mackenzie không phải là một cái họ Anh điêng.”

Anh nhăn mày lại với cô. “Scottish”

“Ồ, anh là người lai.”

Cô hỏi câu này một cách không ý thức như thể cô đang hỏi về một lời chỉ dẫn trực tiếp vậy, cái trán mềm mại của cô nhướn lên vẻ dò hỏi. Làm cho hàm răng của anh rít lại, “Đúng,” anh càu nhàu.

Có cái gì đó trong những cử chỉ nghiêm nghị, đứng đắn của cô làm anh điên tiết và chỉ muốn lắc mạnh cho cô mất hết sự nghiêm nghị, đứng đắn đó. Rồi anh nhận ra cơn rùng mình làm cơ thể cô run rẩy và làm cho anh đẩy sự giận dữ của anh sang một bên, ít nhất cũng đến khi anh làm cho cô ấm lên đã. Cái cách cô đi đứng vụng về, lóng ngóng khi anh mới thấy cô nói cho anh biết là cô đang trong tình trạng bị giảm nhiệt. Anh vội cởi chiếc áo khoác của mình và ném nó sang một bên, rồi bỏ một bình cà phê vào máy.

Mary ngồi yên lặng khi anh pha cà phê; anh có vẻ không phải là người hay chuyện, mặc dù vậy điều đó không làm cô nản lòng. Cô thực sự bị lạnh; cô có thể đợi đến khi có được một tách cà phê và rồi lại bắt đầu lại. Cô nhìn anh khi anh quay lại cô, nhưng nét mặt của anh không thể đoán được. Không một lời anh bỏ chiếc khăn ra khỏi đầu cô và bắt đầu cởi áo khoác của cô. Giật mình, cô nói. “Tôi có thể làm được,” nhưng những ngón tay của cô quá lạnh làm cho bất cứ chuyển động nào cũng gây nên đau đớn. Anh lùi lại để cô

tự xoay xở một lát, rồi gạt tay cô ra và tự làm lấy một mình. “Tại sao anh lại cởi áo tôi ra trong khi tôi đang rất lạnh?” cô bối rối hỏi khi anh lột chiếc áo ra khỏi cánh tay cô.

“Để tôi có thể chà sát tay và chân cô.” rồi anh tiến tới việc bỏ giày của cô ra.

Cái ý kiến đó thật xa lạ đối với cô như tuyết vậy. Cô không quen có ai đó chạm vào mình, và cũng không có ý định trở nên quen thuộc với điều đó. Cô định nói với anh, nhưng từ ngữ biến mất không nói ra được khi anh đột ngột thọc tay vào dưới váy cô, ngay chỗ eo của cô. Mary hét lên một tiếng giật mình và nhảy ngược ra sau gần như sô đổ ghế. Anh nhìn cô, mắt anh đen lại lạnh lùng như đá.

“Cô không có gì phải lo lắng cả,” anh nạt. “Hôm nay là thứ bảy, tôi chỉ hăm hiếp vào những ngày thứ ba và thứ năm thôi.” Anh nghĩ đến việc ném cô trở lại ngoài tuyết, nhưng anh không thể để một người phụ nữ lạnh cóng đến chết, kể cả đó là một người phụ nữ da trắng, người rõ ràng nghĩ là việc anh chạm vào cô ta là sự ô uế.

Mắt Mary mở to làm cho chúng hầu như che khuất phần còn lại của mặt cô. “Có điều gì không đúng với thứ bảy vậy?” cô nói tuột ra, rồi nhận ra mình gần như đưa ra một lời mời gọi khi nói vậy, thật là ngu ngốc. Cô vỗ mạnh đôi bàn tay đeo găng lên mặt như thể ngăn chặn dòng thác màu đỏ trên má mình. Đầu óc của cô chắc cũng đã đóng băng mất rồi, đó là lời giải thích duy nhất có thể cho câu nói ngu ngốc đó. Wolf ngẩng phắt đầu lên, không thể tin được là cô thực sự đã nói như thế. Đôi mắt xanh mở to, khiếp sợ nhìn lại anh qua đôi găng tay bằng da màu đen, cái hầu như đã che hết một phần khuôn mặt cô nhưng không thể che hết vùng da thịt đỏ ửng. Đã thật lâu lắm rồi anh mới nhìn thấy một ai đó đỏ mặt, điều đó làm cho anh phải mất một phút mới nhận ra là cô thực sự đang xấu hổ. Tại sao, cô lại cả thẹn như vậy. Đó là tình huống cuối cùng thêm vào bức tranh về một cô giáo là gái già mà cô đã để lộ ra. Sự thích thú làm giảm bớt sự tức giận của anh. Đây hầu như chắc chắn là điểm nổi bật khác thường trong cuộc sống của cô ta. “Tôi sẽ kéo bít tất

của cô ra để cô có thể ngâm chân vào nước nóng,” anh giải thích bằng một giọng cộc cằn.

“Ôi.” từ đó như bị mắc nghẹn vì bàn tay cô vẫn còn để trên miệng.

Cánh tay anh vẫn đang nằm dưới váy cô, bàn tay anh đặt dưới hông cô. Gần như vô tình, anh cảm nhận sự mềm mại và thon thả của cô. Là người đàn bà ăn mặc lôi thôi, lổm nhổm hay không, cô vẫn có sự mềm mại của đàn bà, mùi thơm ngọt ngào của đàn bà, và nhịp đập của anh tăng lên khi cơ thể của anh bắt đầu đáp ứng lại sự gần gũi của cô. Khốn kiếp, anh cần một người đàn bà nhiều hơn là anh nghĩ đến nỗi cô giáo nhỏ bé lổm nhổm này cũng có thể khuấy động anh.

Mary vẫn ngồi yên khi một cánh tay khỏe mạnh của anh vòng quanh cô và nâng cô lên để anh có thể cởi đôi tất quần của cô ra khỏi mông và chân; tư thế đó làm cho đầu của anh gần chạm vào ngực và dạ dày cô, và cô nhìn xuống mái tóc đen dày, sáng bóng của anh. Cô có đọc trong một cuốn sách rằng người đàn ông ngâm vú của người đàn bà trong miệng anh ta và bú chúng như trẻ con bú vậy và cô luôn luôn tự hỏi tại sao lại vậy. Bây giờ ý nghĩ đó làm cho cô thở hổn hển và núm vú của cô cứng lại. Bàn tay sần sùi của anh vuốt nhẹ lên đôi chân trần của cô, chúng sẽ như thế nào trên ngực cô nhỉ? Cô bắt đầu cảm thấy ấm lên một cách kỳ cục và hơi choáng váng.

Wolf không nhìn cô khi anh đôi tất quần mong manh lên sàn. Anh nhắc chân cô lên đùi anh và đưa cái chậu đến đúng chỗ, rồi chậm rãi hạ chân cô xuống nước. Anh đã đảm bảo chắc chắn sao cho nước chỉ ấm ấm, nhưng anh biết chân cô bị lạnh quá nên rất dễ bị đau. Cô hít vào mạnh nhưng không phản đối, mặc dù anh nhìn thấy cô dơ dóm nước mắt.

“Nó sẽ không đau lâu đâu,” anh lầm rầm đảm bảo, di chuyển sao cho chân của anh kẹp lấy chân cô, để giữ cho chúng ấm áp hơn. Rồi anh cẩn thận cởi bỏ găng tay của cô, nắm lấy đôi bàn tay thanh nhã, mềm mại nhưng đã bị lạnh cóng, trắng bệch của cô. Anh giữ chúng giữa giữa lòng bàn tay ấm áp của mình một lúc, rồi quyết định và cởi áo khoác

trong khi di chuyển lại gần cô hơn.

“Thế này ấm hơn.” anh nói khi kéo tay cô để vào dưới nách anh.

Mary chết điếng người. Cô không thể tin được là tay cô đang nằm dưới nách anh như thể là một con chim. Cơ thể ấm áp của anh làm dịu những ngón tay lạnh giá của cô. Cô thực ra không chạm vào da thịt anh; anh mặc một chiếc áo phông, nhưng đây vẫn là một sự gần gũi không thể tưởng tượng được mà cô chưa từng có với một ai khác cả. Nách....ai cũng có nó cả, nhưng chắc chắn là cô không quen với việc chạm vào chúng. Cô chưa bao giờ được bao quanh bởi ai khác cả, nhất là đàn ông. Đôi chân cứng rắn của anh bao lấy chân cô; cô cúi xuống trước một chút, tay cô vẫn đang nằm dưới cánh tay anh, trong khi bàn tay sần sùi của anh chà xát đôi cánh tay và vai cô rồi hạ xuống đùi cô. Cô thốt lên một âm thanh ngạc nhiên nhỏ, cô hoàn toàn không thể tin được chuyện này có thể xảy ra, không phải với Mary Elizabeth Potter, một cô gái già bình thường.

Wolf tập trung vào nhiệm vụ của mình nhưng anh ngừng lên một chút khi nghe thấy âm thanh cô phát ra, và nhìn vào đôi mắt mở lớn của cô. Chúng có một màu xanh kỳ lạ, anh nghĩ, không phải là màu xanh lơ cũng không phải màu xanh thẫm. Có một chút màu xám trong đáy mắt. Màu xanh lam, đúng là màu đó. Anh nhận thấy rằng tóc cô loà xoà lộn xộn xuống khỏi búi tóc mà cô quấn lại bao lấy khuôn mặt cô bằng những lọn nhỏ màu nâu mềm mại. Cô ở rất gần, khuôn mặt cô chỉ cách anh vài phân. Cô có làn da mềm mại, thanh nhã nhất mà anh từng thấy, nó mịn màng như làn da em bé, trong suốt và mong manh đến nỗi anh có thể nhìn thấy được những đường gân xanh mờ trên thái dương của cô. Chỉ có những người rất trẻ mới có thể có được làn da như thế. Thấy anh quan sát, một ánh hồng khác lại bắt đầu ửng lên trên má cô, miễn cưỡng anh cảm thấy bản thân mình thích thú, hơi bị mê hoặc bởi cảnh tượng trước mắt. Anh tự hỏi không biết làn da của cô có mượt và thanh nhã như vậy ở khắp nơi không – ngực cô, bụng cô, đùi và giữa hai chân cô. ý nghĩ đó

như một dòng điện choáng váng đánh mạnh vào cơ thể anh, làm thần kinh anh tê liệt. Khôn kiếp, cô ta toả ra một mùi thật ngọt ngào. Và cô ta có thể nhảy dựng lên khỏi ghế nếu anh cởi váy cô theo cách mà anh muốn và vùi mặt vào giữa cặp đùi mềm mại của cô.

Mary liếc môi, chẳng có ý niệm gì về cách mà mắt anh di chuyển. Cô phải nói điều gì đó, nhưng cô không biết phải nói gì cả. Sự gần gũi về mặt thể xác của anh làm cho suy nghĩ của cô tê liệt. Cô nên nhớ đến lý do tại sao cô lại phải đến đây, thay vì hành động như thể một ngớ nghếch bởi vì người đàn ông cực kỳ ưa nhìn theo một cách thô bạo, dữ dội và đầy cơ bắp đang ở quá gần cô. Cô lại liếc môi, hắng giọng và nói, “à...tôi đến đây để nói chuyện với Joe nếu được phép.”

Nét mặt của anh thay đổi chút ít, tuy nhiên cô có cảm tưởng là anh ngay lập tức có vẻ xa lánh, tách biệt. “Joe không ở nhà. Nó đang làm một số việc lặt vặt.”

“Tôi hiểu. Vậy khi nào cậu bé về?”

“Một giờ nữa, hoặc có thể là hai.”

Cô nhìn anh có chút nghi ngờ. “Anh là cha của Joe?”

“Đúng.”

“Mẹ cậu bé....?”

“Chết rồi.”

Cách đáp thẳng thừng, xa lánh của anh làm cô cảm thấy gai người, tuy nhiên cùng lúc đó cô cảm nhận được được một ý nghĩ nhẹ nhõm đáng khinh từ bản thân mình. Cô liền tránh nhìn anh một lần nữa. “Anh thấy thế nào về việc Joe bỏ học?”

“Đó là quyết định của nó.”

“Nhưng cậu bé chỉ mới 16 tuổi. Cậu chỉ là một cậu bé”

“Nó là người Anh điêng,” Wolf ngắt lời. “Nó là một người đàn ông.”

Sự phẫn nộ trộn lẫn với sự tức tối làm cho cô hành động như một chú gà chọi. Cô giật bàn tay mình ra khỏi nách của anh và chống nạnh. “Điều đó chẳng có ý nghĩa gì cả. Cậu bé chỉ mới 16 tuổi và cần phải có học vấn.”

“Nó có thể đọc, viết và làm toán. Nó cũng biết tất cả những gì cần thiết ở đây về việc huấn luyện ngựa và điều hành một trang trại. Nó chọn việc bỏ học và làm việc tại trang trại toàn thời gian. Đây là trang trại của tôi, ngọn núi của tôi. Một ngày nào đó nó sẽ là của thằng bé. Nó quyết định những gì phải làm đối với cuộc đời nó, và đó là huấn luyện ngựa.” Anh không thích giải thích việc riêng tư của anh và Joe cho ai cả, nhưng có điều gì đó cái cô giáo nhỏ bé, cẩu kỉnh và quê mùa này bắt buộc anh phải trả lời. Cô có vẻ như không nhận ra anh là người Anh điêng; về mặt lý thuyết thì cô biết, nhưng rõ ràng cô không có khái niệm gì về việc là người Anh điêng có nghĩa là gì, và đặc biệt là Wolf Mackenzie thường khiến cho mọi người quay sang tránh nói chuyện với anh.

“Dù sao tôi cũng sẽ nói chuyện với cậu bé một lần.” Mary cứng đầu nói.”

“Điều đó tùy thuộc vào nó. Nó có thể không muốn nói chuyện với cô.”

“Anh chưa bao giờ thử tác động lên cậu bé ư?”

“Không.”

“Tại sao không? Anh ít nhất cũng phải thử giữ nó tiếp tục đến trường chứ.”

Wolf cúi xuống gần hơn nữa, gần đến nỗi mũi anh sắp chạm vào mũi cô. Cô nhìn vào đôi mắt đen nhánh của anh, mắt cô mở to. “Nó là người Anh điêng, thưa quý cô. Có thể cô không biết điều đó có nghĩa là gì. Quý sứ, làm sao mà cô biết được cơ chứ? Cô là người Anglo. Người Anh điêng không được chào đón mấy. Những gì nó cần học, nó tự học lấy, mà không cần bất cứ sự giúp đỡ nào từ một giáo viên người Anglo. Khi nó không bị lừa đi, thì nó sẽ bị sỉ nhục. Vậy tại sao nó lại muốn quay lại đó?”

Cô nuốt nước bọt, hoảng hốt vì sự gây hấn của anh. Cô không quen bị một người đàn ông dí sát vào mặt và quát cô. Thật thà mà nói, Mary thừa nhận rằng cô không quen với đàn ông nói chung. Khi cô còn trẻ, bọn con trai lừa đi cô gái rụt rè, ham đọc sách, và khi già hơn đàn ông cũng vẫn làm

điều tương tự. Cô tái mặt đi chút ít, nhưng cảm giác chắc chắn của cô về lợi ích của việc có được một nền giáo dục tốt làm cô từ chối để anh đe dọa cô. Những người to lớn thường làm như vậy với những người nhỏ bé, rõ ràng thậm chí còn không thèm nghĩ về điều đó, nhưng cô sẽ không để anh thắng một cách dễ dàng chỉ vì anh to lớn hơn cô. “Cậu bé là người đứng đầu lớp,” cô nói mạnh mẽ. “Nếu cậu xoay xở được điều đó bằng cách riêng của bản thân cậu ấy, hãy nghĩ đến những việc cậu bé có thể hoàn thành nếu được giúp đỡ.”

Anh đứng thẳng dậy, cao ngất so với cô. “Như tôi đã nói, điều đó tùy thuộc vào nó.” Cà phê đã xong từ lâu nên anh quay đi rót một cốc cà phê và đưa nó cho cô. Im lặng rơi giữa hai người. Anh dựa vào tủ, ngắm cô nhăm nháp nhỏ nhẹ như một con mèo. Thanh nhã, ừ, đó là từ miêu tả đúng nhất về cô. Cô không quá nhỏ, có lẽ 5 thước 3, nhưng cô có thân hình mảnh khảnh. Đôi mắt của anh thấp xuống ngực cô bên dưới bộ váy lồi mốt màu xanh; chúng không lớn, nhưng chúng trông rất tròn và đẹp. Anh tự hỏi núm vú cô là màu hồng mềm mại, nhẹ nhàng hay hồng thắm. Anh tự hỏi cô có thể cho anh vào một cách dễ dàng không, cô có thể thật chặt khiến anh trở nên dữ dội không-”

Ngay lập tức anh buộc suy nghĩ khêu gợi của mình phải dừng lại. Khốn kiếp, những bài học đặc biệt trước đây đáng lẽ phải bào mòn tâm hồn anh rồi mới phải chứ. Những người phụ nữ Anglo có thể tán tỉnh anh và điếu đi điếu lại quanh anh nhưng chỉ có một vài trong số đó thực sự muốn ngã xuống và bị dơ bẩn cùng với một người Anh điêng. Người đàn bà nhỏ bé cáu kỉnh này thậm chí còn không thèm tán tỉnh, vậy tại sao anh lại hứng lên như thế này? Có thể là do bởi cô ăn mặc quá lôi thôi, làm anh cứ giữ sự tưởng tượng rằng bên dưới bộ váy áo xấu xí này cơ thể cô sẽ mềm mại và thanh nhã như thế nào.

Mary để chiếc cốc sang một bên. “Bây giờ tôi đã ấm hơn rất nhiều rồi. Cảm ơn anh, cà phê giúp rất nhiều.” Thực ra giúp nhiều là cái cách mà bàn tay anh di chuyển trên người cô,

nhưng cô không có ý định nói với anh điều đó. Cô nhìn anh và ngập ngừng, đột nhiên cảm thấy không chắc chắn khi có thấy cái nhìn trong đôi mắt màu đen của anh. Cô không biết đó là cái gì, nhưng có điều gì đó ở anh khiến cho nhịp đập của cô tăng nhanh chóng, làm cho cô bứt rứt, không yên. Có thực là anh nhìn xuống ngực cô không nhỉ?

“Tôi nghĩ là có một vài bộ quần áo cũ của Joe sẽ vừa với cô,” anh nói, khuôn mặt và giọng nói không hề có cảm xúc.”

“Ôi, tôi không cần quần áo đâu. ý tôi là, những gì tôi có là được rồi.”

“Ngu ngốc,” anh ngắt lời. “Đây là Wyoming, thưa quý cô, không phải New Orleans, hoặc là bất cứ nơi nào mà cô từ đó đến.”

“Savannah,” nàng nói.

Anh càu nhàu, cái có vẻ như là một trong những phương tiện truyền đạt thông tin chính của anh, và rồi đi lấy một chiếc khăn từ ngăn tủ. Quỳ một chân xuống đất, anh nâng chân cô lên khỏi nước và quần chúng quanh chiếc khăn, lau khô chúng với những cái chạm rất nhẹ nhàng thật đối nghịch với thái độ đầy thù nghịch của anh. Rồi đứng lên, anh nói, “đi với tôi.”

“Đi đâu cơ?”

“Tới phòng ngủ.”

Mary dừng lại, chớp mắt nhìn anh và một nụ cười mỉm nở trên môi anh. “Đừng lo,” anh nói cay nghiệt. “Tôi sẽ không chế sự thèm khát man rợ của mình, và sau khi cô mặc quần áo xong, cô có thể biến khỏi ngọn núi của tôi.”

Chương 2:

Mary hít một hơi dài để lấy tinh thần và hếch cằm lên, miệng cô ngậm lại như một vạch dài nghiêm nghị. “Anh không cần đùa cợt với tôi, anh Mackenzie,” cô điềm tĩnh nói, nhưng giọng nói của cô lại không điềm tĩnh như vậy. Cô biết là cô đang hơi bước vào phạm vi của sự tán tỉnh, ve vãn; cô không cần phải mĩa mai nhắc nhở mình làm gì. Thông thường thì cô không cảm thấy bị bối rối bởi chính sự rụt rè, lặng lẽ và kém hấp dẫn của mình, tự nhiên chấp nhận điều đó như là một vấn đề không thể thay đổi, giống hệt như mặt trời mọc ở hướng đông vậy. Nhưng Mackenzie làm cho cô cảm thấy bị tổn thương kỳ lạ, và cảm giác đau đớn kỳ quặc đó khiến cô phải làm gì đó để chỉ ra tại sao cô lại không hấp dẫn bất chấp tính cách điềm đạm, thận trọng thường ngày của cô.

Trán của Wolf nhăn tít lại. “Tôi đùa cợt với cô,” anh quát. “Tôi cực kỳ nghiêm túc, thưa quý cô. Tôi muốn cô biến khỏi ngọn núi của tôi.”

“Vậy tôi sẽ đi, tất nhiên là vậy,” cô đáp lại kiên định. “Nhưng anh không cần thiết phải đùa cợt tôi.”

Anh chống nạnh hỏi. “Đùa cợt cô? Bằng cách nào thế?”

Máu dồn lên làn da mượt mà của cô, nhưng đôi mắt màu xanh lam của cô không hề nao núng. “Tôi biết tôi không phải là một người phụ nữ hấp dẫn, chắc chắn không phải là tuýp phụ nữ khiến đàn ông bị kích động - à sự thèm khát man dợ như anh nói.”

Cô rất nghiêm túc. Mười phút trước anh chắc chắn đồng ý với cô rằng cô là cô gái không ưa nhìn lắm, có chúa biết cô không phải là loại sành điệu, nhưng anh cực kỳ kinh ngạc là cô thành thật có vẻ không nhận ra những vấn đề về việc

anh là người Anh điên, rằng anh là luôn có ác ý, mãi mãi, rằng thậm chí là anh cực kỳ bị khuấy động bởi sự gần gũi của cô. Phía dưới của anh nhoi nhói nhắc nhở anh rằng sự phản ứng của anh chưa hoàn toàn dịu đi chút nào. Anh cười một tiếng cười khàn khàn, gai góc không có chút thích thú nào cả. Tại sao anh không thêm vào cuộc sống của cô một chút thú vị nhỏ nhẻ? Cô mà nghe thấy sự thật thẳng thừng, chắc cô sẽ muốn chạy khỏi ngọn núi này một cách nhanh nhất có thể.

“Tôi không nói chơi hay đùa cợt gì cả,” anh nói, đôi mắt đen của anh nhấp nháy. “Chạm vào cô như vừa rồi, gần cô đến nỗi tôi có thể ngửi thấy một mùi ngọt ngào tỏa ra từ cô, những thứ đó khiến cho tôi quay cuồng lên ấy chứ.”

Ngạc nhiên, cô nhìn anh chằm chằm. “Khiến anh quay cuồng?” cô hỏi thẳng thừng (*cái cô này ngố quá*).

“Đúng.” Cô vẫn nhìn anh chằm chằm như thể anh đang nói một thứ tiếng nào đó quá xa lạ. Sốt ruột anh nói thêm, “khiến tôi nóng bừng cả lên, cô có muốn tôi tả thêm không.” “Anh lại đùa cợt tôi nữa rồi,” cô ngơ ngác nói. Điều đó là không thể. Cô chưa bao giờ khiến một người đàn ông.....một người đàn ông khao khát mình trong cuộc đời.

Anh đã thực sự cáu tiết lên rồi, thực sự bị khuấy động quá rồi. Anh luôn luôn sử dụng sự kiềm chế cứng như thép khi đối diện với những người Anglo, nhưng có gì đó từ người đàn bà nhỏ bé nghiêm nghị, đứng đắn này khiến anh bị chọc tức, điên tiết hết cả lên. Sự bất lực tràn đầy thân thể anh cho đến khi anh nghĩ anh có thể nổ tung lên được. Anh không có ý định chạm vào cô, nhưng đột nhiên anh đưa tay chạm vào eo cô, kéo cô vào người anh. “Có thể cô cần bằng chứng rõ ràng,” anh nói khẽ khàn đặc, và cúi xuống ngậm lấy môi cô. Mary run rẩy vì kinh hoàng, mắt cô mở lớn khi anh di chuyển môi anh trên môi cô. Mắt anh nhắm chặt. Cô có thể nhìn thấy từng lông mi một, và trong khoảng khắc lẫn lộn thần tự hỏi làm sao mà chúng lại dày như vậy. Rồi tay anh, vẫn còn siết chặt ở eo cô, kéo mạnh cô tựa khít vào thân thể cường tráng của anh khiến cô thở hổn hển. Anh nhân cơ hội

miệng cô mở ra mà ngay lập tức thăm dò bên trong bằng lưỡi của mình. Cô lại run rẩy, và rồi mắt cô chậm chạp nhắm lại khi cảm nhận một luồng hơi nóng lạ lùng dần dần hình thành bên trong thân thể cô. Cảm giác thích thú thật xa lạ, và quá mãnh liệt làm cô sợ hãi. Những cảm giác xa lạ ồ ạt tấn công cô, làm cô chóng mặt. Đó là cảm giác thô ráp của môi anh, sự dữ dội của anh, sự thân mật kinh ngạc của lưỡi anh vuốt ve lưỡi cô như thể nó thật thú vị để chơi vậy. Cô cảm nhận được sức nóng từ cơ thể anh, mùi đàn ông nồng nàn từ làn da anh. Cặp vú mềm mại của cô ép chặt lên phần mặt phẳng vạm vỡ trên ngực anh và những núm vú của cô lại bắt đầu ngứa râm ran theo một cách rất lạ và đáng xấu hổ.

Đột nhiên anh dứt miệng anh khỏi miệng cô, và cảm giác thất vọng cùng cực khiến mắt cô mở ra. Đôi mắt đen của anh thiêu đốt cô. “Hôn lại anh đi,” anh thì thầm.

“Nhưng em không biết làm thế nào cả.” Mary buột miệng nói, vẫn không thể tin được là chuyện đang xảy ra.

Giọng nói của anh gần như phát ra từ yết hầu. “Như thế này này.” Anh lại ngậm lấy miệng cô và lần này cô hé môi ngay lập tức, hăm hở chấp nhận lưỡi của anh, cảm thấy một cảm giác thích thú, khao khát một lần nữa lại trào dâng. Miệng anh di chuyển trên miệng cô, ngậm chặt lấy môi cô một cách dữ dội, khao khát, dạy cô làm cách nào đáp ứng lại. Lưỡi của anh lại chạm vào lưỡi cô, và lần này cô đáp lại một cách rè rặt, chào đón sự xâm chiếm của anh bằng những cú chạm nhẹ, rụt rề. Cô quá thiếu kinh nghiệm để nhận ra hiệu quả của sự chấp nhận của cô, nhưng anh thì bắt đầu tỏ mạnh hơn, nhanh hơn, và nụ hôn của anh đòi hỏi hơn, sâu hơn vào trong cô.

Một cảm giác kích thích khủng khiếp bùng nổ trong thân thể cô, khiến cô từ chỗ hơi thích thú thành cảm giác đói khát. Cô không còn thấy lạnh nữa, người cô bùng bùng, tim cô đập tăng lên cho đến khi trái tim cô đập thành thạch trong lồng ngực. Vậy đây chính là cái mà anh ám chỉ khi anh nói rằng cô khiến anh nóng bùng. Anh cũng làm cô nóng bùng

lên, và đột nhiên cô choáng váng khi nghĩ rằng anh cũng cảm nhận được sự khao khát, ham muốn tột cùng này. Cô vô tình rên rỉ và chuyển động đến gần anh hơn, không biết làm cách nào để kiểm soát những cảm giác khao khát xa lạ từ những cái hôn thành thạo của anh.

Tay anh xiết chặt eo cô và một tiếng rên rỉ dữ dội phát ra từ cổ họng anh. Và rồi anh nâng cô lên, xiết chặt cô hơn nữa, điều chỉnh cho hông của cô tựa vào anh, chứng minh một cách sinh động sự đáp ứng của anh đối với cô.

Cô không biết làm sao có thể xảy ra như thế này. Cô không biết là sự thèm muốn lại có thể đốt nóng con người ta như vậy, làm cô quên hết những lời cảnh báo của Dì Ardith về đàn ông và những điều xấu xa, dâm ô mà họ có thể làm với đàn bà. Mary còn chưa quyết định một cách hợp lý được là những việc nào là những việc quá xấu xa, dâm ô, hay là đàn bà có nên trốn tránh nó hay không bởi vì cô chưa từng tán tỉnh hay cố quyến rũ bạn trai bao giờ. Những người đàn ông cô gặp ở trường đại học hay ở chỗ làm có vẻ quá bình thường, không phải là những người đói khát tình dục. Cô thường thấy thoải mái khi đứng với đàn ông và thậm chí còn coi một số họ là bạn. Đó không phải là bản thân cô chưa từng có những ham muốn, chỉ là không một người đàn ông nào từng gõ cửa mời cô đi chơi hoặc thậm chí là không thèm gọi điện mời cô đi chơi vì vậy mà kinh nghiệm của cô với đàn ông không chuẩn bị cho cô tình huống bị thít chặt trong vòng tay của Wolf Mackenzie, sự đói khát trong những cái hôn của anh, và cái đàn ông cứng như đá của anh thúc mạnh lên phần giao giữa cặp đùi của cô. Nhưng cô biết rõ rằng cô muốn nhiều hơn nữa.

Không còn tỉnh táo được nữa cô vòng tay ôm cổ anh và quần quai tỳ vào anh, rần rật bởi sự bất lực ngày càng tăng. Cơ thể cô như lửa đốt, trống rỗng, đau đớn và muốn nhiều hơn nữa, cô lại không có kinh nghiệm để khống chế nó. Những cảm xúc mới mẻ như những làn sóng cồn cào làm tràn ngập tâm trí cô, làm nổ tung những dây thần kinh của cô.

Wolf giật mạnh đầu ra đằng sau, hàm răng của anh nghiến chặt khi anh nghiêm khắc bắt bản thân mình trở lại vạch kiểm soát. Đôi mắt anh đỏ như lửa khi anh nhìn xuống cô. Nụ hôn của anh khiến cho đôi môi mềm mại của cô đỏ rực và sưng mọng lên, làn da màu hồng thanh tú của cô càng trở nên trong mờ như sứ long lạnh. Anh nhìn đôi mắt cô có những lông mi dài cong vút khi cô mở mắt và chậm chạp nhìn anh. Mái tóc màu nâu xám của cô xoã tung, loà xoà khắp mặt cô, rũ xuống vai cô. Sự khao khát thể hiện trên khuôn mặt cô; cô trông hoàn toàn rối bù, như thể anh đã làm gì nhiều hơn việc hôn cô, và thực ra thì tâm trí anh đã làm nhiều hơn thật. Cô thật dịu dàng và mong manh trong vòng tay anh, nhưng cô cũng thật dữ dội cuộn chặt lấy với sự đói khát đáp ứng lại được chính sự đói khát của anh.

Anh có thể đưa cô lên giường ngay bây giờ; cô đã đi quá xa, và anh biết điều đó. Nhưng nếu anh làm điều đó thì là trong tình trạng cô không đủ ý thức để đưa ra quyết định, không phải bởi vì cô bị kích thích quá mà là bởi vì cô không biết mình đang làm gì. Sự thiếu kinh nghiệm của cô là rõ ràng; anh thậm chí còn phải dạy cô cách hôn – ý nghĩ đó đã khiến cho anh đột ngột dừng lại như thể anh đâm vào một bức tường bằng kim loại, bởi anh chợt đánh giá được đầy đủ mức độ thiếu kinh nghiệm của cô. Khốn khiếp, cô còn trong trắng.

Ý nghĩ đó khiến anh dao động, bối rối. Bây giờ cô đang nhìn với đôi mắt màu xanh làm vẻ ngây thơ và dò hỏi, vẫn đang chờ đợi vì đam mê, cô chờ đợi anh đi bước tiếp theo. Cô không biết phải làm gì. Cánh tay cô vẫn đang vòng quanh cổ cô, đôi chân cô mở ra cho phép anh nép mình vào và cô đang chờ đợi anh bởi vì cô không biết phải làm gì tiếp theo. Cô thậm chí còn chưa từng hôn ai trước đây. Chưa một người đàn ông nào từng chạm vào đôi ngực mềm mại của cô hoặc là ngậm chặt núm vú của cô trong miệng. Chưa một người đàn ông nào từng làm tình với cô trước đây.

Điều đó làm anh lặng cả người, mắt anh vẫn nhìn chăm chăm cô. “Ôi chúa toàn năng, thừa quý cô, mọi việc tý nữa

thì vượt ra khỏi tầm kiểm soát,”

Cô chớp chớp mắt. “Sao cơ ạ?” giọng của cô nghiêm nghị, đứng đắn, từ ngữ rõ ràng, nhưng cái nhìn mù mẫm vẫn còn trong mắt cô.

Từ từ, bởi vì anh không muốn để cô đi, và dịu dàng, bởi vì anh biết anh phải làm, anh để cơ thể cô tuột khỏi anh cho đến khi cô có thể đứng lại được. Cô thuộc kiểu người ngây thơ, vô tội, nhưng anh thì không. Anh là Wolf Mackenzie, người lai còn cô là cô giáo. Những công dân gương mẫu của Ruth sẽ không muốn cô kết bạn với anh; cô phụ trách những đứa con của họ, có ảnh hưởng rất nhiều đến sự hình thành nhân cách của chúng. Không cha mẹ nào muốn những đứa con gái dễ bị tác động của họ được dạy dỗ bởi một người phụ nữ có một mối quan hệ liều mạng với một người Anh điêng từng tù tội. Tại sao nữa, cô thậm chí còn có thể cảm dỗ con trai của họ. Quá khứ tù tội của anh có thể được chấp nhận, nhưng dòng máu Anh điêng của anh sẽ chẳng bao giờ xoá sạch được.

Vì vậy mà anh phải để cô đi, bất kể anh muốn đưa cô lên giường của anh và dạy cô tất cả mọi thứ giữa một người đàn ông và một người đàn bà đến như thế nào.

Cánh tay của cô vẫn đang vòng qua cổ anh, ngón tay của cô vuốt ve những lọn tóc đằng sau gáy anh. Cô có vẻ như không có khả năng di chuyển, anh với tay tóm lấy eo cô đẩy ra và kéo tay cô ra khỏi người anh.

“Con nghĩ là con nên quay lại sau.”

Một giọng nói lạ xâm nhập vào cõi thần tiên của Mary về những khoái lạc mới được khám phá ra, và cô giật nảy mình, mặt mày đỏ ửng khi cô quay lại và chạm mặt người mới đến. Một cậu bé cao lớn đứng ngay trên bậc cửa vào nhà bếp, mũ cầm trên tay. “Xin lỗi cha. Con không định quấy rầy.”

Wolf đứng xa khỏi cô. “Ở lại đi. Thực ra thì cô ấy đến đây để gặp con.”

Cậu bé nhìn cô vẻ giễu cợt. “Cha định lừa con ư.”

Wolf chỉ nhún vai. “Đây là cô Mary Potter, cô giáo mới. Cô

Potter, con trai tôi, Joe.”

Mặc dù đang xấu hổ, Mary vẫn choáng váng thất vọng khi anh gọi cô là “Cô Potter” sau những gì thân mật mà họ mới vừa chia sẻ. Nhưng trông anh cực kỳ điềm tĩnh, kiềm chế, như thể những chuyện đó chẳng ảnh hưởng gì đến anh cả, trong khi mọi tế bào trên thân thể cô vẫn còn đang hùng hực. Cô muốn lao vào anh và buông thả mình để kết thúc ngọn lửa đã được thắp lên.

Thay vì thế cô đứng yên, hai cánh tay cứng nhắc đặt hai bên thân khi mặt cô đỏ ửng và bắt mình phải nhìn lên Joe Mackenzie. Cậu là lý do cô ở đây, và cô không cho phép mình quên điều đó một lần nữa. Khi mà sự xấu hổ của cô nhạt đi, cô nhận ra rằng cậu rất giống cha mình. Mặc dù cậu chỉ mới 16, cậu đã cao 6 thước và hoàn toàn có thể tương xứng với chiều cao của cha cậu, khi mà đôi vai non trẻ của cậu đã bắt đầu hứa hẹn một người cường tráng trong tương lai. Mặt cậu là bản sao trẻ tuổi của Wolf, cũng gò má cao kiêu hãnh, khuôn mặt như tạc. Cậu cũng điềm tĩnh và kiềm chế, quá kiềm chế so với một cậu bé 16 tuổi, và đôi mắt của cậu có một màu xanh kỳ lạ, nhưng lấp lánh đẹp tuyệt. Cặp mắt đó chứa đựng một điều gì đó, một điều gì đó thật hoang dã chưa được thuần dưỡng, cũng như có một điều gì đó như một sự chấp nhận cay đắng và sự hiểu biết đó khiến cho cậu như già trước tuổi. Cậu đúng là con trai của cha cậu.

Thế nên không đời nào cô từ bỏ cậu.

Cô giơ tay về phía cậu. “Tôi rất muốn nói chuyện với em, Joe.”

Nét mặt của cậu vẫn tách biệt, xa lánh, nhưng cậu cũng vẫn tiến về phía cô và bắt tay cô. “Tôi không biết là vì sao.”

“Em đã bỏ học.”

Lời tuyên bố rất cần được xác minh nhưng cậu chỉ đơn giản gạt đầu. Mary hít một hơi dài. “Có thể cho tôi biết tại sao không?”

“Ở đó không có gì dành cho tôi cả.”

Cô cảm thấy nản trí bởi lời tuyên bố bình tĩnh, thẳng thừng của cậu, bởi vì cô không cảm nhận được chút gì gọi là dễ

thay đổi, có thể lay chuyển được ở cậu bé khác thường này. Đúng như Wolf đã nói, Joe đã tự quyết định và không có ý định thay đổi nó. Cô cố nghĩ cách khác để tiếp cận, nhưng giọng nói trầm ấm của Wolf vang lên cắt ngang.

“Cô Potter, cô có thể nói chuyện sau khi cô mặc quần áo ấm hơn không. Joe, con có một vài bộ jean cũ đủ nhỏ để vừa với cô ấy phải không?”

Trước sự ngạc nhiên của cô, cậu bé nhìn cô bằng con mắt đánh giá đầy kinh nghiệm. “Con nghĩ là có. Có thể có một số bộ con mặc khi 10 tuổi.” Trong giây lát vẻ thích thú lấp lánh trong đôi mắt màu xanh kim cương của cậu và Mary cắn chặt môi nghiêm nghị. Làm sao mà những người đàn ông nhà Mackenzie này cứ chỉ chỏ một cách thừa thãi về sự thiếu hấp dẫn của cô cơ chứ.

“Tất, áo sơ mi, boots và áo khoác,” Wolf thêm vào danh sách. “Boots chắc sẽ quá to, nhưng mà nếu có hai đôi tất thêm vào chắc là được.”

“Ông Mackenzie, tôi thực sự không cần thêm quần áo đâu. Những gì tôi có đây cũng đủ cho tôi về được đến nhà.”

“Không, không được đâu. Nhiệt độ cao nhất ngày hôm nay cũng chỉ là 10 độ âm. Cô không thể ra khỏi nhà với đôi chân trần và đôi giày ngu ngốc như thế.”

Đôi giày thực tế của cô lại đột nhiên trở thành ngu ngốc sao? Cô cảm thấy hừng hực muốn bảo vệ chúng, nhưng đột nhiên cô nhớ ra rằng tuyết đã len vào trong chúng và khiến những ngón chân của cô tê cóng. Đôi giày được cho là thực tế, thích hợp ở Savannah lạnh lẽo đáng thương đối với mùa đông ở Wyoming.

“Thôi được,” cô đồng ý, nhưng chỉ là bởi vì nó phải như vậy, sao tất cả đó là điều thực tế nên làm. Tuy vậy, cô vẫn cảm thấy không thoải mái khi nói về quần áo của Joe, thậm chí chỉ là tạm thời. Cô chưa bao giờ mặc quần áo của người khác bao giờ, chưa bao giờ đổi áo với bạn bao giờ, dì Ardith nghĩ điều đó thật là quá xuống xã.

“Tôi sẽ xem xét xe của cô trong khi cô thay đồ.” Thậm chí không liếc nhìn cô lấy một lần, anh mặc áo khoác vào và đi

ra phía cửa.

“Đường này,” Joe nói, ngụ ý cô đi theo cậu ta. Cô làm theo, cậu hỏi, “Có việc gì với xe của cô vậy?”

“Vòi dẫn nước bị hỏng?”

“ở đâu ạ?”

Cô dừng lại. “Trên đường. Em có thấy nó khi em lái xe qua không?” một suy nghĩ tốt tẻ chợt đến với cô, không biết xe của cô có trượt xuống dốc không?”

“Tôi đi từ bên kia lại, không phải phía đường sau ấy.” Cậu lại trong có vẻ thích thú. “Cô thực sự đã cố gắng lái xe lên dốc khi mà cô không quen lái xe trên tuyết ư?”

“Tôi không nghĩ đó là đường đằng sau. Tôi cứ nghĩ đó là đường duy nhất. Tại sao tôi lại không lái trên tuyết được? Tôi có lớp đi trên tuyết mà.”

“Có thể.”

Cô nhận thấy rằng cậu có vẻ chẳng tin tưởng lắm vào khả năng lấy xe của cô, nhưng cô chẳng phản đối, bởi vì cô cũng còn chẳng tin vào mình nữa là. Cậu dẫn cô qua một căn phòng khách thô sơ nhưng ấm cúng, dễ chịu và đi vào một hành lang hướng đến một cánh cửa. “Quần áo cũ của tôi trong một cái hộp ở trong kho, nhưng mà không mất nhiều thời gian để lấy ra đâu. Cô có thể thay ở đây. Đây là phòng ngủ của tôi.”

“Cám ơn,” cô lầm bầm, bước vào phòng. Giống như phòng khách, mọi thứ trong phòng thô sơ, mộc mạc với những bức tường gỗ dầy. Chẳng có gì trong căn phòng chỉ ra rằng đây là một căn phòng của một cậu thanh niên: không có bất cứ một thứ đồ thể thao nào cả, không quần áo trên sàn nhà. Chiếc giường thật ngắn ngủi, ngay bên cạnh giường là một giá sách cao từ sàn đến tận trần nhà; giá sách rõ ràng là tự làm nhưng không hề thô sơ, được làm một cách cẩn thận tỉ mỉ. Chúng chất đầy sách và tò mò khiến cô bước lại gần xem xét những tựa sách.

Phải mất một lúc cô mới nhận ra là tất cả các đầu sách đều là về việc bay, từ cuộc thử nghiệm của Da Vinci đến thám hiểm vũ trụ. Còn có rất nhiều sách về máy bay ném bom,

máy bay chiến đấu, trực thăng, máy bay do thám, phản lực cho đến các loại sách về kỹ thuật như cấu tạo, thiết kế máy bay vân vân.

“Quần áo đây ạ.” Joe lặng lẽ bước vào và đặt quần áo lên giường. Mary nhìn cậu nhưng khuôn mặt của cậu bình thản, dửng dưng.

“Em thích máy bay,” cô nói rồi nhăn mặt vì cậu nói sáo rỗng của mình.

“Tôi thích máy bay,” cậu thừa nhận không chút chần chừ.

“Vậy em đã bao giờ nghĩ đến việc học bay chưa?”

“Rồi.” Cậu không hề nói thêm một từ nào ngoài những câu trả lời cộc lốc, thẳng băng rồi quay người rời khỏi phòng và đóng cửa lại.

Cô vừa trầm tư suy nghĩ vừa chậm chạp cởi váy và mặc những thứ Joe đưa cho. Bộ sưu tập sách không những chỉ ra niềm say mê bay mà còn là sự ám ảnh. Nếu sự ám ảnh là những điều khôi hài, bệnh hoạn nó có thể huỷ hoại cuộc sống của người đó, nhưng một vài sự ám ảnh có thể nâng còn người lên một tầm cao mới của cuộc sống, khiến họ toả sáng bởi ngọn lửa đam mê rực rỡ, sáng chói nhất, và nếu như sự ám ảnh này không được thoả mãn nó sẽ khiến con người khô héo dần đi, cuộc sống sẽ tàn lụi vì sự đói khát của tâm hồn. Nếu cô đúng, cô đã có cách để chạm vào Joe và khiến cậu ta quay trở lại trường học. *(đọc đoạn này khiến mình thích Mary vô cùng)*

Chiếc quần jean vừa khít. Tức tối vì bằng chứng rõ ràng về việc cô chỉ bằng một cậu bé mười tuổi, cô giận dữ mặc chiếc áo sơ mi quá khổ vào, rồi xắn tay áo lên vì nó quá dài. Đúng như Wolf dự đoán, đôi bốt quá to, phải cần tới hai đôi tất dày mới giữa cho đôi bốt không tuột ra mất. Cảm giác ấm áp thật tuyệt, và cô quyết định cô sẽ chặt bóp từng đồng xu bằng mọi cách để có thể mua một đôi bốt.

Joe đang thêm củi vào chiếc lò sưởi bằng đá rất to khi cô bước vào, và một nụ cười nhẹ nở trên môi cậu khi cậu nhìn thấy cô. “Cô chắc chắn chẳng giống cô Langdale chút nào cả, cũng chẳng giống với bất cứ giáo viên nào mà tôi từng

thấy cả.”

“Bề ngoài chẳng liên quan gì đến khả năng cả. Tôi là một giáo viên tốt, dù là tôi trông chỉ giống một cậu bé 10 tuổi thôi.”

“12. Tôi mặc những chiếc quần jean đó khi 12 tuổi.”

“Thật là một sự an ủi.”

Cậu cười to và cô cảm thấy hài lòng vì rằng chưa hề được nghe cậu hay cha cậu cười. “Tại sao em lại bỏ học.”

Cô kinh nghiệm là nếu bạn tiếp tục hỏi cùng một câu hỏi, bạn sẽ thường được nghe những câu trả lời khác nhau, và cuối cùng thì sự lẩn tránh sẽ nhạt đi và câu trả lời thực sự sẽ hiện ra. Nhưng Joe bình tĩnh nhìn cô và đưa ra cùng một câu trả lời như trước. “Chẳng có gì ở đó dành cho tôi cả.”

“Không có gì để em học hỏi nữa ư?”

“Tôi là người Anh điêng, cô Potter. Lai. Những gì tôi cần học, tôi tự học lấy.”

“Cô Langdale không-” Mary dừng lại, không biết làm cách nào để diễn đạt câu hỏi của mình.

“Tôi là người vô hình.” Giọng nói trẻ trung của cậu khàn đi, gay gắt. “Bắt đầu từ khi tôi đi học. Không ai tốn thời gian để giải thích mọi việc cho tôi, hỏi tôi cần gì, cũng như chẳng thèm nói với tôi một câu. Tôi đã lấy làm ngạc nhiên là bài của mình cũng được chấm điểm.”

“Nhưng mà em là số một ở lớp.” Cậu nhún vai. “Tôi thích sách.”

“Em có nhớ trường, nhớ việc học hành không?”

“Tôi có thể đọc mà không cần đến trường, và tôi còn có thể giúp cha rất nhiều nếu tôi ở đây cả ngày. Tôi biết mọi thứ về ngựa, thừa cô, có thể nhiều hơn nhiều người ở đây trừ cha, và tôi không học những thứ đó ở trường. Trang trại này sẽ là của tôi một ngày nào đó. Vậy tại sao tôi lại tốn thời gian ở trường làm gì?”

Mary hít một hơi dài và chơi quân bài của mình. “Để học bay.”

Cậu không thể ngăn được vẻ thèm muốn ánh lên chớp nhoáng trong đôi mắt mình, nhưng nó nhanh chóng bị dập

tất. “Tôi không thể học bay ở trường trung học Ruth. Có thể một ngày nào đó tôi sẽ thu xếp học bay.”

“Tôi không nói về việc học bay đơn thuần. Tôi muốn nói về Học viện Không quân cơ.”

Làn da màu đồng thau của cậu trắng bệch. Trong khoảng khắc cô không nhìn thấy được một chút háo hức, say mê nào cả, mà thay vào đó là một sự thèm muốn đau đớn, mạnh mẽ đến nỗi làm cô bàng hoàng, như thể cậu nhìn thấy ánh sáng của thiên đường. Rồi cậu đột ngột lắc đầu, trông cậu già đi mấy tuổi. “Đừng có cố gắng lừa phỉnh tôi. Chuyện đó không đời nào xảy ra đâu.”

“Tại sao lại không thể? Theo những gì tôi thấy trong học bạ của em, điểm trung bình của em đủ cao.”

“Tôi đã bỏ học.”

“Em có thể trở lại.”

“Tôi đã bị bỏ lại bao xa? Tôi chắc phải học lại, và tôi sẽ không ngồi đó trong khi bọn người khốn kiếp đó gọi tôi là tên Anh đê mê ngu ngốc.”

“Em không bị bỏ lại quá xa đâu. Tôi có thể dạy kèm em, đưa em trở lại đủ nhanh để em có thể bắt đầu năm cuối vào mùa thu này. Tôi là một giáo viên có giấy phép đảng hoàng, Joe, và để em có thêm thông tin, tôi phải nói rằng tôi khá có khả năng. Tôi đủ tiêu chuẩn để dạy kèm em bất cứ môn nào em cần.”

Cậu cầm lấy que khò và đâm mạnh vào khúc gỗ làm lửa bắn lên tung toé. “Sẽ như thế nào nếu em làm như cô nói?” cậu lầm rầm. “Học viện không giống trường đại học, nơi mà em được kiểm tra đầu vào, trả tiền và rồi đi học.”

“Không. Cách thông thường là được giới thiệu bởi một nghị sĩ.”

“Đúng, em không nghĩ là nghị sĩ của em sẽ giới thiệu một người Anh đê mê. Họ chắc có một hàng dài những người hợp một hơn để được giúp đỡ.”

“Tôi nghĩ em quá để ý đến di sản của em,” Mary nói bình thản. “Em có thể tiếp tục đổ lỗi cho mọi thứ vì là một người Anh đê mê hoặc là em có thể tự điều khiển cuộc đời mình.

Em không thể làm gì trước những phản ứng của mọi người đối với em, nhưng em có thể làm một điều gì đó cho bản thân em. Em không biết nghị sĩ của em sẽ làm những gì, phản ứng ra sao vậy tại sao em lại từ bỏ khi mà em thậm chí còn chưa thử lấy một lần? Em là kẻ trốn tránh ư.”

Cậu đứng thẳng lên, đôi mắt của cậu dữ dội. “Em không nghĩ là như vậy.”

“Vậy đây chính là thời điểm để khám phá điều đó, không phải sao? Em có muốn được bay đến mức đấu tranh đến cùng đặc ân đó? Hoặc là em muốn đến chết vẫn không được biết đến cảm giác được ngồi trên buồng lái của chiếc phản lực là gì?”

“Cô tấn công chẳng hề thương xót tí nào cả.” cậu lí nhí.

“Thỉnh thoảng cũng cần phải gõ mạnh vào đầu để thu hút sự chú ý của ai đó. Em có tí can đảm nào để thử không?”

“Còn cô thì thế nào? Dân trong thị trấn Ruth sẽ không thích nếu cô dành quá nhiều thời gian với em. Mọi việc đã tệ với chỉ mình em, nhưng với cha thì tệ gấp đôi.”

“Nếu có ai phản đối việc tôi dạy kèm em, tôi chắc chắn sẽ khiến người đó suy nghĩ lại,” cô nói kiên quyết. “Sẽ là một vinh dự lớn nếu được chấp nhận vào học viện, và đó là thành quả của chúng ta. Nếu em đồng ý để tôi dạy kèm, tôi sẽ ngay lập tức viết thư cho nghị sĩ của em. Tôi nghĩ lần này di sản của em sẽ phát huy tác dụng tốt.”

Thật là ngạc nhiên khi nhận ra sự kiêu hãnh đến nhường vậy trên khuôn mặt trẻ măng ấy. “Em không muốn họ cho em điều đó chỉ bởi vì em là người Anh điêng.”

“Đừng có lối bịch như thế,” cô chế giễu. “Tất nhiên em không phải được chấp nhận vào học viện chỉ vì em lai Anh điêng. Nhưng nếu điều đó lôi cuốn sự chú ý của ông nghị sĩ, thì tôi không ngại ngần gì mà nói, rất tốt. Điều đó chỉ giúp cho ông ta dễ nhớ đến tên em hơn. Còn lại phải phụ thuộc vào điểm số của em.”

Cậu vò vò mái tóc đen rồi bồn chồn đi về phía cửa sổ nhìn ra ngoài trời tuyết trắng. “Cô thực sự nghĩ là có thể được sao?”

“Tất nhiên là có thể rồi. Đó không phải là một sự đảm bảo

đâu nhé, nhưng chắc chắn là có thể rồi. Em có thể đối diện với bản thân mình nếu em không thử? Nếu chúng ta không thử?" cô không biết làm cách nào để lôi cuốn sự chú ý của một nghị sĩ khiến ông ta cân nhắc về một lời giới thiệu đến học viện, nhưng cô chắc chắn sẽ sẵn lòng viết cho tất cả nghị sĩ và thượng nghị sĩ ở Wyoming này, một tuần một lá, cho đến khi cô tìm ra.

"Nếu em đồng ý, thì phải học ban đêm. Em có việc phải làm ở đây."

"Đêm cũng tốt với tôi. Nửa đêm còn được nữa là, miễn sao em quay trở lại trường."

Cậu liếc nhìn cô. "Cô thực sự có ý đó, đúng không ạ? Cô thực sự quan tâm đến việc em bỏ học."

"Tất nhiên là tôi quan tâm rồi."

"Không có chuyện tất nhiên đâu. Em nói với cô rồi, chẳng có giáo viên nào khác quan tâm nếu em không đến lớp. Họ còn ước em không đến ấy chứ."

"à," cô nói với giọng nói sôi nổi nhất, "Tôi quan tâm. Việc dạy học là tất cả những gì tôi làm, vậy nên nếu tôi không dạy học và cảm thấy rằng mình đang làm những điều tốt đẹp, thì tôi sẽ đánh mất một phần con người tôi. Đó chẳng phải là những gì mà em cảm nhận về việc bay sao? Đó chẳng phải là em có nó hoặc em sẽ chết sao?"

"Em muốn nó chết đi được." Cậu thừa nhận, giọng cậu đau đớn.

"Tôi có đọc đâu đó về việc bay giống như là ném tâm hồn ta lên thiên đường và mở cuộc đua để bắt lại nó khi nó rơi."

"Em không nghĩ là của em có thể rơi đâu," cậu lầm bầm, nhìn lên bầu trời. Cậu nhìn chăm chăm, như bị mê hoặc, như thể thiên đường đang vẫy gọi, như thể cậu có thể nhìn nó mãi mãi. Cậu bé chắc đang tưởng tượng mình ở trên đó, tự do và hoang dại, với cái cổ máy hùng mạnh đang gào thét bên dưới cậu và nâng cậu lên cao nữa. Rồi cậu lắc đầu, chắc chắn là cố thoát khỏi giấc mơ và quay lại phía cô. "ok, cô giáo, bao giờ chúng ta bắt đầu?"

“Tối nay. Em đã lãng phí quá đủ thời gian rồi.”

“Mất bao lâu để em có thể bắt kịp?”

Cô ném cho cậu một cái nhìn coi thường. “Bắt kịp? Em bỏ đi để lại một đống rác rưởi đằng sau. Em mất bao lâu còn tùy thuộc vào bao nhiêu công em có thể đổ vào đó.”

“Vâng, thưa cô,” cậu nói, mỉm cười một chút.

Cô nghĩ cô đã nhìn thấy cậu trông trẻ hơn, giống một cậu bé hơn lúc nãy. Cậu, theo cách nào đó trưởng thành hơn nhiều so với cách cậu bé cùng tuổi khác ở trong lớp của cô, bây giờ trông cậu như thể trút được một gánh nặng to lớn. Nếu việc được bay có ý nghĩa lớn đến như vậy với cậu, thì điều gì sẽ xảy ra với cậu nếu cậu bị từ chối cái điều mà cậu khao khát nhất đây?

“Em có thể đến nhà tôi vào lúc sáu giờ không hay là em muốn tôi đến đây?” cô nghĩ đến việc lái xe trong đêm tối và tuyết và tự hỏi cô phải làm gì nếu cậu muốn cô lên đây.

“Em sẽ đến nhà cô, cô chẳng phải không quen lái xe trên tuyết sao. Nhà cô ở đâu ạ?”

“Xuống dưới dốc rẽ trái. Ngôi nhà đầu tiên bên trái.” Cô nghĩ một chút. “Tôi tin đó là ngôi nhà đầu tiên, chắc là vậy.”

“Đúng là ngôi nhà đầu tiên. Chẳng có ngôi nhà nào khác trong vòng 5 dặm cả. Đó là ngôi nhà cũ của nhà Witcher.”

“Như tôi đã nói hôm trước. Thật là tốt khi ban giám hiệu bố trí cho tôi một chỗ ở không quá xa như vậy.”

“Cũng đúng thôi vì đó là cách duy nhất họ có thể để tìm được một giáo viên vào giữa năm học.”

“Ừ, dù sao thì tôi cũng phải cảm kích điều đó,” cô nói kiên quyết, nhìn ra ngoài cửa sổ, “Lúc nào thì cha em có thể quay lại vậy?”

“Phụ thuộc vào cái mà cha tìm ra. Nếu là cái gì đó mà cha có thể sửa ngay được, thì ông sẽ làm luôn. Nhìn kìa, cha đang về đây ạ.”

Chiếc xe tải màu đen đỗ trước ngôi nhà, và Wolf bước ra. Bước lên bậc thềm, anh dậm mạnh chân để rũ tuyết ra khỏi boots và mở cửa bước vào nhà. Đôi mắt xanh điềm tĩnh của anh hết nhìn con trai sang Mary. Đôi mắt anh mở to khi anh

quan sát những đường cong hiện ra dưới chiếc quần jean cũ của Joe, nhưng anh không bình luận gì.

“Cô thu dọn mọi thứ của mình đi,” anh ra lệnh. “Tôi có một vòi dẫn nước còn dư nên tôi sẽ chữa xe của cô. Chúng ta sẽ đưa nó vào rồi tôi sẽ đưa cô về nhà.”

“Tôi có thể lái xe,” cô đáp. “Nhưng cảm ơn anh vì đã quan tâm. Chiếc vòi hết bao nhiêu tiền? Tôi sẽ trả tiền anh.”

“Cứ coi như đó là sự giúp đỡ của hàng xóm láng giềng dành cho người mới đến. Và chúng tôi sẽ vẫn đưa cô về nhà. Tôi muốn cô thực hành việc lái xe trên tuyết ở nơi nào khác hơn là ở ngọn núi này.”

Khuôn mặt của anh không hề có cảm xúc, như bình thường nhưng cô cảm nhận rằng anh đã quyết định trong đầu và sẽ không thay đổi. Cô thu dọn váy áo từ phòng của Joe và phần còn lại từ nhà bếp. Khi cô quay trở lại phòng khách, Wolf đưa chiếc áo khoác dày cho cô mặc. Cô mặc vào; chiếc áo phủ gần hết đầu gối cô và tay áo thì hoàn toàn phủ hết tay cô. Cô biết chiếc áo chắc là của anh.

Joe cũng mặc áo vào và đội mũ lên. “Sẵn sàng chưa ạ.”

Wolf nhìn con trai. “Hai người đã nói chuyện chưa?”

Cậu bé gật đầu. “Rồi ạ.” Cậu nhìn cha. “Cô sẽ dạy kèm cho con. Con sẽ cố gắng thi đậu vào học viện không quân.”

“Đó là quyết định của con. Chỉ cần đảm bảo con biết con đang mắc vào vấn đề nào.”

“Con sẽ cố.”

Wolf gật đầu, và coi như đó là kết thúc thảo luận. Với cô bị kẹp giữa hai người bọn họ, họ rời khỏi sự ấm áp của căn nhà bước ra ngoài và một lần nữa Mary bị những cơn gió lạnh buốt quật vào. Cô trèo lên xe tải một cách biết ơn, trong xe những luồng không khí nóng tỏa ra từ máy sưởi như thể là thiên đường vậy. Wolf trèo lên phía ghế lái và Joe trèo lên bên cạnh cô, kẹp chặt cô giữa hai cơ thể khổng lồ của họ. Cô ngồi yên hai bàn tay đặt trên đùi một cách nghiêm trang và chân khép chặt gọn gàng. Họ lái xe qua một căn nhà kho khổng lồ với những những chuồng ngựa dài mở rộng sang hai bên như những cánh tay. Wolf bước ra khỏi xe và đi vào

nhà kho, rồi trở lại sau ba mươi giây với một cái vòi dẫn nước dài.

Khi họ đến được xe của cô, cả hai người nhà Mackenzie xuống xe và chụm đầu lại với nhau xăm xoi xe của cô, cô định xuống thì Wolf bảo cô, với cái giọng mà cô nhận ra là đầy khách sáo, bảo cô ở yên trong xe. Anh rõ ràng là độc đoán, nhưng cô cũng thích nhìn hai bố con họ nên cô ở lại trong xe. Rõ ràng là có một mối liên hệ đầy tôn trọng, yêu thương giữa hai người bọn họ.

Cô băn khoăn tự hỏi có thật những người trong thị trấn thực sự rất căm ghét chỉ đơn giản bởi nhà Mackenzie là những người lai Anh điêng. Có điều gì đó Joe nói, điều gì đó về việc chỉ riêng mình cậu liên quan đã đủ tồi tệ rồi, nhưng sẽ tệ gấp đôi nếu có liên quan đến Wolf. Có chuyện gì với Wolf? Anh giải cứu cô ra khỏi một tình trạng nguy hiểm, khó chịu, anh quan tâm đến cô đầy đủ và bây giờ anh đang sửa xe cho cô.

Anh cũng đã hôn cô một cách mê mải.

Cô có thể cảm nhận má mình nóng bừng lên khi nhớ đến những nụ hôn nồng nàn đó. Không, những nụ hôn và việc nhớ về chúng, gây ra một loại nóng bức khác. Má cô nóng bừng là bởi vì chính những hành vi quá kinh khủng của mình mà cô không dám nghĩ tới. Cô chưa bao giờ, chưa bao giờ, quá gần gũi với một người đàn ông nào như thế. Đó hoàn toàn khác biệt so với tính cách của cô.

Dì Ardith chắc chắn sẽ ngắt đi vì tức giận với ý nghĩ cô cháu gái điềm tĩnh, rụt rè của mình lại để một người đàn ông lạ đưa lưỡi vào trong miệng mình. Điều đó thật sự là không hợp vệ sinh chút nào, nhưng thật thà mà nói, nó thực sự kích động theo cách nguyên sơ nhất.

Mặt cô vẫn còn nóng bừng khi Wolf quay lại xe, nhưng anh thậm chí không thèm nhìn cô. “Đã sửa xong rồi. Joe sẽ theo sau chúng ta.”

“Nhưng không cần thêm nước và chất chống đông sao?”

Anh ném cho cô một cái nhìn hoài nghi. “Tôi có một can chất chống đông đằng sau xe tải. Cô chẳng để ý chút nào đến

những việc xảy ra sao, cô không thấy tôi lấy nó ra sao?”

Cô lại đỏ mặt lên. Đúng là cô chẳng chú ý tí nào cả. Cô chìm đắm trong những hồi tưởng về những nụ hôn mà anh trao cho cô, trái tim cô đập thành thịch, máu lại càng dồn lên mặt. Phản ứng đó của cô thật là khác biệt, và cô không chắc chắn về cách làm thế nào để có thể điều khiển nó. Lờ nó đi có vẻ như là điều khôn ngoan nhất, nhưng mà làm sao có thể lờ đi những thứ như vậy?

Đôi chân đầy sức mạnh của anh chuyển động chạm vào cô khi anh vào sổ và đột ngột cô nhận ra là cô vẫn đang ngồi ở giữa. “Tôi sẽ ra khỏi con đường của anh,” cô nói vội vàng, và trượt về phía cửa sổ.

Wolf thích cái cảm giác có cô ngồi ở bên cạnh anh, thật gần tay và chân anh có thể chạm vào cô bất cứ khi nào anh vào sổ, nhưng anh không có ý định nói với cô điều đó. Mọi thứ đã vượt ra ngoài tầm kiểm soát khi ở trong nhà, nhưng anh sẽ không để chúng đi xa hơn nữa.

Những thoả thuận của cô và Joe khiến anh lo lắng cho con, Joe quan trọng đối với anh còn hơn cả cái cảm giác mềm mại của một người phụ nữ trong vòng tay anh.

“Tôi không muốn Joe bị tổn thương vì cái tham vọng cải cách của cô không để mọi việc được yên ổn.” Anh nói với một giọng nói nhỏ ngọt sót lả lùng khiến cô nhảy nhồm lên và anh biết cô cảm thấy có sự đe dọa trong đó. “Học viện không quân. Đó người ta gọi là trèo cao đối với một đứa bé Anh điêng, mà có rất nhiều người chờ đợi để được giẫm lên những ngón tay của nó.

Nếu anh nghĩ anh có thể đe dọa cô thì anh đã lầm. Cô quay sang anh với một ngọn lửa giận dữ khủng khiếp trong mắt, cằm cô hất ngược lên. “Ông Mackenzie, tôi không hứa với Joe là cậu bé sẽ được chấp nhận vào học viện. Cậu bé cũng hiểu điều đó. Điểm số của Joe đủ cao để cậu bé có thể có tiêu chuẩn được giới thiệu, nhưng Joe đã bỏ học. Cậu bé không có cơ hội nào nếu cậu bé không trở lại trường và lấy thêm những chứng chỉ khác cần phải có. Đó là tất cả những gì tôi đề nghị cậu bé: một cơ hội.”

“Nếu nó không làm được thì sao?”

“Cậu bé muốn thử. Thậm chí nếu cậu bé không được chấp nhận, ít nhất Joe cũng biết là mình đã thử, đã cố gắng, và ít nhất cậu bé cũng sẽ có được bằng cấp.”

“Nhưng nó có thể làm chính xác những gì mà nó phải làm mà không cần bằng cấp.”

“Có lẽ. Nhưng tôi sẽ bắt đầu kiểm tra, tìm hiểu các thủ tục, văn bằng, chứng chỉ cần thiết vào thứ hai và viết cho một vài người. Sự cạnh tranh để vào học viện thực sự rất khắc nghiệt.”

“Mọi người trong thị trấn sẽ không thích cô dạy kèm Joe.”

“Đó cũng là cái Joe đã nói.” Mặt cô vằm lại nghiêm nghị và buồn bã. “Nhưng tôi sẽ có cách nói với những ai phản đối điều đó. Hãy để tôi xử lý việc đó, Ông Mackenzie.”

Họ đã xuống đến chân núi cái mà cô đã mất rất nhiều thời gian để lái xe lên. Wolf im lặng trong suốt chặng đường còn lại, Mary cũng vậy. Khi anh rẽ vào ngôi nhà cũ kỹ nơi cô đang sống, anh dừng lại và nói, “đó không phải chỉ là bởi vì Joe. Vì lợi ích của cô, đừng có tiết lộ những gì mà cô đang làm. Sẽ tốt hơn cho cô nếu không ai biết là cô thậm chí đã từng nói chuyện với tôi.”

“Tại sao lại vậy?”

Nụ cười của anh lạnh lẽo, ảm đạm. “Tôi là người từng vào tù. Tôi đã bị kết tội hãm hiếp.”

Chương 3:

Sau đó, Mary nhảy ra khỏi xe mà không nói một lời để phản ứng trước lời tuyên bố trần trụi của anh, thực ra trong thâm tâm cô quá hoảng hốt nên không còn khả năng phản ứng. Cưỡng hiếp. Loại tội phạm này thật đáng ghê tởm. Thật không thể tin. Cô thậm chí đã hôn anh. Mary quá sửng sốt, choáng váng đến nỗi cô chỉ gật đầu chào Wolf và nói với Joe cô sẽ gặp lại cậu tối nay, rồi đi vào nhà mà không cảm ơn họ về tất cả những sự quan tâm và giúp đỡ của họ.

Bây giờ hiện thực đã quay trở lại. Đứng một mình trong căn bếp kiểu cũ, Mary nhìn con Woodrow thèm thuồng liếm sữa từ chiếc đĩa nhỏ của nó trong khi tâm trí cô lan man về anh và tuyên bố của anh.

Cô đột ngột bật cười. “ôi trời ơi, nếu anh ấy là một người phạm tội cưỡng hiếp, thì tao sẽ nấu, Woodrow.”

Woodrow trông cực kỳ lãnh đạm, Mary cho rằng điều đó ngụ ý con mèo đồng ý với phán xét của cô, và cô có quan điểm cao về khả năng của Woodrow về việc biết điều gì tốt nhất cho nó.

Xét cho cùng, Wolf không nói rằng anh bị kết tội, anh chỉ nói rằng anh bị buộc tội. Khi Mary nghĩ về cái cách mà cả hai bố con nhà Mackenzie chấp nhận một cách tự động và chua chát về việc mọi người xa lánh họ vì họ có dòng máu Anh diêng, cô tự hỏi có lẽ có tình huống một phần dòng máu Anh diêng trong anh đã khiến cho anh bị kết án. Nhưng anh thực sự không làm việc đó. Cô biết rõ điều đó là sự thật như cô biết chính khuôn mặt mình vậy. Người đàn ông đã giúp cô thoát khỏi một tình huống tồi tệ, ủ ấm bàn tay lạnh giá của cô bằng chính thân thể của anh và hôn cô một cách đầy đam mê, dịu dàng đơn giản không phải là kiểu đàn ông có

thể làm tổn thương phụ nữ một cách tàn bạo. Anh chính là người chủ động dừng lại trước khi mọi việc đi xa hơn là những nụ hôn, cô đã hoàn toàn bị điều khiển trong tay anh. Điều đó thật lố bịch, không thể nào có chuyện anh là một tên tội phạm cường hiếp. Ồ có thể là không khó khăn gì lắm với anh trong việc ngừng hôn cô; xét cho cùng cô chỉ là một người rụt rè, không có kinh nghiệm và không bao giờ có thể có khả năng khiêu gợi, nhưng.....ý nghĩ của cô lại nhớ về những cảm giác nồng nàn lúc đó. Cô không có kinh nghiệm nhưng cô không ngu ngốc. Anh đã, đã căng cứng lên rồi, cô rõ ràng là đã cảm nhận được nó. Có lẽ anh đã lâu không có lối thoát cho những khao khát trần tục của mình và cô thì lại rất dễ dàng bị điều khiển, nhưng anh vẫn không lợi dụng điều đó. Anh không đối xử với cô theo quan điểm của những người thủy thủ là bất cứ một cảng nào trong cơn bão cũng đủ để đáp ứng. Có một từ dễ sợ mà cô đã một lần nghe thấy học sinh của cô nói qua. à, đúng - hứng tình. Cô phải thừa nhận rằng Wolf Mackenzie chắc chắn ở trong tình trạng đó và cô đã tình cờ làm khuấy động ngọn lửa đó của anh theo một cách nào đấy mà vẫn còn là một bí ẩn đối với cô, nhưng trên tất cả là việc anh không hề lợi dụng tình thế đó. Chuyện sẽ thế nào nếu anh lợi dụng điều đó?

Trái tim cô bắt đầu đập mạnh và hơi nóng lan khắp cơ thể cô, trong khi cảm giác bồn chồn, đau nhức xuất hiện ở bên dưới. Vú cô cứng lại và bắt đầu nhoi nhói làm cô tự động ấn mạnh lòng bàn tay lên chúng trước khi cô nhận ra là cô đang làm gì và vội vàng giật mạnh tay ra. Nhưng sẽ như thế nào nếu anh chạm vào chúng nhỉ? Sẽ có chuyện gì xảy ra nếu anh đưa miệng của anh vào đó? Bây giờ chỉ cần nghĩ đến đó thôi mà cô đã cảm thấy như thể cô đang tan ra. Thật là mơ mộng viễn vông. Cô ép hai bắp đùi lại với nhau cố gắng làm dịu những cơn đau nhức và những tiếng rên rỉ thoát ra khỏi môi cô. Những tiếng rên rỉ rất nhỏ, nhưng có vẻ như quá ồn ào trong sự im lặng của ngôi nhà, và con mèo lập tức nhìn lên khỏi đĩa thức ăn của mình, meo lên một tiếng như dò hỏi, rồi lại quay lại với món sữa của mình.

Cô có khả năng ngăn anh lại không? Cô thậm chí có thử cố gắng ngăn anh lại không? Hoặc là cô nên ngồi tại đây nhớ về một cuộc làm tình thay vì chỉ cố gắng tưởng tượng xem việc gì có thể xảy ra? Cơ thể cô râm ran, kích động, nhưng chỉ là những nhận thức về sự khao khát và những bản năng tự nhiên của con người hơn là những kiến thức thực tế.

Trước đây cô bao giờ biết về những đam mê nào khác ngoài những đam mê về kiến thức và việc dạy học. Tìm kiếm những khả năng của cơ thể mình về những cảm giác cực kỳ mạnh mẽ đó xưa nay đối với cô luôn là điều cấm kỵ vì cô nghĩ cô biết rõ bản thân mình. Đột nhiên cơ thể của chính cô trở thành xa lạ đối với cô, suy nghĩ và cảm xúc của cô đột nhiên không chịu vâng lời. Gần như là một sự phản bội vậy.

Tại sao, đó là sự thèm khát tình dục, không thể tin được, cô, Mary Elizabeth Potter, thực sự thèm khát một người đàn ông. Lại không phải là bất cứ người đàn ông nào khác, mà là Wolf Mackenzie.

Thật là vừa ngạc nhiên vừa xấu hổ.

Joe chứng minh mình là một học sinh sáng dạ và có khả năng, điều mà Mary cũng đã biết. Cậu đến đúng giờ không hề chậm trễ, và thật may mắn cậu đến một mình. Sau khi hoảng hốt, bồn chồn, đau đớn cả buổi chiều vì những sự kiện buổi sáng, cô không nghĩ cô có khả năng đối mặt với Wolf Mackenzie. Anh sẽ nghĩ gì về cô nhỉ? Trong tâm trí cô, cô chính là người đã thực sự tấn công, khiêu khích anh.

Nhưng Joe đến một mình và trong ba giờ sau đó, Mary nhận ra bản thân mình càng ngày càng yêu mến cậu bé hơn. Cậu khao khát kiến thức và say mê kiến thức như một miếng bọt biển khô vậy. Trong khi cậu làm những bài tập cô giao, cô chuẩn bị những ghi chép về lịch cho từng môn và những vấn đề liên quan cùng bài kiểm tra. Những thành tựu mà hai cô trò đạt được khi làm việc cùng nhau còn nhiều hơn so với những chứng chỉ ở trường. Mặc dù cô không hứa gì cả, nhưng cô biết cô sẽ không hài lòng cho đến khi Joe được chấp nhận vào học viện không quân. Có điều gì đó trong mắt cậu bé nói cho cô biết rằng cậu sẽ không bao giờ hoàn

toàn là chính mình nếu cậu không được bay, cậu giống như một con chim đại bàng bị mắc kẹt dưới đất, còn tâm hồn thì bay cao tận trời xanh.

Chín giờ tối cô yêu cầu tạm nghỉ và ghi chú và sổ. Joe ngáp khi tựa lưng vào ghế. “Chúng ta sẽ học vào những lúc nào ạ?”

“Mỗi tối, nếu em có thể.” Cô đáp. “ít nhất cho đến khi em bắt kịp chương trình ở lớp.

“Em có phải quay lại lớp học như bình thường vào năm tới không ạ?”

“Sẽ rất tốt nếu em có thể. Em sẽ có thể học được nhiều hơn, và chúng ta còn có lợi thế là học thêm ở đây nữa.”

“Em sẽ nghĩ về điều đó. Em không muốn bỏ cha lại trong lúc hoạn nạn. Hiện tại trang trại đang được mở rộng hơn nữa và điều đó có nghĩa là có nhiều việc hơn. Chúng em có nhiều ngựa hơn trước đây.”

“Trang trại huấn luyện ngựa à?”

“Ngựa cho trang trại, được huấn luyện để chăn gia súc. Nhà em không chỉ lai giống chúng, mà mọi người còn mang ngựa của họ đến trại cho cha huấn luyện. Cha không chỉ giỏi không, ông là người tốt nhất. Mọi người không phiền về việc cha là người Anh điêng khi mà liên quan đến việc huấn luyện ngựa của họ.”

Một lần nữa sự cay đắng, chua xót lại xuất hiện. Mary chống khuỷu tay lên bàn và vòng tay lên ôm lấy cằm, nhìn cậu và hỏi.

“Còn em?”

“Em cũng là người Anh điêng, cô Potter. Nửa Anh điêng và điều đó là quá đủ đối với phần lớn mọi người. Điều đó không quá tệ khi em còn nhỏ, nhưng đó là do trẻ con người Anh điêng không khiến mọi người cảm thấy bị đe dọa. Khi những đứa trẻ đó lớn lên và bắt đầu nhắm nhe nhìn ngó những cô con gái Anglo da trắng của họ thế là tất cả mọi chuyện biến thành tệ hại.”

Vậy là một cô gái là một phần của lý do làm cho Joe bỏ học. Cô hỏi, “Cô cho rằng những cô con gái da trắng của bọn họ

cũng nhìn lại, đúng không. Em rất đẹp trai mà.” cậu cười với cô. “Đúng.”

“Vậy là họ nhìn lại?”

“Và tán tỉnh. Có một người còn hành động như thể cô ta thực sự quan tâm đến em. Nhưng khi em mời cô ta đi nhảy, cánh cửa liền đóng xầm ngay trước mặt em nhanh nhất có thể. Em đoán là mọi việc ổn thoả nếu chỉ tán tỉnh em, như một kiểu phe phẩy một lá cờ đỏ trước mặt một con bò được ở một khoảng cách tương đối, nhưng không đời nào có chuyện cô ta thực sự đi chơi cùng với một người Anh điên.”

“Tôi xin lỗi,” không hề suy nghĩ, Mary vươn tay ra và cầm lấy bàn tay khoẻ mạnh trẻ trung của cậu bé trong tay mình. “Đó có phải là lý do em bỏ học?”

“Thực ra nó chẳng quan trọng, chẳng liên quan gì cả. Đừng nghĩ là em nghiêm túc với cô ta, hoặc là những chuyện tương tự, bởi vì chắc chắn mọi việc sẽ không tiến triển xa như vậy. Em chỉ có hứng thú với cô ta. Tuy vậy những chuyện đó cũng khá có ý nghĩa vì nó chỉ ra rằng em sẽ chẳng bao giờ có thể hoà hợp được với họ, sẽ chẳng có một ai trong đám con gái đó đi chơi với em cả.”

“Vậy em có dự tính gì về những chuyện đó? Làm việc ở trang trại cho đến hết cuộc đời và không bao giờ hò hẹn, không bao giờ kết hôn?”

“Em chắc chắn không nghĩ đến việc kết hôn.” cậu nói kiên quyết. “Còn về những phần khác, thì còn có những thị trấn khác, thị trấn lớn hơn. Và trang trại thì đang hoạt động rất tốt, chúng em đang có thêm nhiều tiền hơn thường lệ.” Cậu không nói thêm vào rằng cậu đã mất trinh hai năm trước, trong một chuyến đi đến một trong những thị trấn lớn hơn đó. Cậu không muốn làm cô hoảng vì cậu biết rằng cô chắc chắn sẽ sốc nếu cô biết được tí gì về kinh nghiệm của cậu. Cô giáo mới này không chỉ nghiêm nghị, cô còn ngây thơ quá. Điều đó làm cậu nảy sinh cảm giác muốn bảo vệ kỳ lạ. Đó là vì cô rất khác so với những giáo viên khác mà cậu biết; khi cô nhìn vào cậu, cô thấy cậu, Joe Mackenzie, không phải là một đứa bé lai với mái tóc đen và làn da màu đồng.

Cô nhìn vào mắt cậu và thấy trong đó giấc mơ của cậu, ám ảnh của cậu về những chiếc máy bay và việc bay cao lên trời xanh.

Sau khi Joe về, Mary khoá cửa và chuẩn bị lên giường. Thật là một ngày đầy biến động đối với cô, nhưng phải rất lâu sau đó cô mới ngủ được và rồi cô ngủ dậy muộn sáng hôm sau. Cô chủ ý giữ cho mình thật bận rộn hôm đó, không cho bản thân cơ hội để nghĩ vớ vẩn về Wolf Mackenzie hoặc là mơ mộng viễn vông về những điều đã xảy ra. Cô lau chùi và đánh bóng ngôi nhà cho đến khi nó sáng bóng lên, rồi lôi tất cả sách ra khỏi những chiếc hộp mà cô mang theo đến từ Savannah. Sách vở luôn khiến cho một ngôi nhà nhìn có sức sống hơn. Tuy vậy, trước sự thất vọng của cô, không có chỗ nào để để chúng. Cái mà cô cần là một vài giá sách di động, mà tất cả những gì cần làm để lắp ráp chỉ là một cái tô vít thì cô có thể tự làm lấy. Với sự dứt khoát thường thấy, cô lên kế hoạch kiểm tra ở cửa hàng vào chiều hôm sau. Nếu họ không có thứ cô cần, thì cô sẽ gõ và thuê ai đó đóng một vài chiếc.

Trưa ngày thứ hai cô gọi một cuộc gọi đến uỷ ban giáo dục bang để tìm hiểu xem những việc cô dạy dỗ Joe có chắc chắn giúp cho cậu bé được chấp nhận lên lớp không. Cô biết là cô có đủ tiêu chuẩn, nhưng chắc chắn là phải có những thủ tục giấy tờ phải hoàn thành trước khi cậu bé có thể được chấp nhận những chứng chỉ cần thiết bằng cách dạy kèm riêng. Cô gọi một cuộc gọi bằng điện thoại trả tiền trong căn phòng nhỏ dành cho giáo viên, cái mà hầu như không bao giờ được dùng đến vì chỉ có mỗi ba giáo viên, mỗi giáo viên phụ trách bốn khối lớp, và chẳng bao giờ có thời gian để nghỉ ngơi cả. Tuy nhiên vẫn có ba chiếc ghế và một cái bàn, một tủ lạnh nhỏ, một máy pha cà phê tự động và một máy điện thoại trả tiền. Thật không bình thường khi có một giáo viên nào đó dùng căn phòng này nên Mary rất ngạc nhiên khi thấy cửa phòng mở và Sharon Wycliffe, người phụ trách khối lớp 1 đến 4, ngó đầu vào.

“Mary, cô cảm thấy ốm hay làm sao thế?”

“Không, tôi khỏe.” Mary đang đứng và phủi bụi từ bàn tay. Chiếc điện thoại đầy bụi bẩn, rõ ràng không mấy khi được sử dụng. “Tôi chỉ đang gọi một cuộc gọi thôi.”

“Ồ, tôi chỉ thấy lo lắng. Cô ở trong này lâu quá nên tôi nghĩ chắc cô cảm thấy khó chịu. Cô gọi cho ai thế?”

Câu hỏi được đưa ra không chút lưỡng lự. Sharon được sinh ra ở Ruth, đi học ở đây và rồi cưới một cậu trai địa phương. Mọi người ở Ruth đều biết hết những người cư trú ở đây, 180 người, họ tất cả đều biết rõ công việc của nhau và thấy không có điều gì bất thường cả. Những thị trấn nhỏ thường chỉ giống như một gia đình lớn thôi. Mary đã từng bị sự tò mò không giới hạn của Sharon làm cho khó chịu nên cô có kinh nghiệm về điều đó rồi.

“Ủy ban giáo dục bang. Tôi cần một số thông tin về thủ tục dạy học.”

Sharon có vẻ bị báo động. “Cô nghĩ là cô không có giấy phép giảng dạy sao. Nếu có gì vấn đề gì, ban giám hiệu nhà trường sẽ có khả năng phải tự tử hàng loạt mất. Cô biết là khó khăn thế nào mới tìm được một giáo viên có đầy đủ phẩm chất sẵn sàng đến một thị trấn nhỏ như thị trấn Ruth này. Họ hầu như hoảng loạn hết cả lên cho đến khi tìm được cô. Bọn trẻ có nguy cơ phải đi học xa tận 60 cây số.

“Không, không phải là chuyện đó. Tôi nghĩ tôi có thể phải bắt đầu dạy kèm nếu có đứa trẻ nào đó cần đến, nên tôi hỏi một số thông tin thôi.” cô không nhắc đến Joe Mackenzie, bởi vì cô chưa quên lời cảnh cáo của cả cậu và cha cậu.

“Cám ơn chúa không phải là tin xấu.” Sharon la lên. “Tôi nên trở lại chỗ bọn trẻ trước khi chúng gây rắc rối.” Với một cái vẫy tay và một nụ cười cô ta rút lui, sự tò mò của cô ta đã được thỏa mãn.

Mary hy vọng Sharon sẽ không nhắc điều đó với Dottie Lancaster, người dạy khối lớp 5 đến 8, nhưng cô biết đó thật là hy vọng hão huyền. Rõ ràng là mọi thứ ở Ruth đều trở thành đề tài công cộng. Sharon là người niềm nở và hài hước, cả cô ta và Mary đều có thiên về sự thoải mái trong việc dạy học, nhưng Dottie thì đối xử hà khắc và thô lỗ với

học sinh. Điều đó là khiến Mary không thoải mái, bởi vì cô cảm thấy Dottie chỉ coi công việc của bà ta đơn thuần chỉ là một công việc, cái gì đó cần thiết nhưng không thích. Cô từng nghe nói Dottie, 55 tuổi, đang nghĩ đến việc về hưu sớm. Cho dù Dottie có nhiều thiếu sót, thì điều đó chắc chắn vẫn làm cho ban giám hiệu nhà trường, bởi vì như Sharon đã chỉ ra là gần như không thể kiếm được một giáo viên có thể đồng ý chuyển đến Ruth. Thị trấn quá nhỏ và quá xa so với mọi thứ.

Khi cô dạy lớp cuối ngày hôm đó, Mary thấy mình quan sát những nữ sinh trong lớp và tự hỏi trong số đó ai đã dám cả gan tán tỉnh Joe Mackenzie, rồi lại rút lui khi cậu bé thực sự mời đi chơi. Có một vài cô gái rất thu hút và thích tán tỉnh, và mặc dù bọn chúng có những đặc điểm nông cạn và hơi hợt của tuổi trẻ, tất cả đều trông đáng yêu. Nhưng ai là người có thể thu hút được Joe, người chẳng nông cạn, hơi hợt tí nào, người mà có đôi mắt quá già đối với một cậu bé 16 tuổi. Natalie Ulrich, một cô bé cao và duyên dáng? hay Pamela Hearst, một cô gái thuộc kiểu những cô gái tóc vàng xinh đẹp của bờ biển California? Hoặc là Jackie Baugh. Có thể là bất cứ ai trong số tám cô gái trong lớp cô. Bọn chúng đều quen với việc được theo đuổi vì trong lớp chúng có được sự may mắn quan trọng do việc bọn con trai đông người hơn, chín so với tám. Chúng tất cả đều thích tán tỉnh. Vậy là đứa nào trong số bọn chúng nhỉ?

Cô tự hỏi tại sao điều đó lại quan trọng, nhưng nó thực sự quan trọng. Một trong số đó, mặc dù không thể làm tan nát trái tim Joe, nhưng lại có vai trò quan trọng là cú đòn cuối cùng phá huỷ cuộc sống của cậu bé. Từ việc đó mà Joe nghĩ cậu bé có được bằng chứng cuối cùng về việc cậu không bao giờ có được chỗ đứng trong thế giới của những người đàn ông da trắng, và thế là cậu rút lui. Cậu có thể không bao giờ muốn quay lại trường học, nhưng ít nhất là cậu đồng ý để cô dạy kèm cậu. Cô chỉ mong cậu bé không mất hy vọng.

Khi hết giờ học, cô nhanh chóng thu xếp tất cả những thứ mà cô có thể cần vào buổi tối, cũng như các giấy tờ cô cần để chấm điểm và nhanh chóng ra xe. Chỉ cần một đoạn lái xe ngắn để đến cửa hàng tổng hợp của ông Hearst, và khi cô hỏi, ông Hearst tử tế chỉ cho cô chỗ có thể lấy những giá sách.

Một vài phút sau cánh cửa chợt mở ra một khách hành khác bước vào. Mary nhìn thấy Wolf ngay khi anh bước vào; cô đang xem xét những giá sách, nhưng da mặt cô y như một hệ thống báo động vậy, nó lập tức báo hiệu về tình trạng đến gần của anh. Các dây thần kinh của cô kích động hẳn lên, tóc sau gáy của cô dựng cả lên, cô nhìn lên và anh ở đó. Ngay lập tức cô rùng mình, và núm vú của cô cứng lại. Đau đốn, lo lắng vì sự đáp ứng bất trị, không thể ngăn cản được làm máu chảy ngược lên mặt cô.

Trong tầm nhìn của cô, cô thấy ông Hearst cứng lại, và lần đầu tiên cô thực sự tin vào những điều Wolf đã nói với cô về cách mà anh được chào đón ở thị trấn. Anh không làm gì cả, không nói gì cả, nhưng rõ ràng là ông Hearst không hạnh phúc khi có anh trong cửa hàng.

Nhanh chóng cô quay lại với những chiếc giá sách. Cô không thể nhìn anh bằng mắt. Mặt cô đỏ ửng lên nữa khi cô nhớ đến cách mà cô đã hành động, lao mình vào anh như một cô gái già đói tình dục vậy. Việc anh hầu như chắc chắn nghĩ cô là một cô gái già khát tình chẳng giúp ích gì cho cảm giác của cô; cô không thể tranh luận về phần nói về gái già, nhưng cô chưa bao giờ chú ý chút nào đến phần còn lại cho đến khi Wolf ôm cô vào lòng. Khi cô nghĩ đến những gì cô đã làm, mặt cô nóng bừng, cơ thể cô nóng bừng. Chắc chắn khôn thể có chuyện cô sẽ nói chuyện với anh. Anh sẽ nghĩ gì về cô? Với một sự tập trung cao độ, cô đọc những hướng dẫn trên giá và giả vờ như cô không thấy anh bước vào cửa hàng.

Cô đọc hướng dẫn đến ba lần trước khi cô nhận ra là cô hành động cũng giống như những người mà anh đã miêu tả: quá tốt để nói chuyện với anh, làm cao không thêm thừa

nhận là biết anh. Mary thường là một người điềm đạm, nhưng đột nhiên cơn giận dữ tràn ngập người cô, và đó là giận dữ bản thân cô. Cô là loại người nào vậy?

Cô giật mạnh cái thùng đựng giá sách và gần như loạng choạng dưới sức nặng của nó. Đúng lúc cô quay lại, Wolf đặt một hộp đinh lên bàn tính tiền và với tay vào túi lấy ví.

Ông Hearst liếc nhanh Wolf và rồi ông ta nhìn về phía Mary đang kéo lê những chiếc hộp. “Đây, cô Potter, để tôi.” ông ta nói, bước ra khỏi quầy tính tiền với lấy chiếc hộp. Ông ta cầu nhàu khi nâng chiếc hộp lên. “Cô không nên đánh vật với những thứ nặng như thế này. Tại vì nó có thể làm đau tay của cô.”

Mary tự hỏi ông ta nghĩ cô phải làm thế nào để mang nó từ xe vào nhà nếu cô không tự làm lấy, nhưng kiềm chế không muốn nói ra. Cô theo ông ta quay trở lại quầy tính tiền, hít một hơi dài, nhìn lên Wolf và nói rõ ràng, “Chào ông, ông Mackenzie. Ông khỏe chứ?”

Đôi mắt đen của anh ánh lên vẻ cảnh cáo. “Cô Potter,” anh nói ngắn gọn như thừa nhận, ngón tay chạm nhẹ vào mũi, nhưng anh từ chối đáp lại câu hỏi thăm lịch sự của cô.

Ông Hearst nhìn Mary một cách gay gắt. “Cô biết hẳn ta, cô Potter.”

“Quả thực là như vậy. Ông ấy giải cứu tôi hôm thứ bảy khi xe của tôi bị hỏng và tôi bị mắc kẹt trong tuyết. Cô có giữ cho giọng mình rõ ràng và cứng cỏi.”

Ông Hearst ném một cái nhìn nghi ngờ vào Wolf. “Hừm,” ông ta nói, rồi với lấy cái hộp đựng giá sách định tính tiền.

“Xin lỗi,” Mary nói. “Ông Mackenzie tới đây trước.”

Cô nghe thấy Wolf lầm bầm một tiếng nguyên rủa hoặc là ít nhất cô nghĩ đó là một tiếng nguyên rủa. Mặt ông Hearst đỏ lên.

“Tôi không phiền nếu phải đợi,” Wolf nói rin rít.

“Tôi không có ý nghĩ muốn qua mặt ông.” cô chống hai tay lên eo và bĩu môi. “Tôi không thể khiếm nhã như vậy.”

“Quý cô được ưu tiên trước,” ông Hearst, cố mỉm cười.

Mary ném cho ông ta một cái nhìn nghiêm nghị, “các quý cô

không muốn lợi dụng giới tính của mình, ông Hearst. Đây là thời đại của sự đối xử và không thiên vị. Ông Mackenzie đến trước, và ông ấy nên được ưu tiên trước.”

Wolf lắc đầu và ném cho cô một cái nhìn hoài nghi. “Cô có phải là một trong số những người phụ nữ chủ trương đòi giải phóng không vậy?”

Ông Hearst chùng chùng nhìn anh. “Đừng có nói cái giọng đó với cô ấy, Anh điêng.”

“Cho tôi một phút, bây giờ.” Cô gắng kiểm soát sự giận dữ của mình, cô run rẩy chỉ ngón tay vào ông ta. “Cái đó gọi là gọi là khiếm nhã và hoàn toàn không cần thiết phải nói ra. Tại sao vậy, mẹ ông sẽ phải xấu hổ về ông đấy, ông Hearst. Chẳng lẽ bà ấy không dạy ông tốt hơn như thế sao?”

Mặt ông ta càng ngày càng đỏ hơn. “Bà ấy dạy tôi tốt,” ông ta lầm bầm, nhìn chăm chăm vào ngón tay cô. Có một điều gì đó về ngón tay của giáo viên, nó có một quyền lực rất đáng ngạc nhiên và bí ẩn. Nó làm cho những người đàn ông trưởng thành phải run sợ, nao núng. Cô đã nhận ra tác động của nó trước đây và quyết định rằng ngón tay của cô giáo cũng giống như ngón tay của một người mẹ, và nó có những quyền lực thực thi không thể gọi tên. Những người phụ nữ lớn lên ngoài ảnh hưởng của cảm giác tội lỗi và cảm giác bất lực từ những ngón tay chỉ tôi có lẽ bởi vì hầu hết bọn họ đều trở thành những người mẹ và phát triển những ngón tay quyền lực của chính mình nhưng những người đàn ông thì không. Ông Hearst cũng không ngoại lệ. Ông ta nhìn như thể ông ta muốn chui xuống gầm trốn vậy.

“Vậy thì tôi chắc ông sẽ muốn khiến cho bà ấy tự hào về ông,” cô nói với một giọng nói vẻ khổ hạnh nhất. “Sau ông, ông Mackenzie.”

Wolf tạo ra một tiếng gằn như thể là một tiếng gầm gừ nhưng Mary nhìn chăm chăm anh cho đến khi anh giật tiền ra khỏi ví và ném lên quấy tính tiền. Không nói một lời, ông Hearst tính tiền và trả tiền thối. Cũng im lặng, Wolf chộp lấy hộp đinh, quay gót và rời khỏi cửa hàng.

“Cám ơn,” Mary nói, cuối cùng cũng dịu đi và tặng cho ông

Hearst một nụ cười tha thứ. “Tôi biết là ông có thể hiểu được tầm quan trọng của việc này đối với tôi, tôi muốn được đối xử công bằng. Tôi không muốn lợi dụng vị trí là giáo viên ở đây.” Cô nói tạo ra cảm giác cứ như thể việc là một giáo viên ít nhất cũng quan trọng ngang với nữ hoàng, nhưng ông Hearst chỉ gật đầu, quá nhẹ nhõm để tiếp tục theo đuổi vấn đề đó. ông ta tính tiền cho cô và giúp cô mang chiếc hộp ra xe.

“Cám ơn,” cô lại nói. “Nhân tiện, Pamela – cô bé là con gái ông, phải không?”

Ông Hearst trông có vẻ lo lắng. “Vâng, nó là con gái tôi. Pam là con gái út của ông ta và là quả táo nhỏ bé, đáng yêu và quý giá trong mắt ông ta.

“Cô bé là một cô gái thật đáng yêu và là một học sinh giỏi. Tôi chỉ muốn ông biết rằng cô bé học hành rất tốt ở trường.” Khuôn mặt ông ta lộ một nụ cười sung sướng khi cô lái xe đi.

Wolf lái xe về phía góc đường và quan sát qua kính chiếu hậu, chờ Mary rời khỏi cửa hàng. Anh cực kỳ tức giận chỉ muốn lắc mạnh cô cho đến khi hàm răng cô phải kêu lách cách, và điều đó lại làm cho anh tức giận hơn nữa, bởi vì anh biết anh không thể làm điều đó. Chết tiệt cô. Anh đã cảnh báo cô nhưng mà cô không thèm nghe. Cô không chỉ nói thẳng ra là họ có quen biết nhau, mà cô còn kể lể về hoàn cảnh họ gặp nhau, rồi lại còn bênh vực anh theo cái cách mà không thể không bị chú ý.

Chẳng lẽ cô không hiểu gì về những điều anh đã nói với cô rằng anh từng bị tù tội. Chẳng lẽ cô nghĩ anh đùa?

Bàn tay anh nắm chặt lấy tay lái. Mái tóc của cô lại được búi lên thành búi, và cặp kính to trên mũi cô che khuất mất đôi mắt màu xanh lam dịu dàng của cô, anh nhớ rõ cô trông tuyệt như thế nào trong bộ đồ jean cũ của Joe bó chặt lấy cặp đùi và mỏng thon thả với mái tóc xoả dài. Anh nhớ cái cách nồng nàn, đờ đẫn mà cô nhìn anh khi anh hôn cô. Anh nhớ đôi môi mềm mại của cô, nhớ cái cách cô mím chặt môi theo một vẻ nghiêm nghị buồn cười.

Nếu anh có tí chút thông minh nào thì anh phải lái xe đi. Nếu anh hoàn toàn tránh xa cô, thì sẽ không có chuyện gì để mọi người xì xầm bàn tán ngoài việc cô dạy kèm Joe, mà cái đó đã đủ tệ trong mắt họ rồi.

Nhưng mà làm cách nào cô có thể bung chiếc hộp đó ra khỏi xe và mang vào nhà khi cô về đến nhà? Cái đó rõ ràng là rất nặng. Anh có thể chỉ mang chiếc hộp vào cho cô và ngay lập tức quay gót đi.

Ôi, khốn kiếp, anh đang lừa phỉnh ai đây? Anh đã nắm cô và anh muốn nữa. Cô là một cô gái già ăn mặc lôi thôi lếch thếch, nhưng làn da của cô thật mờ ảo, trong suốt như làn da em bé, và cơ thể mảnh khảnh của cô thật mềm mại, dịu dàng cong cong dưới bàn tay của anh. Anh muốn chạm vào cô. Sau khi hôn cô, ôm cô, anh không muốn đi gặp Julie Oakes nữa bởi vì anh không thể gạt những cảm giác về cô Mary Potter ra khỏi tâm trí và thân thể anh được nữa. Anh vẫn đau nhức. Sự đè nén giải thoát sinh lý của anh thật đau đớn, khốn khổ, và nó ngày càng tệ hơn bởi vì anh biết rất rõ một điều đó là cô Mary Potter không dành cho anh.

Xe của cô rời khỏi cửa hàng và rồi vượt qua anh. Cố nén một tiếng chửi thề nữa, anh vào số và chậm rãi theo sau cô. Cô giữ một tốc độ bình thản, đi theo đường quốc lộ hai làn xe ra khỏi thị trấn và rồi rẽ vào con đường nhỏ vào nhà cô. Cô chắc chắn phải nhìn thấy xe tải của anh theo sau, nhưng cô chẳng tỏ ra lấy một dấu hiệu nào biểu lộ là cô biết cô bị theo. Thay vì thế cô đi thẳng đến trước nhà, cẩn thận tránh những đụn tuyết và hướng chiếc xe vòng vào chỗ đỗ xe đằng sau nhà.

Wolf lắc mạnh đầu khi anh theo sát cô và bước ra khỏi xe. Cô cũng đã ra khỏi xe, và cô mỉm cười với anh khi cô móc chiếc chìa khoá nhà ra khỏi ví. Chẳng lẽ cô không nhớ tí gì về những điều anh đã nói với cô? Anh không thể tin được là anh đã nói với cô là anh từng bị kết tội hãm hiếp mà cô lại vẫn còn chào hỏi anh một cách bình tĩnh như thể anh là một thầy tu vậy, trong khi chỉ có hai người trong vòng vài dặm xung quanh đây.

“Khốn khiếp, quý cô.” anh quát cô, đôi chân dài của anh chỉ mất vài sải bước đã đến bên cạnh cô. “Cô không nghe những điều tôi đã nói với cô thứ bảy vừa rồi ư?”

“Có, tất nhiên là tôi có lắng nghe. Nhưng điều đó không có nghĩa là tôi đồng ý.” Cô mở khóa cốp xe và lại mỉm cười với anh. “Nhận tiện anh ở đây, anh có vui lòng mang chiếc hộp này vào cho tôi không? Tôi sẽ thực sự cảm kích.”

“Đó là lý do tôi dừng lại,” anh cúi kính. “Tôi biết là cô không thể mang được.”

Tâm trạng tồi tệ của anh chẳng làm cô phiền lòng tí nào cả. Cô lại cười với anh khi anh nhấc chiếc hộp lên và rồi đi về phía cửa nhà cô và bước vào.

Điều đầu tiên mà anh nhận ra là ngôi nhà có một một mùi gì đó tươi mát, ngọt ngào, thay vì cái mùi ẩm mốc của những ngôi nhà cũ đã để trống một khoảng thời gian dài. Đầu anh ngẩng lên, trái với ý định của mình anh hít vào. “Mùi gì vậy?”

Cô dừng lại và hít vào một cách chủ ý. “Mùi gì cơ?”

“Mùi như mùi hoa vậy.”

“Mùi hoa?Ồ, đó chắc hẳn là mùi của túi hoa tử đinh hương khô tôi để vào trong các ngăn tủ để cho thơm. Có một số loại túi thơm mùi quá nồng nhưng tử đinh hương thì vừa đủ, anh có nghĩ vậy không?”

Anh chẳng biết gì về các loại túi thơm, hoặc bất kể thứ gì đại loại như vậy, nhưng nếu cô để chúng vào các ngăn tủ, vậy thì đồ lót của cô chắc chắn cũng có mùi tử đinh hương. Chăn nệm của cô cũng sẽ có mùi hoa tử đinh hương cùng với mùi cơ thể cô. Cơ thể anh phản ứng ngay lập tức với ý nghĩ đó, và anh chửi thề, rồi ném bịch chiếc hộp xuống sàn nhà. Mặc dù ngôi nhà hơi lạnh, anh vẫn cảm thấy mồ hôi lấm tấm trên trán.

“Để tôi bật máy sưởi lên,” cô nói, lờ đi tiếng chửi thề của anh. “Máy sưởi đã cũ và ồn ào, nhưng tôi không có chút củi nào cho lò sưởi nên đành dùng tạm vậy.” Cô vừa nói vừa rời nhà bếp và đi về phía hành lang. Rồi cô quay lại, và cô lại mỉm cười với anh. “Sẽ ấm lên trong một phút nữa thôi. Anh

có muốn dùng một tách trà không?” Sau khi tặng anh một cái nhìn đánh giá, cô nói. “Thôi tôi nên pha cà phê. Anh trông không giống kiểu đàn ông thích uống trà.”

Anh đã ấm lên rồi, thực ra thì anh đang cháy bùng lên thì đúng hơn. Anh cởi găng tay ra và ném nó lên bàn bếp. “Cô không biết rằng mọi người trong thị trấn này sẽ bàn tán về cô bây giờ sao? Thưa quý cô, tôi là người Anh điêng và là một người từng tù tội”

“Mary,” cô ngắt lời anh một cách mạnh mẽ.

“Cái gì cơ?”

“Tên tôi là Mary, không phải là ‘quý cô’”. Mary Elizabeth.” Cô thêm vào tên đệm như một thói quen vì dì Ardith luôn luôn gọi cô bằng cả hai tên. “Anh có chắc là anh không muốn một tách cà phê không? Tôi cần một thứ gì đó để ấm người lên một chút.”

Mũ của anh gia nhập với găng tay, và anh vò vò mái tóc của mình về mặt hết kiên nhẫn. “Thôi được. Cà phê.”

Mary liền loay hoay chuẩn bị cà phê, sử dụng việc pha cà phê để che dấu đi màu đỏ bất ngờ xuất hiện trên khuôn mặt cô. Mái tóc anh. Cô cảm thấy thật ngu ngốc, bởi vì cô đã rất chú ý đến mái tóc của anh lần trước. Có thể vì cô quá bối rối, rồi quá sửng sốt kinh ngạc, hoặc là có thể cô quá chú ý đến đôi mắt đen thăm thẳm của anh mà cô không chú ý đến việc mái tóc anh dài như vậy. Nó thật dày, đen và bóng, chạm vào bờ vai rộng của anh. Anh trông rất giống một kẻ nổi loại tuyệt đẹp. Cô ngay lập tức hình dung hình ảnh về anh với bộ ngực cường tráng và đôi chân trần, cơ thể của anh chỉ được bao bọc bởi đồ lót, và cũng ngay lập tức nhịp đập của cô trở nên cuồn cuộn.

Anh không ngồi, nhưng dựa cơ thể cao lêu khêu của mình lên ngăn tủ bên cạnh cô. Mary giữ cho đầu mình cúi xuống thấp, hy vọng đôi má đỏ ửng của cô dịu đi. Người đàn ông này là người đàn ông kiểu gì mà chỉ cần nhìn thấy hình ảnh của anh thôi mà đã khiến cho cô nảy sinh những hình ảnh tưởng tượng đầy tính dục. Cô chắc chắn rằng cô chưa bao giờ có những hình ảnh tưởng tượng kiểu như vậy. Cô chưa

bao giờ nhìn một người đàn ông và tưởng tượng ra hình ảnh người đó sẽ như thế nào khi trần truồng, vậy mà anh làm cho cô tưởng tượng ra hình ảnh anh trần truồng, khiến cô nhúc nhối ở bên trong, khiến cho tay cô ngứa ngáy muốn chạm vào anh.

“Cái khốn kiếp gì khiến cô để tôi vào tận trong nhà, lại còn mời mọc tôi cà phê?” anh khàn khàn giọng hỏi cô.

Cô giật mình, mắt cô nhấp nháy nhìn anh, “Tại sao tôi lại không nên làm vậy?”

Anh nghĩ anh có thể nổ tung vì bất lực. “Quý cô”

“Mary.”

Bàn tay to lớn của anh nắm chặt lại. “Mary. Cô không có tí thông minh nào sao khi cho một tên từng tù tội vào nhà?”

“Ồ, cái đó.” Cô phẩy tay, “Sẽ là rất không ngoan khi làm theo lời khuyên của anh nếu anh thực sự là một tội phạm, nhưng vì anh không phải, tôi không nghĩ là phải tạo khoảng cách đó. Thêm nữa nếu anh là tội phạm, anh sẽ không cho tôi những lời khuyên đại loại như vậy.”

Anh không thể tin được cái cách thiếu trách nhiệm mà cô sử dụng để không thềm đếm xỉa đến bất cứ khả năng có tội nào của anh. “Làm sao cô biết tôi không làm điều đó?”

“Anh chỉ không làm thế thôi.”

“Điều gì là lý do cho sự suy diễn của cô, Sherlock hoặc là do cô sử dụng trực giác cũ kỹ của đàn bà?”

Cô quay lại và liếc nhìn anh. “Tôi không tin là một tên tội phạm cường hiếp lại có thể đối xử với phụ nữ dịu dàng như cách mà anh – mà anh đã đối xử với tôi.” cô nói, giọng cô nhỏ rí gần như thì thầm và màu đỏ lại trở lại trên khuôn mặt cô. Xấu hổ vì cái cách ngu ngốc mà cô tiếp tục đỏ mặt lên, cô tát nhẹ lên khuôn mặt với nỗ lực dấu đi màu đỏ phản bội đó.

Wolf nghiêng rằng, phần là bởi vì cô là da trắng và không dành cho anh, phần là bởi vì cô quá ngây thơ, phần là bởi vì anh muốn chạm vào cô đến khổ sở, toàn bộ cơ thể anh nhúc nhối. “Đừng có ảo tưởng bởi vì tôi đã hôn cô hôm thứ bảy.” anh nói cay nghiệt. “Tôi đã quá lâu không có đàn bà rồi, và

tôi”

“Hứng tình?” cô ngắt lời.

Anh choáng váng, bối rối vì cái từ không thích hợp đó phát ra từ cái miệng nghiêm nghị của cô. “Cái gì?”

“Hứng tình,” cô nói lại. “tôi đã nghe thấy điều đó từ một học sinh của tôi. Nó có nghĩa là”

“Tôi biết nó có nghĩa gì.”

“Ồ, vậy, đó là cái mà anh đã bị? Vẫn bị, theo tất cả những gì mà tôi biết.”

Anh muốn cười phá lên. Sự thúc đẩy đó gần như áp đảo anh, nhưng anh cố biến tiếng cười thành một cái ho. “Đúng, tôi vẫn bị.”

Nàng trông có vẻ đồng cảm. “Tôi hiểu điều đó có thể trở thành vấn đề lớn.”

“Còn khó khăn hơn rất nhiều đối với đàn ông.”

Cô chết đứng trong một lúc, nhưng rồi mắt cô mở to, và trước khi cô có thể ngừng lại, liếc mắt nhìn xuống cơ thể anh. Ngay lập tức cô giật mình ngẩng đầu lên vội. “ồ, tôi thấy rồi. ý tôi là - tôi hiểu.”

Sự cần thiết phải chạm vào cô đột nhiên mạnh đến nỗi anh không thể đứng yên được nữa, anh phải làm, phải chạm vào cô thậm chí là chỉ chạm rất nhẹ, nhẹ thôi. Anh chạm vào vai cô, thưởng thức sự mềm mại của cô dưới lòng bàn tay mình.

“Tôi không nghĩ là cô hiểu đâu. Cô không thể làm bạn với tôi mà vẫn làm việc ở thị trấn này. ít nhất, cô cũng sẽ bị đối xử như một người hủi, hoặc là một người đàn bà dâm đẳng. Tệ hơn cô có thể mất việc.”

Nghe thấy điều đó môi cô bặm lại, mắt cô sáng lấp lánh ánh sáng chiến đấu. “Tôi thích nhìn thấy ai đó cố gắng sa thải tôi vì làm bạn với một công dân tuân thủ luật pháp và đóng thuế đầy đủ. Tôi từ chối giả vờ như không biết anh.”

“Thật là khôn ngoan nhỉ. Mọi việc đã đủ tệ đối với cô nếu làm bạn với tôi. Ngủ với tôi sẽ khiến cuộc sống của cô trở nên không thể chịu đựng được.”

Anh cảm thấy cô cứng lại dưới tay anh. “Tôi không tin là tôi đã yêu cầu ngủ với anh.” Cô nói, màu đỏ lại trở lại trên

gương mặt cô. Cô thực sự chưa nói điều đó, nhưng anh biết cô chắc chắn có nghĩ về điều đó sẽ như thế nào.

“Cô không hỏi, được thôi, nhưng cô quá ngây thơ đến nỗi cô không nhận ra những gì cô đang làm,” anh lầm bầm. “Tôi có thể trườn lên người cô ngay bây giờ, em yêu, và tôi có thể làm điều đó khi mà cô còn chưa kịp có ý nghĩ thực sự nào về những điều đó không biết là cô đã đòi hỏi. Nhưng điều cuối cùng mà tôi muốn là có một vài cô gái Anglê nhỏ bé, khó tính kêu thét lên là tôi cưỡng hiếp họ. Tin tôi đi, một người Anh điêng không hề được lợi gì trong việc chỉ đơn giản là mới bị nghi ngờ thôi.”

“Tôi sẽ không làm những việc như vậy.”

“Đúng tôi đã nghe những điều tương tự như thế trước đây. Tôi hầu như chắc chắn là người đàn ông duy nhất từng hôn cô, và cô nghĩ là cô muốn nữa, đúng không? nhưng tình dục không lãng mạn và đẹp đẽ như cô tưởng tượng đâu, nó nóng và đầy mồ hôi, cô chắc chắn không thích nó vào lần đầu tiên đâu. Vậy thì hãy cho một ân huệ, đi tìm những con chuột thí nghiệm khác cho tôi nhờ. Tôi có đủ rắc rối rồi mà không cần phải thêm cô vào danh sách.”

Mary giật mình tránh xa khỏi anh, cắn chặt môi và chớp chớp mắt liên hồi để cô có thể ngăn những giọt nước mắt rơi xuống. Cô không thể để cho bất cứ việc gì làm cho anh thấy anh làm cô khóc.

“Tôi xin lỗi tôi khiến cho anh có ấn tượng đó,” cô nói giọng nghẹn lại nhưng vẫn tiếp tục lấy. “Sự thật là tôi chưa bao giờ hôn trước đó, nhưng tôi chắc rằng anh không ngạc nhiên về việc tôi rõ ràng không phải là một người thành thạo. Nếu phản ứng – phản ứng của tôi vượt quá ranh giới, tôi xin lỗi. Sẽ không xảy ra những việc như vậy một lần nữa.” Cô mạnh mẽ quay lại ngăn bếp và nói, “Cà phê đã xong rồi. Tôi lấy cho anh một tách nhé?”

Những cơ bắt trên cằm của anh giật giật, và anh chớp lấy chiếc mũ. “Quên cà phê đi,” anh lầm bầm khi anh ấn chiếc mũ lên đầu và vờ lấy găng tay.

Cô không nhìn anh. “Không sao. Tạm biệt ông Mackenzie.”

Wolf đóng sầm cửa lại, và Mary đứng đó với chiếc cốc cà phê trống rỗng trên tay. Nếu đó thực sự là một sự tạm biệt, cô không biết làm sao cô có thể đứng được như thế này.

Chương 4:

Mary không phải là người có ý chí yếu đuối, và cô từ chối để sự đau khổ, buồn phiền lấp đầy thời gian của cô khi cô nghĩ về ngày tồi tệ đó. Trong suốt những ngày đó cô thích thú, phỉnh phờ và lôi kéo học sinh của cô đến bến bờ của kiến thức; buổi tối cô theo dõi Joe ngẫu nhiên những vấn đề mà cô trải ra trước mắt cậu. Sự đói khát kiến thức của cậu là không thể thỏa mãn được, và cậu không chỉ bắt kịp các học sinh khác ở lớp, cậu còn vượt qua chúng.

Cô đã viết một bức thư cho thành viên quốc hội của Wyoming, và cũng đã viết cho một số người bạn để tìm hiểu tất cả những thông tin mà cô có thể tìm được về học viện không quân. Khi bưu kiện đến, cô đưa nó cho Joe và quan sát mắt cậu bé nhìn chăm chăm dữ dội và đầy mê hoặc như bất cứ khi nào mà cậu nghĩ về việc bay.

Làm việc với Joe thật vui vẻ; vấn đề duy nhất của cô là cậu bé nhắc cô nhớ một cách dữ dội về cha cậu.

Đó chẳng phải là vì cô nhớ Wolf; làm sao cô lại có thể nhớ một người mà cô chỉ mới gặp hai lần? Anh không ám ảnh công việc hàng ngày của cô, nhưng cũng vì vậy mà cuộc sống của cô trống rỗng khi không có anh. Khi ở cùng anh cô cảm thấy sống động, mạnh mẽ như chưa bao giờ có trước đây. Với Wolf, cô không phải là Mary Potter, gái già, cô là Mary Potter, đàn bà. Tính chất đàn ông mạnh mẽ của anh chạm vào một phần của cô, phần mà cô không biết nó tồn tại, mang lại cho cuộc sống của cô những khao khát và cảm xúc mạnh mẽ đang ngủ yên. Cô tranh luận với bản thân mình rằng những gì mà cô cảm thấy chỉ là những kiểu thèm khát tình dục bình thường, tự nhiên, nhưng điều đó cũng không làm cho cô ngừng nhức nhối bất cứ khi nào cô nhớ về

anh. Tệ hơn là cô bị bế mặt bởi vì sự thiếu kinh nghiệm của cô là quá rõ ràng và bây giờ cô biết anh nghĩ về cô là một cô gái già đói khát tình dục.

Đó là tháng 4 và chuyện không thể tránh khỏi cũng xảy ra, những lời ra tiếng vào về việc Joe Mackenzie trải qua rất nhiều thời gian ở nhà cô giáo mới.

Đầu tiên Mary không nhận thức được những lời đồn thổi đang bay đi khắp thị trấn, lan đến cả những học sinh trong các lớp của cô làm chúng nhìn cô một cách lạ lùng. Có rất nhiều những lời thì thầm, to nhỏ khắp nơi. Sharon Wycliffe và Dottie Lancaster, hai giáo viên còn lại, cũng ném cho cô những cái nhìn kỳ lạ và thì thầm to nhỏ với nhau. Mary không mất quá nhiều thời gian mới quyết định rằng những bí mật không còn là những bí mật nữa, cô cũng không quan tâm đến điều đó lắm vì cô đã nhận được những tin tức đáng mừng. Cô đã nhận được một lá thư có thiện chí từ thượng nghị sĩ, cho biết ông ta quan tâm đến Joe và bất chấp tính tình quá cẩn thận của cô, cô vẫn cảm thấy hy vọng tràn trề. Cuộc họp ban giám hiệu thường niên được lên lịch vào tuần thứ ba của tháng tư. Buổi chiều trước buổi họp, Sharon, với vẻ tình cờ đã chuẩn bị trước, hỏi Mary xem cô có ý định tham dự không. Mary nhìn cô ta ngạc nhiên. “Tất nhiên. Tôi cho là tất cả chúng ta đều được chờ đợi tham dự vào những hoạt động cơ bản, thường niên của trường chứ.”

“À đúng vậy. Chỉ là - tôi nghĩ”

“Cô nghĩ là tôi tránh cuộc họp vì mọi người đều đã biết tôi đang dạy kèm Joe Mackenzie?” Mary hỏi thẳng.

Miệng Sharon há hốc. “Cái gì?” giọng cô ta nhỏ đi.

“Cô không biết à? đó chẳng phải không còn là bí mật gây chấn động nữa rồi sao?” cô nhún vai. “Joe nghĩ rằng mọi người sẽ cảm thấy khó chịu nếu tôi dạy kèm cậu bé, vì vậy mà tôi không nói gì cả. Theo cái cách mà mọi người hành động, tôi nghĩ rằng điều bí mật đã bị tiết lộ rồi chứ.”

“Tôi nghĩ điều đó là do điều bí mật bị hiểu sai rồi,” Sharon thừa nhận vẻ ngượng ngùng. “Xe tải của cậu ta được thấy ở nhà của cậu vào ban đêm và mọi người ume nghĩ sai.”

Mary sững sờ. “Nghĩ sai cái gì cơ chứ?”

“À, cậu ta khá to lớn so với tuổi của cậu ta và những thứ đại loại như vậy.”

Mary ngớ ra vẫn không hiểu gì cả, cho đến khi mặt Sharon ngày càng đỏ ửng lên. Và rồi sự nhận thức được vấn đề loé lên trong óc cô như một tia sáng, và nỗi khiếp sợ lan khắp thân thể cô, theo sau đó là một nỗi giận dữ khủng khiếp. “Họ nghĩ tôi gian díu với một đứa bé 16 tuổi sao?” giọng của cô vút lên theo từng từ một.

“Đã quá khuya khi xe tải của cậu ta bị nhìn thấy,” Sharon nói thêm, có vẻ cực kỳ khổ sở.

“Joe rời khỏi đúng 9 giờ mỗi tối. Ý kiến của mọi người về từ khuya thật khác với tôi.” Mary vẫn đứng, và bắt đầu nhét mạnh giấy tờ vào trong cặp, lỗ mũi của cô phập phồng, má của cô trắng bệch. Điều tồi tệ nhất là cô sẽ sôi lên sùng sục quá nhưng cô không nghĩ là việc chờ đợi có thể làm tâm trạng của cô nhẹ nhõm bớt đi, cô cần bình tĩnh nhưng mà áp lực cứ đè nặng hơn. Cô cảm thấy cực kỳ man rợ, không chỉ bởi vì danh tiếng của cô bị nghi ngờ, mà là bởi vì Joe cũng bị tấn công. Cậu bé đã cực kỳ cố gắng để có thể biến ước mơ của mình thành hiện thực, trong khi mọi người lại cố gắng giật đổ mọi thứ. Cô không chỉ là một con gà mái om sòm nặng nề xì bảo vệ những con gà con, cô là một con hổ với con hổ con của mình, mà con hổ con ấy thì đang bị đe dọa nghiêm trọng. Chẳng là thành vấn đề gì việc con hổ con cao hơn cô những bảy inches và nặng hơn cô gần 80 pao; Joe, với tất cả sự trưởng thành không bình thường của cậu, khi vẫn còn rất trẻ và dễ tổn thương. Cha của cậu không cần đến sự bảo vệ của cô, nhưng sẽ không có thứ quyền lực nào trên thế giới này có thể ngăn cản cô bảo vệ cậu con trai đó.

Rõ ràng là những lời đồn đại đã lan rộng, bởi vì ban giám hiệu nhà trường đông hơn bình thường tối đó. Có tất cả sáu thành viên ban giám hiệu: ông Hearst, chủ cửa hàng tổng hợp; Francie Beecham, một giáo viên về hưu 80 tuổi; Walton Isby, chủ tịch nhà băng; Harlon Keschel, chủ cửa hàng bánh hamburger kèm theo cửa hàng dược phẩm; Eli Baugh,

chủ trang trại địa phương, người có con gái, Jackie, ở trong lớp của Mary; và Cicely Karr, người là chủ một cơ sở bảo quản và sửa chữa ô tô. Tất cả thành viên của ban giám hiệu đều là thành viên tích cực, cốt cán của cộng đồng nhỏ này. Buổi họp được tổ chức tại phòng học của Dottie, và thêm vào đó một số bàn ghế được lấy từ phòng học của Mary vì thế nên có thể đủ ghế cho tất cả mọi người, dấu hiệu cho thấy việc mọi người cảm thấy quan trọng và cần thiết phải tham dự. Mary chắc chắn rằng ít nhất cha hoặc mẹ của các học sinh của cô đều có mặt. Khi cô bước vào phòng, mọi con mắt đều đổ dồn vào cô. Phụ nữ thì cảm phần, đàn ông thì cảm ghét vừa suy đoán, và điều đó làm cho Mary thêm giận dữ. Thật là tồi tệ, đạo đức giả khi mà họ khinh bỉ vì cho là cô phạm một tội ác tồi tệ, trong khi đó vẫn thì thầm suy đoán về chi tiết?

Dựa lưng vào tường là một người đàn ông cao to trong bộ đồ đồng phục của phó quận trưởng cảnh sát, quan sát cô một cách tỉ mỉ, và cô tự hỏi không biết họ có ý định bắt cô hành vi sai trái về tình dục hay không? Thật là lố bịch. Nếu cô trông giống cái gì đó khác hơn là cái chính xác là bản chất của cô, một cô gái già mảnh khảnh, ăn mặc lôi thôi, thì sự nghi ngờ của họ ít nhất cũng nghe hợp lý hơn. Cô vuốt vuốt lại những nếp tóc rối rắm không theo trật tự lại cẩn thận, ngồi xuống và vòng tay nhìn chung quanh, có ý định để họ đi những bước đầu tiên.

Walton Isby hắng giọng và yêu cầu bắt đầu cuộc họp, không nghi ngờ gì nữa hẳn là thấy mình rất quan trọng với rất nhiều người có mặt để quan sát tiến trình cuộc họp. Mary gõ gõ ngón tay lên cánh tay một cách đều đặn. Cuộc họp diễn ra theo những tiến trình bình thường, và đột nhiên cô quyết định cô sẽ không chờ đợi nữa. Cách tự vệ tốt nhất, cô đã từng đọc đâu đó là tấn công.

Khi những công việc bình thường kết thúc, Ông Isby lại hắng giọng lần nữa, và Mary nắm lấy tín hiệu đó như là một dấu hiệu cho thấy họ chuẩn bị đưa ra mục đích thực sự của cuộc họp này. Cô giơ tay và nói rõ ràng, "Ông Isby, trước khi ông

tiếp tục, tôi có một vấn đề cần thông báo.”

Ông ta giật mình và khuôn mặt vốn đỏ ửng của ông ta ngày càng đỏ hơn, “Việc đó, ừm à không được đúng quy tắc cho lắm cô Potter.”

“Điều này rất quan trọng.” Cô giữ cho giọng mình ở mức độ mà cô vẫn thường dùng khi lên lớp và quay lại để cô có thể nhìn toàn bộ căn phòng. Vị quận trưởng cảnh sát đứng thẳng dậy khi mọi sự chú ý đổ dồn về phía cô như thổi nam châm. “Tôi được chứng nhận để dạy kèm học sinh và những điểm số mà chúng tôi đạt được ở những bài học riêng đó được công nhận một cách hợp pháp giống như những điểm số bình thường ở lớp học chính thức. Trong suốt một tháng qua, tôi đã và đang dạy kèm riêng cho Joe Mackenzie tại nhà của tôi”

“Tôi cá là cô làm vậy,” có ai đó lầm bầm và mắt Mary loé lên.

“Ai vừa nói điều đó?” cô quả quyết hỏi. “”Đó là một sự xúc phạm bản thủ không thể tin được.”

Căn phòng im phăng phắc.

“Khi tôi nhìn thấy những điểm số trong học bạ của Joe Mackenzie, tôi đã cảm thấy cực kỳ bị xúc phạm vì một học sinh thông minh như vậy lại bỏ học. Có lẽ không một ai trong quý vị biết, nhưng em ấy là học sinh đứng đầu lớp. Tôi đã liên hệ với em ấy và thuyết phục em ấy để tôi dạy kèm để bắt kịp với những bạn học khác, và trong vòng một tháng qua em ấy không những bắt kịp mà em ấy còn vượt trội hơn hẳn. Tôi cũng đã liên lạc với thượng nghị sĩ Allard, người rất ấn tượng với thành tích của Joe và biểu lộ sự quan tâm đến Joe. Sự xuất sắc đã được công nhận của Joe khiến em ấy có thể trở thành một ứng cử viên được giới thiệu cho học viên không quân. Em ấy là niềm tự hào cho cộng đồng này và tôi biết tất cả các vị sẽ giúp đỡ em ấy một cách tận tình.”

Cô hài lòng khi nhìn thấy những cái nhìn kinh ngạc khắp phòng và ngồi xuống với tư thế cực kỳ điềm tĩnh mà dì Ardith không mệt mỏi nói đi nói lại với cô. Chỉ những người hèn kém mới bị lôi vào những cuộc cãi vã âm ỉ, dì Ardith đã

nói, một quý cô thì lúc nào cũng phải giữ vững tư thế bất kể hoàn cảnh nào.

Những lời thì thầm vang khắp căn phòng khi mọi người chụm đầu lại với nhau, và ông Isby xáo đi xáo lại đồng giấy tờ trước mặt khi không biết tìm lời gì để nói. Những thành viên còn lại của ban giám hiệu cũng chụm đầu lại với nhau thì thầm.

Cô nhìn quanh căn phòng và có một cái bóng ngoài hành lang phía cánh cửa mở rộng làm cô chú ý. Chỉ là một chuyển động rất nhỏ; nếu cô không đứng vào lúc đó, cô sẽ không thể nhận ra. Nhưng cô cũng mất một lúc mới nhận ra đường nét của một người đàn ông cao lớn và da mặt của cô lại bắt đầu râm ran. Wolf. Anh ở ngay ngoài hành lang, đang lắng nghe. Đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy anh kể từ sau khi anh đến nhà cô và mặc dù tất cả những gì mà cô nhìn thấy chỉ là một cái bóng, trái tim của cô cũng bắt đầu đập mạnh.

Ông Isby lại hắng giọng và những tiếng thì thầm trong căn phòng lắng xuống. “Tôi nghĩ đó là một tin tốt, cô Potter. Tuy nhiên, chúng tôi không nghĩ cô có mang lại một phong thái đáng để là tấm gương cho những học sinh trẻ tuổi của chúng ta.”

“Hãy nhìn lại mình đi, Walton,” Francie Beecham nói bực bội, giọng của bà khàn khàn vì tuổi già.

Mary lại đứng lên. “Nói một cách chính xác thì tôi đã mang lại tấm gương xấu gì vậy?”

“Nhìn không thuận mắt chút nào khi cậu con trai đó ở nhà cô vào cái giờ khuya khoắt như vậy.” ông Hearst cáu bẳn.

“Joe rời nhà tôi chính xác 9 giờ mỗi tối, sau ba giờ học. Định nghĩa của ông về ‘cái giờ khuya khoắt như vậy’ có vấn đề à? Tuy nhiên, nếu ban giám hiệu không đồng tình về địa điểm, tôi tin là tất các vị sẽ lấy làm đồng ý, thuận tình cho phép sử dụng một trong số những phòng học của trường cho mục đích học đêm? Tôi không có phản đối nào về việc phải chuyển lớp học đến đây.”

Ông Isby, vốn là người có bản chất tốt, trông có vẻ bối rối. Các thành viên ban giám hiệu lại chụm đầu vào nhau.

Sau một phút tranh luận nóng bỏng, họ lại nhìn lên. Harlon Keschel lau khô khuôn mặt đổ mồ hôi đầm đìa bằng một chiếc khăn tay. Francie Beecham trông có vẻ tức giận. Lần này người nói là Cicely Karr. “Cô Potter, đây là một tình huống khó khăn. Lợi thế của việc Joe Mackenzie được chấp nhận vào học viện không quân là tương đối lớn, tôi chắc cô cũng sẽ thừa nhận điều đó, và tuy nhiên sự thật là chúng tôi không tán thành việc cô giành quá nhiều thời gian một mình với cậu ta.”

Cầm Mary hếch lên. “Tại sao vậy?”

“Bởi cô là người mới ở đây, tôi chắc cô chưa hiểu cách mọi thứ hoạt động ở quanh đây. Nhà Mackenzie có danh tiếng xấu, và chúng tôi sợ cho sự an toàn của cô nếu cô tiếp tục hợp tác với cậu trai đó.”

“Bà Karr, thật là nói xằng nói bậy,” Mary đáp lại một cách thẳng thắn, thiếu trang nhã, dì Ardith sẽ chẳng đồng ý. Cô nghĩ đến việc Wolf đang đứng ngoài hành lang lắng nghe mọi người vu khống, nói xấu cả hai cha con, và cô gần như có thể cảm nhận được sự tức giận của anh. Anh sẽ không để điều đó làm tổn thương anh, nhưng nó lại làm tổn thương cô khi biết anh đang nghe những điều họ nói.

“Wolf Mackenzie giúp tôi thoát khỏi một tình huống nguy hiểm khi xe của tôi bị hỏng và mắc kẹt trong tuyết. Ông ta rất tử tế và ý tứ, và còn từ chối nhận tiền sửa xe giúp tôi. Joe Mackenzie là một học sinh cực kỳ thông minh, cậu bé vừa làm việc tại trang trại một cách chăm chỉ, không uống rượu, không đập phá,” cô nói tiếp hy vọng nó là sự thật, “cũng chưa bao giờ làm điều gì thiếu lễ phép cả. Tôi coi cả hai người là những người bạn của tôi.

Ở hành lang, người đàn ông đứng trong bóng tối nắm chặt hay bàn tay lại với nhau. Khốn khiếp người phụ nữ nhỏ bé ngu ngốc này, cô ta không biết việc này có thể phải trả giá bằng công việc của cô ta sao? Anh biết rằng nếu anh bước vào trong cái phòng đó thì mọi sự thù nghịch sẽ lập tức tập trung vào anh, và khi anh chuẩn bị bước để kéo sự chú ý của họ ra khỏi cô, rồi đột nhiên anh nghe cô lại nói tiếp. Chẳng

lẽ cô không biết lúc nào thì phải im miệng lại sao?

“Tôi cũng rất quan tâm nếu một trong số các con em của quý vị bỏ học. Tôi không thể chịu đựng được việc nhìn thấy một người trẻ tuổi từ bỏ đi tương lai tốt đẹp của mình. Thưa các quý ông, quý bà, tôi được thuê để dạy học. Tôi có ý định làm tất cả những gì có thể trong khả năng của tôi để làm điều đó. Tất cả các vị là những người tốt. Trong các vị có ai muốn tôi bỏ cuộc nếu đó là con của các vị không?”

Một số người nhìn đi chỗ khác và hắng giọng ầm ĩ. Cicely Karr chỉ hếch cằm lên. “Cô nói lạc đề rồi cô Potter. Đây không phải là con của chúng tôi. Đây là Joe Mackenzie. Nó, nó....”

“Lai Anh điêng?” Mary nói.

“Ờ, đúng như vậy. Một phần là như vậy. Một phần là vì cha của nó..”

“Có chuyện gì về cha của cậu bé?”

Wolf cố nén một tiếng chửi thề, và anh lại bắt đầu bước vào trong khi Mary hỏi một cách khinh bỉ, “Có phải bà lo lắng vì quá khư tù tội của ông ấy?”

“Đó đã đủ tạo thành vấn đề, tôi nghĩ là như vậy.

“Thật sao, tại sao vậy?”

“Cicely, ngồi xuống và im đi,” Francie Beecham quát. “Cô gái này có lý đấy, và tôi đồng ý. Nếu cô bắt đầu cố gắng nghĩ rằng đây là sân khấu của cuộc đời cô, thì còn phải cần rất ánh sáng thanh xuân hơn nữa đấy.”

Trong khoảng khắc cả căn phòng sững sờ im lặng, rồi đột nhiên nổ ra một tràng cười. Những chủ trang trại lơ mững và những bà vợ lam lũ của họ ôm lấy bụng cười, nước mắt chảy ra cả khuôn mặt họ. Ông Isby mặt đỏ ửng vì cười như điên. Mặt của Cicely Karr cũng đỏ ửng lên nhưng là vì tức giận. Ông Eli Baugh to lớn suýt nữa thì trượt khỏi ghế vì cười. Cicely chộp lấy mũ của ông ta để đằng trước bàn và đập vào đầu ông ta. Ông ta vẫn tiếp tục rú lên vì cười khi giơ tay lên đỡ đầu.

“Ông phải mua dầu ô tô ở nơi khác từ bây giờ trở đi.” Cicely gầm lên với ông Baugh, vẫn tiếp tục đập vào đầu ông ta

bằng mũ. “và cả gas của ông nữa. Đừng có mà đặt chân lên chỗ tôi một lần nữa.”

“Thôi, Cicely,” Eli nén cười khi cố gắng tránh chiếc mũ.

“Mọi người, hãy ra quyết định đi thôi nào,” Harlon Keschel cầu xin, mặc dù ông ta trông có vẻ như thể ông ta cũng rất thích thú màn đánh nhau giữa Cicely và Eli. Chắc chắn mọi người trong phòng đều như vậy. Hầu hết mọi người, Mary nghĩ, khi cô nhìn thấy khuôn mặt lạnh lùng của Dottie Lancaster. Đột nhiên, cô nhận ra rằng cách giáo viên khác có thể rất vui mừng nếu cô bị sa thải, và cô phân vân tự hỏi là tại sao. Cô luôn cố gắng thân thiện với Dottie, nhưng người đàn bà nhiều tuổi này từ chối dứt khoát tất cả những nỗ lực của cô. Không biết có phải Dottie nhìn thấy xe tải của Joe trước nhà Mary và bắt đầu tung ra những lời đồn đại? Không biết có phải Dottie lái xe lang thang vào ban đêm? Hoàn toàn không có một ngôi nhà nào khác trên con đường có ngôi nhà của Mary, vì vậy mà không có ai lái xe qua lại xung quanh đó để thăm một người hàng xóm nào.

Tiếng ồn ào dịu hẳn xuống, mặc dù vẫn còn những tiếng cười cố nén xung quanh phòng. Bà Karr tiếp tục nhìn Eli Baugh giận dữ, không biết là lý do gì mà ông ta lại trở thành tiêu điểm chút giận cho sự xấu hổ của bà ta mà không phải là Francie Beecham, người khơi mào mọi chuyện.

Thậm chí cả ông Isby vẫn tiếp tục cười tủm tỉm khi ông ta cao giọng nói. “chúng ta phải quay lại quyết định mọi việc thôi mọi người.”

Francie Beecham lại lạnh lạnh nó. “Tôi nghĩ chúng ta đã bàn đủ mọi việc tối nay rồi. Cô Potter sẽ tiếp tục dạy kèm cậu bé nhà Mackenzie để cậu ta có thể vào học viện không quân, thế là kết thúc mọi bàn cãi. Tôi cũng sẽ làm như vậy nếu tôi vẫn còn dạy học.”

Ông Hearst nói, “mọi việc trông vẫn không thuận mắt cho lắm..”

“Vậy thì cô ấy có thể sử dụng phòng học. Mọi người đồng ý không?” Francie nhìn các thành viên ban giám hiệu khác, khuôn mặt đầy nếp nhăn của bà có vẻ hân hoan thắng lợi.

Bà còn nháy mắt với Mary.

“Tôi thì ổn thôi,” Eli Baugh nói trong khi vẫn đang cố phục hồi lại hình dạng của chiếc mũ. “Học viện không quân – hùm, điều đó thật có ý nghĩa. Tôi không thể nghĩ ra được ai đó trong cái hạt này từng bao giờ được vào một học viện nào đó.”

Ông Hearst và bà Karr không đồng ý, nhưng ông Isby và Harlon Keschel đứng về phía Francie và Eli. Mary nhìn về phía hành lang nhưng bây giờ không còn nhìn thấy gì nữa. Anh đã đi rồi ư? Vị phó quận trưởng quay đầu nhìn xem cô đang nhìn gì, nhưng anh ta cũng chẳng nhìn thấy gì, bởi vì anh ta nhún vai và nhìn lại cô, rồi nháy mắt với cô. Mary giật mình. Tối hôm nay có nhiều người nháy mắt với cô hơn phần còn lại của toàn bộ cuộc đời cô. Đối xử thế nào cho đúng cách với những cái nháy mắt đây? Có nên lờ chúng đi không? Cô có nên nháy mắt lại không? Bài giảng dạy của dì Ardith về những hành vi đúng đắn không đề cập gì đến những cái nháy mắt.

Cuộc họp kết thúc bằng những nụ cười và tròng ghẹo, một số cha mẹ học sinh dừng lại chút ít để bắt tay Mary và nói với cô rằng cô làm việc rất tốt. Phải mất nửa giờ sau cô mới có thể lấy áo khoác và đi ra cửa, khi cô ra đến cửa, cô thấy vị phó quận trưởng đang đợi cô.

“Tôi sẽ đi cùng cô ra xe,” anh ta nói nhẹ nhàng. “Tôi là Clay Armstrong, phó quận trưởng cảnh sát địa phương.”

“Chào ông. Mary Potter,” cô đáp đưa tay ra.

Anh ta nắm lấy, và khi bàn tay nhỏ bé của cô biến mất trong lòng bàn tay to lớn của anh ta. Anh ta đội một chiếc mũ sụp hết đầu, nhưng mắt anh ta vẫn lấp lánh sáng, thậm chí trong bóng tối ban đêm. Cô thích anh ta ngay khi nhìn thấy. Anh ta là một trong số kiểu người đàn ông cao to, kín đáo, vững chắc như đá nhưng cũng không thiếu tính hài hước. Anh ta thích thú với những sự ồn ào.

“Mọi người trong thị trấn này đều biết cô là ai. Chúng tôi không thường có người lạ chuyển tới, đặc biệt là một người phụ nữ độc thân từ phía Nam đến. Ngay đầu tiên cô ở đây,

toàn bộ hạt đều nghe nói về cách nhấn trọng âm của cô. Cô không chú ý là tất cả bọn con gái trong trường đều đang cố gắng kéo dài giọng?”

“Bọn chúng làm vậy sao?” cô ngạc nhiên hỏi.

“Bọn chúng làm vậy đấy.” Anh ta bước chậm rãi để theo kịp cô khi họ cùng nhau bước ra xe của cô. Không khí lạnh làm cô rùng mình, nhưng bầu trời đêm hoàn toàn trong suốt thật đẹp với hàng ngàn vì sao lấp lánh.

Khi họ tới xe của cô, cô hỏi. “Ông có vui lòng nói cho tôi biết một vài điều không, ông Armstrong?”

“Bất cứ điều gì. Và xin gọi tôi là Clay.”

“Tại sao bà Karr lại giận dữ ông Baugh thay vì Cô Beecham? Chẳng phải là Cô Beecham là người bắt đầu mọi chuyện sao?”

“Cicely và Eli là anh em họ gần. Người thân của bà ấy chết khi bà ấy còn trẻ, và bố mẹ Eli mang bà ấy về nuôi nấng. Cicely và Eli cũng tuổi, vì vậy mà họ lớn lên cùng nhau và đánh nhau, cãi nhau thường xuyên. Bây giờ cũng vậy, tôi đoán thế, một vài gia đình như vậy, nhưng họ vẫn rất gần gũi nhau.”

Những kiểu gia đình như vậy thật lạ lùng đối với Mary, nhưng nghe cũng thật ấm áp và yên tâm, thật tuyệt khi có thể đánh nhau, cãi nhau với một ai đó mà vẫn biết rằng người đó vẫn yêu thương mình.

“Vì vậy mà bà ấy đánh ông ấy vì cười cợt bà ấy?”

“Và bởi vì đánh ông ấy là tiện nhất. Không ai có thể tức giận với Cô Beecham. Cô ấy đã dạy toàn bộ những người trưởng thành ở cái hạt này, và chúng tôi vẫn còn rất kính trọng đối với cô ấy.”

“Nghe thật tuyệt,” Mary nói, mỉm cười. “Tôi hy vọng mình vẫn còn ở lại đây cho đến khi già đi.”

“Cô vẫn tiếp tục có kế hoạch gây náo loạn tại cuộc họp hội đồng nữa phải không?”

“Tôi hy vọng là như vậy,” cô đáp.

Anh ta cúi người mở cửa xe cho cô. “Tôi cũng hy vọng như vậy. Lái xe cẩn thận.” Sau khi cô vào xe, anh ta đóng cửa và

chạm tay vào mũ rồi bước đi.

Anh ta là một người tử tế. Phần lớn mọi người ở Ruth đều tử tế. Họ mù quáng trước vấn đề của Wolf Mackenzie nhưng cơ bản thì họ vẫn không phải là những người độc địa, xấu xa.

Wolf. Anh đi đâu nhỉ?

Cô hy vọng Joe không quyết định dừng học vì điều này. Mặc dù cô biết thật là ngu ngốc khi chưa để đã vội đặt tên, nhưng cô cảm thấy ngày càng chắc chắn cậu bé sẽ được chấp nhận vào học viện và cô cực kỳ tự hào rằng mình là mình góp một phần vào đó. Dì Ardith thường nói là trèo cao thì ngã đau, nhưng Mary thường nghĩ rằng nếu một người nào đó sẽ không bao giờ ngã nếu người đó đầu tiên không thử tập đứng. Thường thì cô toàn dùng những câu nói rập khuôn của dì Ardith để bác lại dì, không mạo hiểm thì không thể thu hoạch được gì cả. Nó thường làm cho dì Ardith phát khùng khi mà vũ khí yêu thích của bà quay lại chống bà. Mary thở dài. Cô nhớ bà dì gay gắt của mình rất nhiều. Những câu nói khuôn sáo vô tận của dì sẽ khô héo nếu không có dì Ardith nói ra.

Khi cô rẽ vào con đường vào nhà, cô mệt mỏi, đói và lo lắng, sợ rằng Joe sẽ cố gắng tỏ ra cao thượng và rồi dừng học để cô không phải gặp bất cứ rắc rối nào nữa vì mình. “Mình sẽ dạy cậu bé,” Mary nói to một mình khi cô bước ra khỏi xe, “cho dù phải chạy theo cậu bé khắp nơi.”

“Cô chạy theo ai khắp nơi thế?” Wolf cúi kính hỏi, và cô nhảy dựng lên đến nỗi đụng đầu gối vào cửa xe.

“Anh từ đâu xuất hiện vậy?” cô giận dữ hỏi. “Khốn kiếp, anh làm tôi sợ quá.”

“Thế mà còn chưa đủ đấy. Tôi đỗ xe ở đằng sau nhà kho, khuất khỏi tầm nhìn.”

Cô ngẩng lên nhìn anh, ngắm nghía say sưa khuôn mặt kiêu hãnh, đẹp như tạc và vẻ khép kín của anh. ánh sao sáng mờ mờ chỉ làm hiện ra thân hình anh một cách mờ ảo, không rõ nét nhưng thế cũng đủ với cô. Cô đã không nhận ra rằng cô đã khổ sở nhớ hình bóng của anh đến như thế nào, nhớ nhịp tim đập rộn ràng khi ở gần anh. Bây giờ cô không cảm

thấy lạnh lẽo nữa, vì cái cách mà máu chảy trong tĩnh mạch của cô. Đây chính là cái mà người ta gọi là “bị kích thích” đây. Nó thật ngoạn mục và có chút đáng sợ những cô quyết định là cô thích nó.

“Vào trong đi,” anh nói khi cô có vẻ như chẳng buồn di chuyển, và Mary im lặng đi vào nhà. Cô không khoá cửa vì vậy mà cô không phải dò dẫm với chìa khoá trong bóng tối và trán của Wolf nhăn lại khi anh thấy cô vịn nắm cửa, đẩy ra và bước vào.

Khi họ bước vào, Mary đóng cửa lại và bật đèn lên. Wolf nhìn xuống cô, những sợi tóc của cô bị gió làm cho loà xoà ra khỏi búi tóc, và anh phải nắm chặt lấy hai bàn tay thành nắm đấm để giữ cho mình khỏi chụp lấy cô, “đừng có để cửa không khoá một lần nữa nghe chưa.” anh ra lệnh.

“Tôi không nghĩ tôi sẽ bị ăn trộm,” cô phản đối, rồi cô thành thật thừa nhận, “tôi không có gì để một tên trộm có tự trọng muốn đâu.”

Anh đã thề rằng anh sẽ không chạm vào cô, nhưng dù là anh biết sẽ rất khó khăn để giữ cho tay mình không ngoặt, anh đã không nhận ra mọi việc khó đến như vậy. Anh muốn chụp lấy cô, và lắc mạnh cô để giải toả những cảm giác của anh vào cô, nhưng anh biết nếu anh chạm vào cô bằng bất cứ cách này hay cách khác, anh sẽ không muốn dừng lại. Cái mùi đàn bà nồng nàn toả ra từ cô khiến anh, lôi cuốn anh lại gần cô; cô toả ra một mùi ấm áp và thơm ngát, thật đàn bà làm cho toàn bộ cơ thể anh nhức nhối vì khao khát. Anh dịch chuyển khỏi cô, biết rằng sẽ là an toàn cho cả hai người nếu anh tạo khoảng cách giữa họ.

“Tôi không nói đến một tên trộm.”

“Không?” cô ngẫm nghĩ về điều đó, rồi cô nhận ra ý của anh. Cô hắng giọng và đi tới chỗ bếp, hy vọng anh không nhìn thấy gương mặt đỏ ửng của cô. “Nếu tôi pha cà phê, anh có muốn uống một tách lần này không hay là lại ào ào biến mất như anh đã làm lần trước ngay khi cà phê pha xong?”

Vẻ chua chát trách mắng trong giọng nói của cô làm anh

thích thú và làm anh tự hỏi làm sao mà anh lại có thể nghĩ là cô rụt rè, nhút nhát nhỉ. Quần áo của cô lòi thối, nhưng tính cách của cô không hề có chút rụt rè, nhút nhát nào cả. Cô nói chính xác những gì cô nghĩ và không hề ngần ngại phê phán một ai đó. Mới chưa đến một giờ trước cô đã phê phán toàn bộ hạt này vì lợi ích của anh. Ký ức đó làm cho anh trở lại nghiêm túc, bình tĩnh hơn.

“Tôi sẽ uống cà phê nếu cô khẳng định, nhưng tôi chỉ muốn cô ngồi xuống và lắng nghe tôi thôi.”

Mary ngồi vào ghế, đặt tay lên bàn một cách nghiêm túc. “Tôi nghe đây.”

Anh kéo chiếc ghế bên cạnh cô ra xa bàn và đặt nó vào phía đối diện, đối mặt với cô trước khi ngồi xuống. Cô nghiêm nghị nhìn anh và nói, “Tôi thấy anh trong hàng lang tối nay.” Anh có vẻ dữ tợn, “Khốn kiếp, có ai nhìn thấy nữa không?”. Anh tự hỏi làm sao mà cô có thể nhìn thấy anh, bởi vì anh luôn rất cẩn thận và anh rất giỏi trong việc tránh không bị nhìn thấy khi anh không muốn.

“Tôi nghĩ là không,” cô dừng lại. “Tôi xin lỗi về việc họ nói những lời như vậy.”

“Tôi không lo lắng về những điều mà những người tốt ở Ruth nghĩ về mình,” anh nói với một giọng nói cay nghiệt. “Tôi có thể đối phó với họ, và Joe cũng vậy. Chúng tôi không phải dựa vào họ để sống. Đừng có đấu tranh vì chúng tôi một lần nữa, trừ phi cô không thích công việc của cô lắm và cô đang cố gắng để mất nó. Bởi vì hoàn toàn chắc chắn là điều đó sẽ xảy ra nếu cô cứ tiếp tục xử sự như vậy.”

“Tôi sẽ không mất việc vì dạy Joe.”

“Có thể không. Có thể họ sẽ có chút ít tha thứ cho Joe, đặc biệt khi mà cô ném học viện vào họ, nhưng tôi lại là chuyện khác.”

“Cũng không mất việc vì thân thiện với anh. Tôi có một hợp đồng,” cô bình thản giải thích. “Một hợp đồng cực kỳ chắc chắn. Thật không dễ dàng gì để tìm được một giáo viên ở một nơi nhỏ và hẻo lánh như ở Ruth này, đặc biệt là trong giữa mùa đông. Tôi chỉ có thể mất việc nếu tôi bị cho là

thiếu năng lực hoặc là phá vỡ luật lệ, và tôi thách mọi người có thể chứng minh tôi thiếu năng lực.”

Anh tự hỏi không biết điều đó có phải là cô có ý nói cô không loại trừ khả năng phá vỡ luật lệ, nhưng anh không hỏi. Ánh sáng của nhà bếp chiếu thẳng trực tiếp xuống đầu cô, làm màu tóc của cô biến thành những vầng hào quang, cô trông như thể một thiên thần với đôi mắt màu xanh lam dịu dàng và làn da trong suốt. Ruột của anh quặn thắt lại đau đớn. Anh muốn chạm vào cô, anh muốn cô trần truồng bên dưới anh, anh muốn được ở trong cô, nhẹ nhàng vào sâu trong cô cho đến khi cô mềm và ướt, và móng tay của cô cắm sâu vào lưng anh-.

Mary vươn tay ra và đặt bàn tay mảnh dẻ của cô lên bàn tay to lớn của anh, và chỉ một cái chạm nhẹ cũng làm anh bồng bồng lên. “Nói cho tôi biết chuyện gì đã xảy ra?” cô dịu dàng hỏi, “Tại sao anh lại phải đi tù? Tôi biết anh không làm điều đó?”

Wolf là một người đàn ông cứng rắn vừa do bản tính tự nhiên, vừa do cần thiết phải vậy, nhưng sự tin tưởng đơn giản, không hề tra hỏi làm cho anh rung động đến tận xương tủy. Anh luôn luôn chịu đựng một mình, cô đơn tách khỏi những người Anglos vì dòng máu Anh diêng của mình và khỏi người Anh diêng vì dòng máu Anglos của mình. Thậm chí cả cha mẹ của anh cũng không gần gũi anh, mặc dù họ yêu anh và anh cũng yêu họ. Nhưng họ đơn giản không bao giờ thực sự hiểu anh, không bao giờ thừa nhận những suy nghĩ riêng tư, thầm kín của anh. Anh cũng không gần gũi với vợ, mẹ của Joe. Họ ngủ cùng nhau, anh thích cô, nhưng cô cũng giữ khoảng cách. Chỉ với Joe sự dè dặt của anh mới bị xuyên thủng, và Joe biết rõ anh hơn bất cứ người nào trên trái đất này. Họ là một phần của nhau, anh cực kỳ yêu quý con trai mình. Chỉ vì những ý nghĩ về Joe mà anh sống sót, qua khỏi được những năm tháng dài đằng đẳng trong tù. Còn hơn cả hoảng sợ khi người phụ nữ Anglo nhỏ bé này lại có những mảnh khoé chạm được vào những góc sâu thẳm trong tâm hồn của anh mà anh nghĩ đã hoàn toàn

được cách ly; anh không muốn cô đến gần anh hơn nữa, bất kể bằng cách nào. Anh muốn làm tình với cô, nhưng anh không muốn cô trở nên quan trọng đối với anh. Giận dữ anh nhận ra rằng cô đã quan trọng với anh rồi, và anh thực sự không thích điều đó chút nào.

Anh nhìn bàn tay thon mảnh của cô trên bàn tay anh, sự đụng chạm của cô thật nhẹ nhàng và mềm mại. Cô không rút tay lại khi chạm vào anh, như thể anh là một vật bất tử; cũng không vỗ lấy anh như một số phụ nữ thường làm, tham lam, muốn sử dụng anh, họ muốn thử xem anh có sự hoang dã, mam dợ có thể làm hài lòng sự thèm muốn đầy tham lam, nông cạn của họ. Cô vươn tay ra chạm vào anh đơn giản chỉ là bởi vì cô quan tâm. Chậm rãi anh quan sát bàn tay mình rút ra, rồi phủ lên bàn tay cô, nắm lấy những ngón tay mảnh dẻ của cô trong lòng bàn tay chai sạn của mình như thể bảo vệ chúng.

“Đó là chín năm về trước.” Giọng của anh nhỏ, khàn khàn, cô phải ngả về phía trước mới có thể nghe được. “Không, gần mười năm. Mười năm vào tháng sáu. Joe và anh mới chỉ vừa chuyển đến đây. Anh làm việc cho trang trại Half Moon. Một cô gái ở hạt bên cạnh bị cưỡng hiếp và giết chết, cơ thể của cô ta được tìm thấy ở một nơi khá xa so với đường biên của trang trại Half Moon. Anh bị bắt và bị thẩm vấn, khốn kiếp, đó là lần đầu tiên anh nghe nói về cô ta. Anh là người mới ở vùng này và lại là người Anh điêng nữa. Nhưng không có bằng chứng nào chống lại anh cả cho nên họ phải thả anh ra. Ba tuần sau, một cô gái khác lại bị cưỡng hiếp. Cô ta từ trang trại Rocking L, ở ngay phía tây của thị trấn. Cô ta bị đâm, như những cô gái khác, nhưng vẫn còn sống. Cô ta nhìn thấy tên cưỡng hiếp.”

Anh dừng lại một phút, đôi mắt của anh tối sầm lại khi nhớ về những ngày đen tối ấy. “Cô ta nói rằng tên đó giống như một người Anh điêng. Tên đó có mái tóc đen và cao. Không có nhiều người Anh điêng ở quanh đây. Anh lại bị bắt lần nữa trước khi anh kịp biết là có một cô gái khác lại bị cưỡng hiếp. Họ bắt anh đứng thành hàng với năm người Anglo có

mái tóc đen, cô gái nhận dạng anh và anh bị buộc tội. Anh và Joe sống ở Half Moon, nhưng chẳng ai nhớ là nhìn thấy anh đêm cô gái đó bị cưỡng hiếp, trừ Joe, một đứa bé Anh mười sáu tuổi mà lời nói chẳng có chút trọng lượng nào cả. Ngực cô đau nhói khi cô nghĩ đến những việc đã xảy ra với anh và với Joe, chỉ mới là một cậu bé con. Không biết Wolf đã trải qua những thời khắc khủng khiếp nào bởi vì Joe, lo lắng về những điều sẽ xảy ra với con trai mình. Cô không biết mình có thể nói gì bây giờ để làm dịu bớt được 10 năm oán hận của anh nên cô không nói gì cả, cô chỉ xiết chặt bàn tay anh, để anh biết rằng anh không cô đơn.

“Anh bị đưa ra tòa và bị phán có tội. Anh còn may mắn là không bị hành hình vì họ không thể buộc tội anh về vụ cưỡng hiếp đầu tiên có cô gái bị giết. Dù vậy ai cũng nghĩ là anh làm vụ đó.”

“Khi anh đi tù,” thật không thể tin là mọi việc lại diễn ra như vậy, mặc dù cô biết đó là sự thật, “chuyện gì xảy ra với Joe.”

“Nó bị đưa vào trại trẻ mồ côi. Anh sống sót được ở trong tù. Dù điều đó không dễ. Anh phải biến thành một đứa khốn khiếp, thô bạo nhất ở đó chỉ để sống sót đêm này qua đêm khác.”

Cô có nghe một câu chuyện về những gì xảy ra với những người đàn ông trong tù, và sự đau đớn của cô ngày càng tăng. Anh bị giam giữ, cách xa khỏi mặt trời, núi non, không khí trong lành những thứ mà anh yêu thích và cô biết rằng điều đó giống như là giam giữ một con thú hoang dã vậy. Anh vô tội, vậy mà sự tự do của anh, con trai của anh bị tước khỏi anh, và anh bị ném vào chốn cặn bã. Anh có được ngủ lấy một giấc yên lành trong tất cả những đêm trong tù hay là anh là lúc nào cũng lơ mơ, cảnh giác cho một vụ tấn công?

Cổ họng của cô khô đi và nghẹn lại. Tất cả những gì mà cô có thể thốt ra chỉ là một tiếng thì thầm. “Anh ở trong đó bao lâu?”

“Hai năm.” mặt anh cứng lại, khi anh nhìn cô mắt anh chất chứa đầy vẻ đe dọa, nhưng cô biết đó là sự đe dọa hướng

vào quá khứ cay đắng của anh. “Tuy vậy vẫn tiếp tục nhiều vụ cưỡng hiếp và giết người khác xảy ra có liên quan đến nhau và cuối cùng tên đó cũng bị bắt. Hấn thú nhận hết, có vẻ rất tự hào về thành quả của mình, họ có vẻ không tin hấn hoàn toàn, hấn thú nhận hai vụ cưỡng hiếp ở vùng này và nói cho họ những chi tiết mà không một ai ngoài tên cưỡng hiếp có thể biết.”

“Hấn là người Anh điêng?”

Anh cười chua chát. “Người ý, tóc xoăn.”

“Vậy họ thả anh ra.”

“Đúng. Tên của anh được tẩy sạch, và họ nói ‘xin lỗi về điều đó’, và thả anh ra. Anh mất con trai, mất việc, mất tất cả những thứ mà anh có. Anh tìm ra chỗ mà họ đưa Joe vào và bám chặt lấy cho đến khi đưa nó ra được. Rồi anh chơi trò biểu diễn một thời gian để kiếm tiền và khá may mắn. Anh làm rất tốt, anh kiếm đủ tiền để quay lại đây với một số tiền trong túi. Ông già chủ trang trại Half Moon chết đi mà không có người thừa kế và mảnh đất được đem ra đấu giá để trả thuế. Nó làm anh hết sạch nhưng anh cũng mua được mảnh đất. Anh và Joe ổn định ở đây, và anh bắt đầu huấn luyện ngựa và xây dựng lại trang trại.”

“Tại sao anh lại quay lại đây?” cô không hiểu, tại sao anh lại quay lại mảnh đất mà anh bị ngược đãi.

“Tại vì anh đã mệt mỗi khi phải luôn di chuyển không bao giờ có một nơi chốn cho riêng mình. Quá mệt vì bị coi thường, bị coi như là một tên Anh điêng rác rưởi, bỏ đi. Mệt mỗi vì con trai không có một mái nhà. Và còn bởi vì không đời nào anh để lũ khốn đó thắng được anh.

Sự đau đớn trong cô ngày càng tăng. Cô ước cô có thể giải thoát được sự giận dữ và cay đắng trong anh, cô ước cô dám ôm lấy anh trong vòng tay mình và an ủi an, cô ước anh có thể trở thành một phần trong cộng đồng này thay vì bị ném sang một bên.

“Họ không phải là sai toàn bộ,” cô nói, và tự hỏi tại sao miệng của anh đột nhiên giật giật như thể anh muốn cười vậy. “Có một số người Anh điêng là rác rưởi, bỏ đi. Con người

thì cũng có người tốt kẻ xấu.”

“Em cần một người trông nom, quản lý em.” Anh nói. “Với quan điểm lúc nào cũng lạc quan đó em sẽ gặp nhiều rắc rối đấy. Dạy Joe, làm bất cứ việc gì em có thể làm cho nó, nhưng hãy tránh thật xa anh ra, vì lợi ích của em đấy. Những người đó không thay đổi ý kiến của họ về anh bởi vì anh được tha đâu.”

“Anh không cố gắng thay đổi ý kiến của họ. Anh cứ tiếp tục nhấn mạnh đi nhấn mạnh lại trước mũi họ tội lỗi của họ,” cô chỉ ra, giọng nói của cô gay gắt.

“Anh phải quên hết những gì họ đã làm sao? Quên việc họ nhân danh công lý khẳng khẳng bắt anh đứng vào hàng với sáu người Anglo và rồi bảo cô gái đó tìm ra một người Anh điêng. Anh phải trải qua hai năm ở địa ngục. Đến tận bây giờ anh vẫn không biết chuyện gì đã xảy ra với Joe, gần ba tháng sau khi anh đón nó từ trại về nó không hề nói một từ nào. Quên những điều đó ư. Chết cũng không.”

“Vậy, họ cũng sẽ không thay đổi ý kiến, anh cũng không thay đổi ý kiến và em cũng sẽ không thay đổi ý kiến của mình. Em nghĩ là chúng ta lâm vào thế bế tắc rồi.

Đôi mắt đen của anh bùng bùng vì bất lực khi anh nhìn cô, và đột nhiên anh nhận ra là anh vẫn đang giữ tay cô. Anh đột ngột bỏ tay ra và đứng dậy. “Nghe đây, em không thể là bạn của anh. Chúng ta không thể là bạn được.”

Bây giờ khi bàn tay cô được tự do, Mary cảm thấy lạnh lẽo và bị bỏ rơi. Cô nắm chặt tay và nhìn anh. “Tại sao? Tất nhiên, nếu anh đơn giản là không thích em...” giọng cô nghèn nghẹn, và cô cúi đầu dăm dăm nhìn bàn tay mình như thể cô chưa từng nhìn chúng trước đây.

Không thích cô ư? Anh không thể ngủ được, tính khí của anh thay đổi thất thường, anh cứng lên bất cứ khi nào anh nghĩ về cô mà anh lại nghĩ đến cô quá nhiều. Anh quá thất chí đến nỗi anh nghĩ anh có thể điên lên mất nhưng bây giờ anh thậm chí không thể giải phóng bản thân mình với Julie Oakes hoặc là bất cứ người đàn bà nào khác. Bởi vì tất cả những gì anh có thể nghĩ đến chỉ là mái tóc màu nâu mượt

mà, đôi mắt màu xanh lam và làn da trong mờ, mịn màng như những cánh hoa hồng. Tất cả những gì khiến anh giữ khoảng cách với cô, khiến anh không vô lấy cô chỉ là nhận thức về việc những người tốt ở thị trấn Ruth sẽ quay lưng lại với cô nếu như anh biến cô thành người đàn bà của mình. Các nguyên tắc cứng rắn của cô không chuẩn bị cho cô đối mặt với những nỗi đau và rắc rối mà điều đó có thể gây ra.

Đột nhiên sự khao khát của anh bùng nổ, người anh tràn ngập một cơn thịnh nộ không gì kiểm soát nổi vì phải chạy trốn người đàn bà mà anh muốn đến điên dại. Trước khi anh có thể ngừng lại, anh vươn tay ra và chụp lấy eo cô, lôi mạnh. “Không, khốn kiếp, chúng ta không thể là bạn được. Em muốn biết tại sao ư? Bởi vì anh không thể ở xung quanh em mà không nghĩ đến việc cởi hết quần áo của em ra và chiếm lấy em, bất kể khi nào nó đến. Chết tiệt, anh còn không biết anh có đủ kiên nhẫn để lột trần em ra không. Anh muốn ngực em trong bàn tay anh, núm vú em trong miệng anh. Anh muốn đôi chân em vòng qua eo anh, hay là mắt cá chân em ở trên vai anh, bất kể tư thế nào mà anh có thể chỉ cần anh cho vào được trong em.” Anh ôm chặt lấy cô khiến hơi thở nóng hổi của anh phả lên má cô, “vì vậy, em yêu, không đời nào chúng ta có thể là bạn được.”

Mary dùng mình khi cơ thể cô phản ứng lại những từ ngữ của anh. Mặc dù chúng được nói trong giận dữ, chúng nói cho cô biết rằng anh cũng có cảm giác giống như cô vậy và những từ ngữ đó mô tả những hành động mà cô chỉ có thể tưởng tượng được một nửa. Cô quá thiếu kinh nghiệm và quá thật thà để có thể dấu cảm xúc của mình về anh vậy nên cô cũng không thèm thử. Mắt của cô tràn ngập nỗi thèm khát đau đớn. “Wolf”

Chỉ có thế, nhưng cái cách mà cô nói tên anh, với sự kéo dài đau đớn làm tay anh nắm em cô chặt hơn. “Không.”

“Em, em muốn anh.”

Lời thú nhận thì thầm, run run của cô khiến cô trở nên hoàn toàn có thể bị tổn thương, và anh biết điều đó. Anh muốn gầm lên. Khốn kiếp, cô không có tí ý thức tự vệ nào sao? Cô

không biết rằng sẽ ra sao khi một người đàn ông khiến cho người phụ nữ mà anh ta muốn tự đề nghị như vậy sao, không thể rút lại và không hạn chế. Sự kiềm chế của anh bị kéo căng ra như sợi dây, nhưng đứt khoát giữ nó lại bởi có một sự thật khắc nghiệt đó là cô không thực sự biết mình đang làm gì. Cô là một trinh nữ, một người nệ cổ, được nuôi dạy một cách nghiêm khắc và chỉ hiểu mặt mờ, không rõ về những việc cô đang làm là một lời mời gọi.

“Đừng có nói như vậy,” cuối cùng anh cũng lầm bầm. “Anh đã nói với em trước đây là”

“Em biết,” cô ngắt lời. “Em quá thiếu kinh nghiệm để gây hứng thú cho anh, và anh không muốn bị sử dụng như một con chuột thí nghiệm. Em còn nhớ.” Cô hiếm khi khóc nhưng cô cảm thấy mắt cô ướt ướt, anh nhăn mặt đau đớn.

“Anh đã nói dối. Chúa ơi, anh đã nói dối.”

Rồi sự kiềm chế của anh tan tành. Anh phải ôm chặt cô, phải cảm nhận được cô trong vòng tay anh dù chỉ là một chút thôi, phải cảm nhận hương vị của cô trên miệng anh một lần nữa.

Anh kéo eo cô lên và đặt tay cô vòng qua cổ anh, rồi cúi xuống ngay khi anh vòng tay qua người cô và kéo cô lại gần anh hơn nữa. Miệng anh phủ lên miệng cô, sự đáp ứng hăm hở của cô làm anh nóng lên. Bây giờ cô đã biết phải làm gì; môi cô tách ra, cho phép lưỡi anh đi vào, rồi cô gập sự mời gọi dịu dàng của anh bằng chính lưỡi mình. Anh dạy cô điều đó, cũng như việc anh dạy cô tan chảy trong vòng tay anh, và nhận thức đó khiến anh gần như phát điên lên khi cảm nhận được cặp vú mềm mại của cô ấn mạnh trên ngực anh.

Mary đắm chìm trong cảm giác hạnh phúc tột độ khi một lần nữa lại được ở trong vòng tay anh, và những giọt nước mắt cô cố giữ lại rơi lã chã trên khuôn mặt cô. Điều này thật quá đau đớn, và cũng quá tuyệt vời, chỉ có một chút khao khát không đáng kể. Nếu đây là tình yêu, cô không biết là cô có thể chịu đựng được không.

Miệng của anh tham lam, nuốt lấy môi cô trong những cái hôn dài, sâu, đầy đam mê làm cô phải bám chặt lấy anh một

cách thiếu suy xét. Bàn tay anh di chuyển một cách chắc chắn từ bụng cô lên ngực cô, và tất cả những gì mà cô có thể làm chỉ là rên lên một tiếng thoả mãn. Núm vú của cô dựng đứng lên đáp ứng, những cái vuốt ve của anh vừa làm dịu bớt sự đau đớn lại vừa làm tăng chúng thêm, làm cho cô muốn nhiều hơn nữa. Cô muốn được như cái cách mà anh đã mô tả, với miệng anh trên ngực cô, và cô luýnh quính bám chặt lấy anh. Cô cảm thấy trống rỗng và khao khát được lấp đầy. Cô cần phải trở thành người đàn bà của anh.

Anh giật mạnh đầu, ngẩng lên và ép mặt cô lên vai anh. “Anh phải dừng lại ngay bây giờ.” Anh rên rỉ nói. Người anh run run, nóng bừng bừng như thể những cậu trai trẻ khao khát trên chiếc ghế xe của cha mình.

Mary nhanh chóng cân nhắc tất cả những sự phê phán chỉ trích của dì Ardith với cảm giác của cô và chấp nhận rằng cô đã yêu rồi, bởi vì những cảm xúc trộn lẫn giữa niềm hạnh phúc tột độ và sự đau khổ khôn cùng này có thể là gì khác được nữa. “Em không muốn dừng lại,” cô rời rạc nói, “Em muốn anh yêu em.”

“Không. Anh là người Anh điêng. Em da trắng. Mọi người trong thị trấn này sẽ tàn phá em. Tối nay chỉ là một chút mùi vị của những cái mà em sẽ phải chịu đựng.

“Em sẵn sàng mạo hiểm.” Cô hét lên tuyệt vọng.

“Anh thì không. Anh có thể chịu đựng được – nhưng em – em có thể bám chặt lấy cái tư tưởng lạc quan ấy, em yêu anh thì không. Anh không thể cho em cái gì cả.” Nếu như ở đây có 50-50 cơ hội để sống yên bình ở đây, Wolf có thể mạo hiểm, nhưng anh biết điều đó là không thể. Ngoài Joe ra, cô là người duy nhất trên thế giới này anh từng muốn bảo vệ, và đây là điều khó khăn nhất mà anh từng làm.

Mary ngẩng đầu lên khỏi vai anh, để lộ ra đôi má ửng đỏ nước mắt. “Tất cả những gì mà em muốn là anh.”

“Anh là một thứ mà em không thể có. Họ sẽ xé em ra từng mảnh.” Rất nhẹ nhàng anh bỏ tay cô ra và quay đi.

Giọng cô với theo anh, nhỏ và méo đi vì đau đớn vì cô phải cố gắng không khóc. “Em có thể mạo hiểm mà.”

Anh dừng lại, bàn tay anh đặt trên tay nắm cửa. “Anh không thể.”

Lần thứ hai cô nhìn anh ra đi và lần này còn tệ hơn lần trước.

Chương 5:

Joe không thường lơ đãng như vậy; cậu thường là một học sinh chăm chú nhất, toàn tâm toàn ý vào bài học một cách kỳ lạ, nhưng tối nay cậu bé có điều gì đó trong tâm trí. Cậu chấp nhận mà không nói một lời về việc họ di chuyển đến trường để học và thậm chí cũng chẳng nói bóng gió về việc cậu biết được nội dung của cuộc họp ban giám hiệu là nguyên nhân của việc chuyển địa điểm. Bây giờ đã là đầu tháng năm.

Cuối cùng cô cũng đóng cuốn sách trước mặt lại. “Tại sao tối nay chúng ta không về sớm nhỉ?” cô đề nghị. “Chúng ta chẳng làm được gì nhiều nữa đâu.”

Joe cũng gấp sách lại và thọc những ngón tay vào mái tóc đen dày giống hệt cha của mình. Mary phải nhìn đi chỗ khác. “Em xin lỗi.” Cậu nói với một tiếng thở dài. Cậu chẳng hề đưa ra một lời giải thích, điều đó là điều thường thấy ở Joe. Joe không thường cảm thấy phải bào chữa, thanh minh cho bản thân mình.

Nhưng trong những tuần lễ dài cô dạy cậu, họ đã có rất nhiều những cuộc nói chuyện riêng tư trong những giờ nghỉ giải lao, và Mary không bao giờ ngập ngừng khi cô nghĩ đến việc một học sinh nào đó của cô đang gặp rắc rối. “Điều gì làm em phiền lòng vậy?”

Cậu cười đầy vẻ hài hước một cách châm biếm, một thứ mà quá người lớn đối với một cậu bé 16 tuổi. “Cô có thể nói là như vậy.”

“À.” Một nụ cười nở trên môi cô, bởi vì bây giờ cô đã biết được nguyên nhân của sự bồn chồn của cậu.

Cậu cầm cây bút lên nghịch nghịch một lúc rồi ném nó sang

một bên khi cậu quyết định là sẽ nói ra. “Pam Hearst đề nghị em đưa cô ấy đi xem phim.”

“Pam?” thật là một sự ngạc nhiên và chắc chắn là rắc rối to rồi. Ralph Hearst là một trong những người đối nghịch cứng rắn nhất của nhà Mackenzie.

“Pam là cô gái mà em đã nói với cô trước đây.”

Vậy ra đó là Pam Hearst. Cô bé đẹp và rạng rỡ, cơ thể thanh mảnh, thon thả của cô bé đảm bảo chắc chắn về việc có thể khiến cho bọn con trai phải phát điên. Mary tự hỏi không biết cha của Pam có biết là cô bé tán tỉnh Joe không và đó có thể là nguyên nhân của sự thù địch của ông ta không nhỉ.

“Vậy em có định đi không?”

“Không ạ,” cậu trả lời thẳng thừng làm cô ngạc nhiên.

“Tại sao?”

“Không có rạp chiếu phim nào ở Ruth cả.”

“Thì sao?”

“Đó là cả một vấn đề lớn là đằng khác. Chúng em phải đi đến một thị trấn khác, không ai mà chúng em biết có thể nhìn thấy chúng em. Cô ấy muốn em đón cô ấy đằng sau trường học, khi trời đã tối.” Cậu ngả người ra sau ghế và vòng tay qua đầu. “Cô ấy quá ngượng khi phải đi khiêu vũ với em, nhưng mà em chắc là đủ tốt đối với cô ấy để cô ấy có thể chờ vờ xung quanh và chơi đùa. Có thể cô ấy nghĩ dù là bị chúng em bị bắt gặp, thì ý nghĩ em có thể vào được học viện có thể giữ cho cô ấy không gặp quá nhiều rắc rối. Mọi người có vẻ hơi thích ý tưởng đó.” Giọng cậu mỉa mai. “Em đoán là khi một người Anh điêng mặc quân phục chắc là có thể tạo ra sự khác biệt.”

Đột nhiên cô cảm thấy thông báo hấp tấp, bốc đồng của cô trước ban giám hiệu có vẻ như không phải là một ý tưởng hay. “Có phải em ước gì cô chưa nói với họ?”

“Thực tế thì cô phải làm như vậy, không thể khác được,” cậu đáp, và cũng từ câu nói đó cô biết được là cậu đã biết hết những thứ được nói trong buổi họp đó. “Nó làm tăng thêm áp lực để khiến em cố gắng hơn trong việc thi vào học viện, bởi vì nếu em không đậu họ sẽ nói tất cả là tại vì một người

Anh chẳng có thể làm nên được trò trống gì cả. Nhưng điều này cũng không phải là quá xấu. Nếu điều đó thúc đẩy em nhiều hơn thì càng khiến em tiến gần hơn đến mục tiêu.”

Thầm kín, Mary không nghĩ Joe cần thêm sự khuyến khích, áp lực nào nữa; cậu bé muốn điều đó đến chết đi được đến nỗi sự cần thiết đó đốt cháy cậu. Cô quay trở lại cuộc nói chuyện về Pam. “Việc Pam hỏi em bây giờ làm phiền em ư?” “Điều đó khiến em điên lên được, thực sự khiến em điên lên được trong việc gạt bỏ cô ấy, bởi vì chắc chắn rằng em rất muốn chạm vào cô ấy.” Cậu đột ngột dừng lại và ném cho Mary một cái nhìn quá già dặn khác trước khi một nụ cười nở trên môi cậu. “Em xin lỗi. Em không định đề cập đến những vấn đề quá riêng tư như vậy. Nói đơn giản là em bị thu hút bởi cô ấy về mặt thân thể, nhưng chỉ có vậy, và em không thể có khả năng bị mê muội với những dạng tình huống như vậy. Pam là một cô gái tốt, nhưng cô ấy không thể đóng vai trò gì trong kế hoạch của em được cả.”

Mary hiểu ý cậu muốn nói. Không người phụ nữ nào có thể ảnh hưởng đến kế hoạch của cậu, ngoại việc giúp giải thoát những khao khát, trong một thời gian dài tới nếu không nói là mãi mãi.

Có một điều gì đó đơn độc, xa lánh về cậu cũng giống như Wolf, và thêm vào đó Joe đang bị ám ảnh về những chuyến bay làm cho cậu hoàn toàn không thuộc về nơi này. Pam Hearst rồi sẽ lấy một cậu trai địa phương, định cư ở Ruth hay gần đây, rồi sống một cuộc sống yên bình, gia đình đẽ huề, cô bé chắc là không muốn chỉ là một sự chú ý ngăn ngủi của Joe Mackenzie trước khi cậu rời đi.

“Cô có ý nào về người bắt đầu những chuyện ngồi lên đôi mách ấy không?” Joe đột ngột hỏi, đôi mắt màu xanh nhạt của cậu trừng trừng lên. Cậu không thích tí nào ý tưởng có ai đó muốn làm hại người phụ nữ này.

“Không. Cô cũng chẳng cố gắng tìm ra làm gì. Chắc có lẽ là một người nào đó lái xe đi qua đây và nhìn thấy xe tải của em ở nhà cô. Nhưng phần lớn mọi người bây giờ có vẻ đã

quên điều đó, trừ một người” cô dừng lại, mắt cô có vẻ lo lắng.

“Ai vậy ạ?” Joe hỏi thẳng.

“Cô không có ý nói cô nghĩ người đó bắt đầu những tin đồn,” Mary ngập ngừng nói, “cô chỉ cảm thấy không thoải mái khi ở gần cô ấy. Cô ấy không thích cô, và cô không biết tại sao. Có thể đó là cách mà cô ấy đối xử với mọi người. Có phải Dottie Lancaster”.

“Dottie Lancaster” cậu cười một tiếng khàn khàn khó chịu. “Đúng, bà ấy có thể là người bắt đầu những câu chuyện ngồi lê đôi mách đó. Bà ta có một cuộc sống khá khó khăn, và em lấy làm tiếc cho bà ta, nhưng bà ta đã làm mọi cách để khiến cho cuộc sống của em biến thành địa ngục khi em ở trong lớp của bà ấy.”

“Cuộc sống khó khăn thế nào?”

“Chồng bà ta là lái xe tải, và ông ta chết nhiều năm trước khi mà con trai của bà ta còn là một đứa trẻ. Ông ta lái xe đến Colorado, và một lái xe say rượu đã đâm vào ông ta, khiến ông ta rơi xuống vực. Người lái xe say rượu là một người Anh điên. Bà ta không bao giờ quên điều đó và đổ lỗi cho mọi người Anh điên, em đoán là như vậy.”

“Thật là vô lý quá sức.”

Cậu nhún vai. “Dù sao, bà ta cũng bị bỏ lại một mình với đứa con nhỏ, và bà ta đã có những khoảng thời gian khó khăn. Không có nhiều tiền. Bà ta bắt đầu dạy học, nhưng bà ta phải trả cho một ai đó chăm sóc con trai, và anh ta cũng cần những sự dạy dỗ đặc biệt khi mà anh ta đủ lớn để bắt đầu đi học, cái đó tốn rất nhiều tiền.”

“Cô không biết là Dottie có con cơ đấy,” Mary ngạc nhiên nói.

“Có mỗi Robert – Bobby. Em đoán anh ra khoảng 23 – 24 tuổi, vẫn sống với bà Lancaster, nhưng anh ta không giao tiếp với mọi người mấy thì phải.”

“Anh ta bị sao à? Anh ta bị bệnh Down hay là không có khả năng học tập?”

“Anh ta không phải chậm phát triển. Bobby chỉ hơi khác

người. Anh ta thích mọi người, nhưng mà lại không ở trong một nhóm nào cả. Nhiều người tụ tập lại với nhau lại khiến cho anh ta lo sợ, vì vậy mà anh ta thích ở một mình. Anh ta đọc rất nhiều, và còn nghe nhạc. Nhưng một lần anh ta làm thêm vào mùa hè tại cửa hàng vật liệu xây dựng, ông Watkins nói Bobby lấy đầy một xe cút kít cát. Thay vì đẩy xe cút kít đến bên đồng cát và xúc cát vào, Bobby xúc từng xéng cát một và mang lại chỗ xe cút kít. Những chuyện đại loại như vậy. Anh ta còn có vấn đề trong việc mặc quần áo, bởi vì anh ta đi giày trước và rồi anh ta không thể nào mặc quần vào được nữa.”

Mary đã từng gặp những người như Bobby, có vấn đề về việc giải quyết những vấn đề thực tế. Đó là việc không có khả năng học hỏi và phải rất kiên nhẫn cùng với những huấn luyện đặc biệt mới giải quyết được vấn đề. Cô cảm thấy thông cảm với cậu ta và với Dottie, người không thể có một cuộc sống hạnh phúc.

Joe đẩy ghế ra và vươn vai đứng dậy. “Cô có biết cười ngựa không ạ?”

“Không. Tôi chưa bao giờ cười ngựa cả.” nén cười cô hỏi.

“Điều đó có khiến cho tôi bị đuổi khỏi Wyoming không?”

Giọng của cậu có vẻ nghiêm trọng. “Có thể. Tại sao cô không lên núi vào thứ bảy nào đó và em sẽ dạy cô cười ngựa? Trường học sẽ nghỉ hè sớm thôi, và cô sẽ có nhiều thời gian để thực tập.”

Cậu bé không thể biết ý tưởng này lôi cuốn đến nhường nào, không phải chỉ bởi vì được cười ngựa mà là được thấy Wolf lần nữa.

Chỉ có một vấn đề là được gặp anh cũng đau đớn như việc không được gặp anh vậy, bởi vì anh vẫn ngoài tầm với của cô. “Cô sẽ suy nghĩ về điều đó.” Cô hứa, nhưng cô nghi ngờ việc cô sẽ nhận lời đề nghị đó.

Joe không ép, nhưng cậu cũng không định bỏ cuộc. Cậu sẽ đưa Mary lên núi bằng cách này hay cách khác. Cậu nhận ra là Wolf đã chạm đến giới hạn của sự kiềm chế. Đưa cô điếu qua điếu lại trước mũi cha mình cũng giống như là đưa một

con ngựa cái ra trước mặt một con ngựa đực vậy. Cô giáo xinh đẹp nhỏ bé có lối ăn nói chua cay của cậu sẽ cực kỳ may mắn nếu cha cậu không làm cho cô bẹp dí đi trước khi cô có thể mở miệng ra nói câu chào. Joe có nén một nụ cười. Cậu chưa thấy ai khiến cho cha cậu như bây giờ theo cái cách mà cô Mary Elizabeth Potter đã làm. Cô đã khiến cho cha cậu lồng lộn lên, khiến ông nguy hiểm như một con báo bị thương vậy. Cậu lăm lăm những ý tưởng của một người mai mối.

Khi Mary về nhà chiều thứ sáu tuần sau, có một lá thư trong hộp thư của thượng nghị sĩ Allard, ngón tay của cô run run khi cô mở bức thư. Đó có thể là tin xấu cho Joe, có thể là thượng nghị sĩ Allard từ chối giới thiệu cậu bé, khi đó cô không biết cô phải làm gì. Thượng nghị sĩ Allard không phải là khả năng duy nhất của họ, nhưng có vẻ như ông ta là người dễ lĩnh hội nhất và sự quay lưng của ông ta thực sự làm nản lòng.

Bức thư của thượng nghị sĩ cho cô ngắn gọn, cảm ơn cô về nỗ lực của cô trong việc giới thiệu Joe với ông ta. Ông ta quyết định sẽ giới thiệu Joe ứng thi vào học viện sau khi Joe tốt nghiệp trung học. Từ đó trở đi, mọi việc sẽ tùy thuộc vào nỗ lực của Joe trong việc vượt qua những bài kiểm tra khắc nghiệt và những bài test về thể lực. Gửi kèm theo là một lá thư riêng chúc mừng Joe.

Mary ôm chặt lá thư vào ngực, và những giọt nước mắt rơi lã chã trên khuôn mặt cô. Họ đã làm được, và mọi việc thậm chí còn chẳng mấy khó khăn. Cô đã chuẩn bị cho tình huống viết thư thỉnh cầu đến mọi thượng nghị sĩ suốt các tuần cho đến khi Joe có được cơ hội, nhưng bây giờ thì không cần thiết lắm nữa. Điểm số của Joe đã làm mọi việc cần thiết cho cậu bé.

Tin này quá tốt để có thể chờ đợi, vì vậy lấy xe và lái lên ngọn núi Mackenzie. Việc lái xe bây giờ thật khác, tuyết đã tan ra hết, và nhưng bông hoa dại nở khắp ven đường. Sau một mùa đông lạnh giá, khí trời ấm áp của mùa xuân mơn man trên làn da của cô thật tuyệt, mặc dù vẫn chưa có

được cái ấm áp như cửa mùa xuân Savannah. Cô cực kỳ hạnh phúc và phấn khích đến nỗi cô thậm chí không nhận ra dốc đứng của con đường vẫn cực kỳ cao, nhưng cô nhận ra vẻ đẹp hùng vĩ, hoang dã của ngọn núi, trải dài tuyệt mỹ lên đến tận trời xanh. Cô hít một hơi dài sảng khoái và nhận ra rằng mùa xuân đã hoàn toàn thay đổi những phong cảnh ẩm đậm của mùa đông. Cô cảm giác như thể ở nhà, một ngôi nhà mới, một nơi thân thương và quen thuộc.

Khi xe đến trước cửa nhà bếp của Wolf, cô ra khỏi xe và nhảy lên bậc thềm, đập thành thịch vào cửa. “Wolf, Joe.” Cô biết là cô hét lên chẳng giống một thực nữ chút nào cả nhưng cô quá hạnh phúc đến nỗi chẳng thèm quan tâm đến. Một số tình huống buộc phải hét lên mới thích.

“Mary.”

Tiếng gọi phát ra đằng sau cô, và cô quay lại. Wolf đang chạy như điên về phía cô từ nhà kho, cơ thể khỏe mạnh của anh thật uyển chuyển. Mary kêu lên kích động và lao về phía anh, váy của cô phấp phới khi cô lao xuống đường. “Cậu bé làm được rồi.” cô hét, vẫy vẫy lá thư. “Cậu bé làm được rồi.”

Wolf đột ngột dừng lại và cô giảo vồn điểm tĩnh nhảy căng về phía anh, váy của cô tốc lên để lộ cặp đùi theo từng bước chân cô. Anh chỉ vừa mới kịp nhận ra là chẳng có chuyện gì nghiêm trọng cả, rằng cô đang cười. Khi còn ba bước nữa, cô bay về phía anh, anh đứng vững và rồi bắt lấy cô tựa cô lên ngực anh, cánh tay khỏe mạnh của anh vòng quanh cô.

“Cậu bé làm được rồi.” cô lại hét lên, và vòng tay qua cổ anh.

Wolf chỉ nghĩ được một điều duy nhất và điều đó làm cho miệng anh khô lại, “nó làm được rồi ư?”

Cô vẫy vẫy là thứ trước mũi anh. “Được rồi. thượng nghị sĩ Allard – lá thư ở trong hộp thư của em – em không thể đợi được – mà Joe đâu rồi?” cô biết là cô ăn nói chẳng đâu vào đâu cả và cố gắng nỗ lực kiềm chế, nhưng cô không thể nào dừng cười toe toét.

“Nó đi vào thị trấn lấy một số vật liệu làm hàng rào. Khốn

kiếp, em có chắc là đúng không đấy? Nó vẫn còn một năm học nữa mà”

“Không phải một năm, cậu bé sắp 17 rồi. thượng nghị sĩ giới thiệu Joe vào năm thứ nhất được bắt đầu sau khi Joe tốt nghiệp. Khoảng một năm rưỡi nữa.”

Niềm kiêu hãnh mãnh liệt choán hết khuôn mặt Wolf, niềm kiêu hãnh chiến binh mà anh thừa kế từ cả Comanche và Celt. Mắt anh lấp lánh ngọn lửa màu đen, hân hoan anh nâng cô lên cao hơn, cánh tay anh đặt dưới nách cô và rồi anh xoay mạnh. Cô ngã đầu ra đằng sau và một tràng cười hạnh phúc phát ra. Đột nhiên Wolf cảm thấy toàn bộ thân thể anh cứng lại vì thèm muốn. Nó mạnh đến nỗi làm ruột gan của anh nhộn nhạo. Cô mềm mại và ấm áp trong vòng tay anh, tiếng cười của cô tươi tắn, sáng khoái như mùa xuân vậy và anh muốn cô thoát khỏi bộ váy đứng đắn mà cô đang mặc.

Chậm rãi khuôn mặt của anh thay đổi, cứng lại như tạc. Cô vẫn còn cười khi anh hạ cô xuống, tay cô đặt trên vai anh, nhưng anh chợt dừng lại khi ngực của cô ở ngay trước mặt anh. Tiếng cười ngừng bật khi anh thông thả ôm chặt lấy cô và gục mặt vào giữa hai vú cô. Cái ôm của anh thay đổi, một cánh tay vòng xuống dưới hông cô và cánh tay khác vòng quanh lưng cô, và cái miệng nóng hổi của anh tìm kiếm núm vú của cô. Anh tìm thấy nó, miệng của anh ngậm chặt lấy nó mặc dù vẫn bị chướng ngại vì váy và áo lót của cô, nhưng cảm giác vẫn cực kỳ mạnh mẽ khiến cô rên lên một tiếng, và lưng cô uốn cong lên, đẩy ngực mình gần anh hơn.

Điều đó vẫn chưa đủ. Cô gài những ngón tay vào mái tóc anh, cắn móng tay vào da đầu anh để đẩy mạnh anh vào ngực cô sát hơn nữa. Nhưng vẫn chưa đủ. Cô muốn anh đến tuyệt vọng.

Lớp quần áo giữ anh khỏi cô làm cho cô điên lên được, và cô quăn quại trên người anh, thì thầm. “Xin anh,” cô cầu xin, “Wolf,”

Anh ngẩng đầu lên, mắt anh dữ dội vì khao khát. Máu anh

chạy mạnh qua những huyết quản, và anh thở hổn hển. “Em muốn hơn nữa không?”

Cô lại quần quai trên người anh lần nữa, “có.”

Cực kỳ nhẹ nhàng anh để cô trượt xuống dọc cơ thể anh, chủ ý cọ xát cô vào chỗ phình ra cứng nhắc trên quần Jeans của anh, và cả hai đều rùng mình. Wolf chẳng còn nghĩ đến tất cả những lý do của anh để không dính dáng đến cô nữa, chẳng còn nghĩ được gì nữa ngoài ham muốn được làm tình với cô. Vứt hết những ý nghĩ linh tinh khác đi.

Anh nhìn quanh, ước lượng khoảng cách từ đây đến nhà và nhà kho. Nhà kho gần hơn. Vẫn giữ chặt lấy eo cô, anh đi thẳng về phía cánh cửa lớn và bước vào trong.

Mary không thể thở được, cô mê muội đi theo sự kích động của anh. Cảm giác của cô hoang mang bởi khoái lạc bị dừng lại thật đột ngột, cô bối rối bởi hành động của anh và cô muốn hỏi anh đang định làm gì nhưng cô không có đủ oxy trong phổi để có thể cất lời. Rồi họ đã ở trong nhà kho, bên trong ánh sáng mờ mờ, mùi nồng nồng của thú vật và những mùi cỏ khô, da và ngựa. Wolf dẫn cô đi qua những ngăn chuồng trống và đi thẳng đến chỗ chứa cỏ khô. Anh đặt cô nằm lên cỏ và anh trườn lên trên cô, sức nặng của cơ thể đầy cơ bắp của anh đè cô sâu xuống đám cỏ khô.

“Hôn em đi,” cô thì thầm, vươn tay ra và kéo anh xuống với cô.

“Anh sẽ hôn em khắp nơi trước khi đi vào em,” anh thì thầm và cúi đầu xuống. Miệng cô mở ra dưới áp lực của miệng anh, và lưỡi của anh chuyển động vào sâu trong miệng cô là cô theo bản năng nhận ra và tiếp nhận, đáp ứng một cách hăm hở. Anh thật nặng, nhưng điều đó thật tự nhiên khiến cô chấp nhận sức nặng của anh hơn nữa cô còn hân hoan đón nhận sức nặng của cơ thể anh. Cô vòng tay quanh đôi vai cường tráng của anh và ôm anh chặt hơn nữa vào cô; cô muốn được thật gần với anh càng nhiều càng tốt, mong cô hơi cong lên, điều chỉnh sao cho có thể chạm vào bộ phận sinh dục của anh.

Những chuyển động chậm rãi của mông cô bên dưới anh

khiến anh cảm thấy như thể đầu anh có thể nổ tung lên. Anh rên lên một tiếng và vươn tay ra chạm vào khoá kéo đằng sau lưng của chiếc váy của cô. Anh nghĩ anh sẽ chết mất nếu anh không cảm nhận được làn da mịn màng của cô dưới bàn tay anh, nếu anh không chọc phần căng cứng của anh vào cô.

Điều này là một điều mới mẻ ngạc nhiên đối với cô, khiến cho má cô đỏ ửng lên, nhưng nó thật tuyệt làm cô thậm chí không nghĩ đến việc phản đối. Cô cũng chẳng muốn phản đối. Cô muốn Wolf. Cô là con cái đối với con đực anh, ấm áp và gợi tình, cô có cảm giác dữ dội về việc trở thành đàn bà và tự dâng hiến bản thân mình cho người đàn ông cô yêu. Cô muốn trần truồng để dành cho anh nên cô giúp anh cởi ống tay áo, anh giật mạnh chiếc váy ra khỏi vai cô và để nó rơi xuống eo cô. Cô đã từng cảm thấy không đứng đắn khi dám mua một chiếc áo lót chỉ có một cái móc ở đằng trước, nhưng giờ đây khi anh nhìn xuống ngực cô, cô thấy mừng vì mình đã làm như thế. Anh khéo léo cởi chiếc móc bằng một tay với một mảnh lời mà cô chưa biết, và quan sát khi chiếc áo lót dần dần tuột ra để lộ những đường cong mềm mại của cô, rồi dừng lại trước khi núm vú của cô lộ ra.

Anh lại rên lên một tiếng, gần như gầm gừ và cúi xuống sục miệng vào đẩy chiếc áo lót sang một bên. Miệng của anh ấm áp và ẩm ướt, lướt nhẹ từ bên này sang bên kia ngực cô và rồi ngậm lấy núm vú cô. Cô nháy dựng lên, toàn bộ cơ thể cô phản ứng với cảm giác kích thích cực kỳ mãnh liệt đến nỗi gần như đau đớn khi anh mút mạnh. Mắt Mary nhắm nghiền lại và cô rên lên. Cô không thể chịu được, cảm giác thật quá tuyệt vời, một dòng chảy khoái lạc nóng bỏng đau đớn chạy khắp từ ngực cô xuống phía dưới, nơi mà cảm giác đau nhức trống rỗng làm cô khép chặt hai chân lại với nhau và quăn quại bên dưới anh, như thầm cầu xin sự giải thoát cho cơ thể cô mà cô chưa từng biết đến nhưng lại cảm giác như đã biết từ xa xưa rồi.

Wolf cảm nhận cô chuyển động bên dưới anh và một chút kiểm chế cuối cùng mà anh cô giữ liền tan tành. Thô bạo

anh giật chân váy của cô lên eo và tách đùi cô ra, đặt mình vào giữa vùng chữ V nhạy cảm giữa hai chân cô. Cô mở mắt ra, hơi sững sốt bởi những gì mà cô có thể cảm nhận bên dưới, nhưng hăm hờ muốn biết nhiều hơn. “Anh hãy cởi quần áo ra đi,” cô điên cuồng thì thầm, và giật mạnh những cúc áo trên chiếc áo của anh.

Anh quỳ bằng đầu gối và giật mạnh những chiếc cúc áo, rồi cởi áo ra. Làn da trần của anh màu đồng bóng loáng tuyệt đẹp cùng với những cơ bắp cuộn cuộn, lực lưỡng làm anh như một bức tượng từ bàn tay của bậc thầy tạo nên.

Mary luống cuống, khao khát nhìn khắp thân thể anh. Anh thật hoàn hảo, mạnh mẽ và đầy nam tính, mùi của cơ thể anh tưởng như mùi xạ nồng nàn. Cô vươn tay ra, chạm vào anh, bàn tay cô trượt dài trên bộ ngực rộng của anh từ bên này sang bên kia khám phá anh. Cô chạm nhẹ vào những núm vú, và anh tê liệt, một cái rùng mình khao khát chạy khắp các cơ bắp của anh.

Anh rên thành tiếng và hạ tay xuống thắt lưng. Anh tháo thắt lưng và giật mạnh khóa quần, nôn nóng tụt chiếc quần Jean ra. Với chút sức mạnh ý chí còn lại, anh cố gắng kiềm chế nhẹ nhàng hơn. Cô còn trong trắng, anh không thể cho phép mình quên điều đó, thậm chí cả khi anh cảm thấy cấp bách nhất. Khốn kiếp, anh phải cố kiềm chế nếu không anh sẽ làm cô sợ và làm đau cô. Nếu không anh sẽ chết trước khi anh làm cho lần đầu tiên của cô biến thành ác mộng.

Những ngón tay mảnh khảnh của Mary vuốt ve những cụm lông trên ngực anh và giật nhẹ. “Wolf,” cô nói. Cô chỉ nói tên anh, chỉ một từ thôi, nhưng giọng nói của cô thật ấm, khẽ, và như có Ma thuật vậy. Nó là dấu hiệu vẫy gọi anh còn mạnh mẽ hơn bất cứ thứ gì mà anh từng biết trước đó.

“Được,” anh đáp trả. “Bây giờ.” Anh cúi xuống ngậm chặt lấy môi cô, đột nhiên anh giật mình vì có một tiếng động xa xa đập vào tai anh.

Anh nguyên rứa và ngẩng lên, cố gắng khủng khiếp để kiểm soát thân thể và sự khát khao của mình.

“Wolf?” bây giờ giọng cô ngập ngừng, sững sốt và cả bồn

chồn, ngượng ngập, sợ hãi. Âm điệu đó của cô khiến anh cảm thấy đầy sát khí, bởi vì chỉ mới đây thôi cô không như vậy, cô ấm áp, gợi tình và sẵn sàng hiến dâng mà không hề e ngại gì.

“Joe sẽ lên đây vài phút nữa thôi,” anh nói thẳng. “Anh có thể nghe thấy tiếng xe nó đang đi lên.”

Cô vẫn còn mơ màng đến nỗi cô chỉ cảm thấy bối rối. “Joe?”

“Đúng, Joe. Em nhớ nó không? nó là con trai anh, là lý do khiến em lên đây lần đầu tiên.”

Má cô lập tức đỏ ửng, và cô bật người dậy, nhanh nhất có thể, bởi vì đùi của cô vẫn còn kẹp lấy anh. “Ôi chúa ơi, ôi chúa ơi. Em đang trần truồng. Anh cũng trần truồng. ôi chúa ơi.”

“Chúng ta không trần truồng,” Wolf lầm bầm, chùi sạch khuôn mặt lấm tấm mồ hôi của mình. “Khốn kiếp.”

“Gần như là trần truồng.”

“Chưa đủ,” câu nói của anh khiến cho thậm chí cả ngực cô cũng hồng lên vì xấu hổ. Anh nhìn chúng tiếc nuối, nhớ lại mùi vị ngọt ngào của nó và cái cách núp vú mướt mà của cô nở ra trong miêng anh. Nhưng tiếng xe đã rất gần rồi, và với một lời bình luận tục tĩu về sự đúng lúc đáng nguyên rủa của con trai, anh đứng dậy và dễ dàng nâng Mary dậy.

Nước mắt làm mờ tầm nhìn của cô khi cô rờ rẫm đằng sau lưng để tìm chiếc móc cài áo lót hiện đại đáng nguyên rủa của cô. ám ảnh kỳ cục gì lại khiến cô mua cái vật đáng nguyên rủa này chứ. Dì Ardith chắc chắn sẽ rất tức giận. Dì Ardith chắc sẽ lăn đùng ra đất mất nếu mà dì biết việc cháu mình trần truồng lẫn lộn trên cỏ với một người đàn ông. Và khốn kiếp là cô thậm chí còn chưa có khả năng kết thúc việc lẫn lộn của mình.

“Để đó, để anh làm cho,” Wolf nói với một giọng nói cực kỳ dịu dàng mà cô chưa từng nghe anh nói trước đây. Anh quay cô lại và khéo léo cài chiếc móc khoá. Mary cúi gằm mặt, không thể ngẩng đầu lên nhìn vào mắt anh, nhưng sự đối lập của làn da dăm nắng của bàn tay anh trên bộ ngực trắng mờ của cô làm cô lại cảm thấy nóng bừng. Cô nuốt nước bọt

và nhìn chiếc khoá quần của anh. Anh đã mặc lại quần cài thắt lưng lại cẩn thận nhưng chỗ phình lên có thể nhìn thấy được chỗ bộ phận sinh dục của anh nói cho cô biết anh vẫn chưa hoàn toàn thân nhiên với sự ngất quăng đột ngột này. Điều đó làm cô cảm thấy thoải mái hơn, và cô cố gắng nuốt nước mắt khi anh giúp cô mặc áo và quay cô lại để kéo khoá.

“Em có cở khô trên tóc này,” anh trêu cô và rồi gạt những gọng cở khỏi bím tóc cô, rồi phủi sạch vấy cho cô.

Mary đưa hai tay lên vuốt tóc và nhận ra là tóc mình đã hoàn toàn xoã xuống. “Để nó thế đi,” Wolf nói. “Anh thích nó xoã thế. Giống như là một dải lụa vậy.”

Bồn chồn, cô đưa tay lên dùng những ngón tay chải tóc và quan sát anh cúi xuống nhặt áo sơ mi trên đồng cỏ. “Joe sẽ nghĩ gì nhỉ? Cô buột miệng nói khi chiếc xe tải dừng lại bên ngoài nhà kho.

“Nó sẽ nghĩ rằng nó may mắn vì là con trai anh, nếu không anh sẽ giết nó.” Wolf lầm bầm nghiêm túc, và Mary cảm thấy không chắc có phải anh đùa không. Anh mặc áo sơ mi vào nhưng không thềm cài lại trước khi bước về phía cánh cửa mở. Hít một hơi dài, Mary trấn tĩnh cố không xấu hổ và theo anh.

Joe cũng chỉ mới vừa ra khỏi xe, và bây giờ cậu bé đang đứng bên cạnh cửa xe, đôi mắt màu xanh nhạt của cậu hết nhìn từ cha sang Mary và rồi quay lại nhìn cha, nhận ra khuôn mặt hầm hầm của Wolf cùng chiếc áo không cài, rồi mái tóc rối bời của Mary. “Khốn kiếp!” cậu chửi thề, và đóng sầm cửa lại. “Chỉ cần con ở lâu hơn mười lăm phút nữa,”

“Cảm nghĩ của cha cũng đúng như vậy,” Wolf đồng tình.

“Hey, hay là để con đi,”

Wolf thở dài. “Không, dẫu sao thì cô ấy đến đây cũng là để gặp con mà.”

“Đó cũng chính là điều cha nói lần đầu tiên.” Joe cười toe toét.

“Và cha lại nói lại lần nữa.” anh quay sang Mary, và sự hài lòng về tin tức ngạc nhiên tuyệt vời của cô lại quay lại trong

mắt anh. “Nói với nó đi.”

Cô không nghĩ ra cái gì cả. “Nói với cậu bé ư?”

“Đúng, nói với nó đi.”

Chậm chậm cô ngẫm nghĩ không biết anh đang nói gì và rồi cô bối rối nhìn hai bàn tay trống không của mình. Có chuyện gì với lá thư rồi nhỉ? Có phải họ đã đánh rơi nó ở đồng cỏ khô? thật là xấu hổ nếu quay lại chỗ cỏ khô để tìm nó. Chẳng biết phải làm gì khác, cô xoa xoa bàn tay và nói đơn giản, “em đã được nhận rồi. Cô nhận được thư hôm nay.”

Máu chảy khắp mặt Joe khi cậu nhìn chăm chăm vào Mary và cậu đưa tay ra quờ quạng tìm cánh cửa xe ô tô tựa vào. “Em đậu rồi ư? em đậu vào học viện rồi ư?” cậu khàn khàn hỏi.

“Em nhận được sự tiến cử. Còn lại tùy thuộc vào việc em có vượt qua được bài kiểm tra hay không.”

Cậu ngả đầu ra đằng sau và hú lên, một tiếng hú hân hoan, khủng khiếp giống như là loài báo săn mồi vậy, Wolf cũng hú lên. Cả hai vồ bồm bộp vào lưng nhau, cười vang và la hét, rồi cuối cùng ôm chặt lấy nhau theo kiểu mà những người đàn ông yếu ớt không thể nào làm. Mary đan tay vào nhau và nhìn họ, mỉm cười hạnh phúc. Đột nhiên một cánh tay vươn ra và chụp lấy cô, và rồi cô thấy mình bị kẹp giữa hai người đàn ông nhà Mackenzie, gần như bị bẹp dí

“Hai người làm tôi chết bẹp bây giờ.” Cô thở hổn hển phản đối, tựa tay lên hai bộ ngực rộng của hai người và đẩy ra. Một trong hai bộ ngực đang còn trần trụi, phơi ra bởi chiếc áo không cài, cú chạm vào làn da ấm áp của anh khiến cô bủn rủn cả chân tay. Cả hai cười vang trước sự phản đối của cô, nhưng cả hai ngay lập tức nới nhẹ vòng tay.

Mary vuốt vuốt mái tóc và rũ rũ bộ váy. “Lá thư phải ở đâu đây. Chắc là em đã đánh rơi nó.”

Wolf nháy mắt với cô. “Chắc chắn rồi.”

Sự trêu trọc của anh khiến cô hạnh phúc tận sâu thẳm trong trái tim, và cô mỉm cười với anh. Đó là kiểu nụ cười bình yên, thân mật, kiểu mà một người đàn bà tặng cho người đàn ông mà cô yêu sau khi đã ở trong vòng tay anh, và điều đó

khiến cho anh cảm thấy thật ấm áp. Để dấu đi phản ứng của mình, anh quay ra tìm lá thư đã bị đánh rơi, và nhìn thấy một lá ở trên đường xe chạy trong khi lá khác rơi gần cửa nhà kho. Anh lấy cả hai lên và đưa cho Joe bức thư đề tên cậu.

Tay của cậu bé run run khi cậu đọc lá thư, mặc dù cậu đã biết được nội dung của lá thư. Cậu không thể tin được điều này. Nó xảy ra quá nhanh, một giấc mơ trở thành sự thật phải đạt được một cách khó khăn hơn chứ; cậu phải đổ mồ hôi sôi nước mắt mới đạt được nó chứ. Cậu còn chưa được lái một trong những chiếc máy bay 20 triệu đô la đó, nhưng cậu sẽ lái. Cậu sẽ được lái, bởi vì cậu sẽ chỉ sống nửa cuộc đời nếu không có máy bay.

Mary quan sát cậu với lòng tự hào vô cùng đột nhiên cô cảm nhận thấy Wolf cứng lại bên cạnh cô.

Cô nhìn anh dò hỏi, đầu anh ngẩng lên như thể anh nghĩ thấy mùi nguy hiểm vậy và khuôn mặt của anh đột nhiên dừng đọng, lạnh lùng như đá vậy. Rồi cô nghe thấy tiếng động cơ và quay lại khi nhìn thấy xe của vị phó quận trưởng cảnh sát dừng lại bên cạnh xe của Joe.

Joe cũng quay lại, và khuôn mặt của cậu cũng lập tức cứng như đá giống như Wolf khi Clay Armstrong bước ra khỏi xe.

“Chào cô,” Clay nói với cô trước.

“Quận phó Armstrong,” chính xác phải có đến hai trăm năm rèn luyện đối nhân xử thế trong giọng nói của cô. Dì Ardith chắc chắn phải hài lòng lắm. Nhưng cô cảm nhận được có gì đó đe dọa phát ra từ Wolf, và tất cả những gì mà cô muốn làm lúc đó là đặt mình vào giữa Wolf và vị quận phó. Chỉ có nhận thức rằng anh sẽ không cảm kích điều đó khiến cô vẫn đứng nguyên tại chỗ.

Đôi mắt màu xanh thân thiện của Clay hiện chẳng thân thiện chút nào cả. “Tại sao cô lại ở đây, cô Potter?”

“Tại sao anh lại hỏi vậy?” cô trả miếng, chống tay lên hông.

“Hãy chỉ đi thẳng vào vấn đề đi Armstrong,” Wolf quát.

“Tốt thôi,” Clay cũng quát lại. “Anh bị triệu tập để thẩm vấn. Dễ dàng nhất cho anh là đi với tôi ngay bây giờ không thì tôi

sẽ đi lấy lệnh bắt anh.”

Joe đứng như trời trồng, tối tăm và giận dữ hiện lên trong mắt cậu. Giống như những gì đã xảy ra trước đây, cậu đã mất cho trong hai năm ác mộng. Lần này mọi việc thậm chí còn có vẻ tệ hơn, bởi vì chỉ mới mấy giây trước thôi họ vừa mới ăn mừng, và cậu đã như bay lên tận mây xanh.

Wolf bắt đầu cài lại cúc áo. “Lần này chuyện gì xảy ra vậy?”

“Chúng ta sẽ nói chuyện đó khi ở trụ sở cảnh sát?”

“Chúng ta sẽ nói điều đó ngay bây giờ.”

Mắt màu đen gặp mắt màu xanh và đột ngột Clay nhận ra là người đàn ông này sẽ không dịch chuyển một bước chân nào trừ phi anh ta có câu trả lời. “có một cô gái bị cưỡng hiếp sáng nay.”

Một cơn giận dữ khủng khiếp nổ ra trong đôi mắt màu đen.

“Vậy là đương nhiên anh nghĩ đó là một người Anh điêng.”

anh nói giữa hai hàm răng nghiến chặt. Chúa ơi, điều này không thể xảy ra một lần nữa. Không thể là hai lần trong một cuộc đời chứ. Lần đầu tiên nó gần như đã giết chết anh và anh biết là anh sẽ không bao giờ trở lại cái chỗ địa ngục đó một lần nữa, bất kể anh phải làm gì.

“Chúng tôi chỉ mới thẩm vấn vài người. Nếu anh có chứng cứ ngoại phạm, thì chẳng có vấn đề gì. Anh sẽ được tự do đi.”

“Tôi cho là anh cũng thẩm vấn mọi chủ trại ở vùng này hả? Anh có dẫn Eli Baugh đến đồn cảnh sát để thẩm vấn không?”

Khuôn mặt Clay tái lại giận dữ. “Không.”

“Hừ, vậy là chỉ người Anh điêng thôi nhỉ?”

“Anh có tiền án.” Clay nói nhưng có vẻ cực kỳ không thoải mái.

“Tôi không hề có....một....tiền án, tiền sự nào cả,” Wolf gầm gừ. “Tôi hoàn toàn trong sạch.”

“Khốn kiếp, tôi biết điều đó.” Clay đột nhiên hét lên. “Tôi được bảo phải đi dẫn anh đến đồn và tôi sẽ làm việc được giao.”

“Vậy, tại sao anh không nói? Tôi không muốn ngăn cản một người làm việc được giao.” Sau khi mĩa mai, Wolf sải bước về

phía xe tải của anh. “Tôi sẽ theo sau anh.”

“Anh có thể đi cùng xe với tôi. Tôi sẽ trở anh về.”

“Không, cảm ơn. Tôi thích đi xe của mình hơn, chỉ trừ trường hợp tôi chính thức bị điệu vào xe thôi.”

Chửi thầm, Clay bước về phía xe và vào xe.

Bụi và sỏi bay theo bánh xe của anh ta xuống núi, với Wolf theo sau còn bắn tung toé nhiều bụi và sỏi hơn.

Mary bắt đầu run rẩy. Đầu tiên chỉ là một cái rùng mình, nhưng nó nhanh chóng nhường chỗ cho một cơn dùng mình lan toả khắp toàn thân cô. Joe vẫn đứng im, nhưng mặt cậu cứng lại, hai tay nắm chặt. Đột nhiên cậu xoay lại và đâm mạnh vào cửa xe, “Vì chúa, họ không thể lại làm vậy với cha một lần nữa chứ.” Cậu thì thầm, “Không thể lại một lần nữa chứ,”

“Không, họ chắc chắn không thể làm vậy,” cô vẫn còn đang run rẩy, nhưng cô ưỡn thẳng lưng. “Nếu cô phải lôi tất cả thẩm phán và mọi toà án trong cái quận này vào cuộc, cô cũng sẽ làm. Cô sẽ kêu gọi báo chí, kêu gọi truyền hình, cô cũng sẽ làm – họ không biết cô sẽ đưa những ai dính vào đâu,” những mối liên hệ khá đáng kể mà cô bỏ lại đằng sau ở Savannah vẫn còn đó và còn nhiều nhiều thứ cô sẽ đi đến cùng mà cảnh sát trưởng ở đây không thể đếm được đâu. Cô sẽ treo ông ta lên phơi khô.

“Tại sao cô không về nhà đi ạ?” Joe thẳng thừng đề nghị.

“Cô muốn ở lại.”

Cậu đã cho rằng cô sẽ nhanh chóng bước ra xe của cô và đi mất, nhưng trước câu trả lời của cô cậu nhìn cô lần đầu tiên. Sâu thẳm trong trái tim cậu, một phần cậu nghĩ rằng cô sẽ rời khỏi nhanh nhất có thể và rồi cậu và Wolf lại cô đơn một lần nữa, như họ vẫn luôn cô đơn. Họ đã quen với cô đơn. Nhưng Mary vẫn đứng yên như thể cô không hề có ý định dịch chuyển dù một chút khỏi ngọn núi này, đôi mắt màu xanh lam của cô đầy giận dữ và chiếc cằm nhỏ của cô hếch theo cái cách mà Joe đã kịp biết nó có ý nghĩa rằng mọi người nên tránh xe khỏi đường đi của cô.

Cậu bé, bị ép bởi hoàn cảnh phải trưởng thành sớm, vòng

cánh tay khỏe mạnh của mình quanh người phụ nữ và ôm lấy cô, tuyệt vọng muốn được hưởng một chút sự mạnh mẽ của cô, bởi vì cậu cực kỳ sợ rằng cậu cần điều đó. Và Mary cũng ôm cậu. Cậu là con trai của Wolf, và cô sẽ bảo vệ cậu với từng mmg chiến đấu mà cô có thể có.

Chương 6:

Đó là sau chín giờ khi họ nghe thấy tiếng xe của Wolf và cả hai cùng chết lặng lại vì căng thẳng và cả nhẹ nhõm: căng thẳng là bởi vì họ sợ phải nghe những chuyện đã xảy ra, và nhẹ nhõm là bởi vì anh đã trở về nhà thay vì bị nhốt trong tù. Mary không thể tưởng tượng được việc Wolf bị nhốt trong tù, mặc dù anh đã ở trong đó hai năm. Anh quá hoang dã không bao giờ muốn bị thuần hoá. Tổng giam anh là một hành động cực kỳ tàn nhẫn, bẩn thỉu.

Anh bước vào từ cửa sau và đứng sững lại nhìn chằm chằm cô, khuôn mặt của anh không hề có chút cảm xúc nào. Cô và Joe đang ngồi cạnh bàn bếp, đang uống cà phê. “Tại sao em vẫn còn ở đây? Về nhà đi.”

Cô lờ anh đi. Anh cực kỳ giận dữ cô có thể cảm nhận được sức nóng đang lan toả trong phòng, nhưng cô biết cái đó không hướng vào cô. Đứng dậy, cô đổ cốc cà phê đã nguội của mình vào bồn rửa bát, và lấy thêm một cái cốc nữa, rồi rót đầy cà phê. “Anh ngồi xuống đi, uống cà phê và nói cho bọn em chuyện gì đã xảy ra.” cô nói với giọng điệu giáo viên tốt nhất của cô.

Anh với tay lấy cốc cà phê, nhưng không ngồi xuống. Anh quá giận dữ để có thể ngồi. Mọi việc lại bắt đầu lần nữa và anh lại có thể sẽ phải đi tù lần nữa vì những gì mà anh không hề làm. Anh sẽ chiến đấu theo mọi cách mà anh có thể làm và với mọi loại vũ khí mà anh có, nhưng anh sẽ chết trước khi anh bị đưa trở lại nhà tù.

“Họ để cha đi ư,” Joe hỏi.

“Họ phải làm như vậy. Cô gái bị hiếp vào khoảng trưa. Mà trưa thì cha đang chuyển hai con ngựa tới trang trại Bar W

R. Wally Rasco đã xác nhận và cảnh sát trưởng không thể tìm ra làm thế nào mà cha có thể ở hai nơi khác nhau, cách nhau sáu mươi dặm, trong cũng một thời điểm, nên ông ta phải để cha đi.”

“Việc đó xảy ra ở đâu?”

Wolf xoa xoa trán, rồi véo nhẹ vào như thể anh bị đau đầu hoặc có thể là anh chỉ mệt mỏi. “cô ta bị tóm từ phía sau khi bước vào xe và ở gần đường về nhà. Hắn ta bắt cô ta lái xe gần một giờ trước khi trước khi bảo cô ta dừng lại ngay bờ đường. Cô ta không thấy mặt hắn. Hắn mang mặt nạ. Nhưng cô ta nói rằng hắn cao và điều đó là đủ đối với cảnh sát trưởng.

“Ngay bờ đường?” Mary buột miệng. “thật là kỳ lạ, chắc chắn có vấn đề gì đó. Em biết là ở đây ít người qua lại nhưng mà vẫn có thể có một ai đó đi qua bất chợt.”

“Đúng thế, còn chưa nói đến việc hắn ta chờ cô ta ở đường về nhà. Toàn bộ sự việc thật kỳ lạ.”

Joe gõ tay lên bàn. “Có thể là ai đó đi ngang qua chẳng.”

“Có bao nhiêu người đi ngang qua Ruth? Có thể là tên khốn này biết chiếc xe thuộc về ai và có thể hắn rình sẵn ngay từ khi cô ta rời khỏi nhà, sẽ ra sao nếu chiếc xe thuộc về một người đàn ông, có nhiều khả năng lắm, nhưng chắc là hắn ta chỉ có một ý định bởi vì hắn ta không cướp của cô ta mặc dù cô ta có tiền.”

“Họ có giữ nhận dạng của cô ta trong bí mật không?” Mary hỏi.

Anh nhìn cô. “Chẳng thể bí mật được bởi vì cha cô ta đã đến trụ sở cảnh sát và rí súng vào anh và dọa sẽ bắn nát mông anh. Ông ta thu hút được rất nhiều sự chú ý và mọi người đang bàn tán.”

Khuôn mặt của anh vẫn không biểu lộ cảm xúc, nhưng Mary cảm nhận được một cơn giận khủng khiếp. Niềm kiêu hãnh của anh lại bị trà đạp xuống vũng lầy – một lần nữa. Làm thế nào mà anh có thể chịu đựng được khi bị bắt ngồi đó và nghe người ta sỉ nhục và đe dọa mình. Bởi vì cô biết rằng anh đã bị sỉ nhục, bởi những từ ngữ ghê tởm miêu tả sự

pha trộn dòng máu của anh cũng như việc anh bị triệu đi thăm vấn. Anh đã giữ chặt trong lòng và kiềm chế, nhưng cơn giận dữ vẫn ở đó.

“Chuyện gì đã xảy ra tiếp theo?”

“Armstrong ngăn lại và rồi Wally Rasco đến và chứng minh cho anh, và rồi vị cảnh sát trưởng để anh đi với một lời cảnh cáo thân mật.”

“Một lời cảnh báo?” Mary nhảy dựng lên, “về cái gì?”

Anh nâng cằm cô lên và ném cho cô một nụ cười dữ tợn, lạnh lùng. “Ông ta cảnh cáo anh tránh xa những phụ nữ da trắng, em yêu ạ. Và đó cũng là những điều anh định làm đây. Vậy nên em hãy về nhà ngay đi, và ở trong nhà. Anh không muốn em lên ngọn núi của anh lần nữa.”

“Anh không nghĩ như vậy khi ở trong nhà kho,” cô đáp trả, rồi lén nhìn Joe và đỏ mặt. Joe chỉ nhíu lông mày và trông có vẻ tự mãn kỳ lạ. Cô quyết định lờ cậu đi và quay lại Wolf.

“Em không thể tin được là anh để cho cái ông cảnh sát trưởng đầu óc đặc sệt đó ra lệnh cho anh phải làm gì.”

“Có thể mọi việc chưa quá tệ với anh hiện tại, nhưng tất cả rồi lại sẽ bắt đầu lại. Không quan trọng việc Wally Rasco đã chứng minh cho anh. Mọi người rồi sẽ nhớ lại những chuyện xảy ra 10 năm trước, và rồi cái cách họ đã cảm thấy.”

“Anh cũng đã được trong sạch về chuyện đó rồi cơ mà hay là cái đó không tính?”

“Với một số người,” anh cuối cùng cũng thừa nhận. “Không phải tất cả. Họ đã sợ anh rồi, họ cũng đã nghi ngờ và không thích anh rồi. Cho đến khi tên con hoang này bị bắt, anh có thể không thể mua bất cứ thứ gì ở trong thị trấn, không thể mua hàng tạp phẩm, gas hoặc là thức ăn cho súc vật. Và bất cứ người phụ nữ da trắng nào có dính dáng chút xíu đến anh cũng có thể gặp nguy hiểm hoặc là bị đe dọa.

Vậy là thế đấy. Anh vẫn đang cố bảo vệ cô. Cô nhìn anh điên tiết. “Wolf, em từ chối sống cuộc sống của em mà phải phụ thuộc vào định kiến của người khác. Em rất cảm kích rằng anh đang cố gắng bảo vệ em-”

Cô có thể nghe thấy tiếng nghiêng răng kèn kẹt của anh. “Em

hiếu hả?” anh hỏi đầy vẻ mỉa mai. “Vậy thì hãy về nhà. ở lại đó còn anh thì sẽ ở đây.”

“Trong bao lâu?”

Thay vì trả lời câu hỏi của cô, anh nói một câu quanh co.

“Anh sẽ luôn luôn là một người lai.”

“Và em sẽ cũng luôn luôn là bản thân em. Em không yêu cầu anh thay đổi.” Sự đau đớn lẫn trong giọng nói của cô. Cô nhìn anh đắm đuối khao khát, chưa có một người đàn bà nào từng nhìn anh như vậy trước đây, và sự giận dữ của anh lại càng tăng bởi vì anh đơn giản không thể vươn tay ra và kéo cô vào trong vòng tay anh, tuyên bố với cả thế giới rằng cô là người phụ nữ của anh. Lời cảnh báo của viên cảnh sát trưởng rất rõ ràng, và Wolf biết rõ rằng sự thù nghịch đối với anh sẽ nhanh chóng bùng nổ không gì kiểm soát được. Nó có thể dễ dàng tràn qua phía Mary và bây giờ anh không chỉ lo lắng về việc cô có thể mất việc. Công việc không thể so sánh với những nguy hiểm về thể chất mà cô có thể phải chịu đựng. Cô có thể bị khủng bố trong chính ngôi nhà của mình, tài sản của cô có thể bị cố ý phá hoại. Cô có thể bị chửi rủa và khạc nhổ. Cô có thể bị tấn công.

Mặc dù cô là một người cực kỳ cứng rắn, cô vẫn chỉ là một người phụ nữ nhỏ bé, và cô có thể không có khả năng tự vệ trước những người muốn làm tổn thương cô.

“Anh biết,” cuối cùng anh cũng nói, và bất chấp bản thân anh, anh vươn tay ra chạm vào mái tóc cô. “Về nhà đi, Mary. Khi mọi việc kết thúc-” anh dừng lại bởi vì anh không muốn tạo ra một lời hứa mà anh có thể không thể giữ lời, nhưng những lời anh nói đã đủ cho mắt cô sáng lên.

“Được thôi,” cô lầm bầm, đặt tay mình lên tay anh. “Nhân tiện, em muốn anh cắt tóc đi.”

Anh ngạc nhiên, “Cắt tóc?”

“Đúng. Anh muốn em để tóc xoã, và em muốn anh cắt tóc đi.”

“Tại sao?”

Cô ném cho anh một cái nhìn đanh đá. “Anh không phải để tóc dài bởi vì anh là người Anh điêng. Anh để tóc dài bởi vì

anh muốn làm mọi người khó chịu, để họ không bao giờ quên dòng máu Anh diên của anh. Vậy nên hãy cắt tóc đi.”

“Tóc ngắn không khiến anh ít là người Anh diên đi.”

“Tóc dài cũng không khiến anh là người Anh diên hơn.”

Cô trông như thể cô có thể đứng tại chỗ cho đến tận ngày tận thế trừ phi anh đồng ý cắt tóc. Anh đột ngột lẩm bẩm, “Được rồi, anh sẽ cắt tóc.”

“Tốt.” Cô mỉm cười với anh và nhón chân lên hôn nhẹ vào môi anh. “Tạm biệt. Tạm biệt, Joe.”

“Tạm biệt cô Mary.”

Khi cô đã đi, Wolf mệt mỏi cào cào mái tóc, rồi nhăn mày khi nhận ra anh vừa mới đồng ý cắt tóc. Anh nhìn lên thấy Joe đang nhìn anh điềm tĩnh.

“Chúng ta sẽ làm gì bây giờ ạ?” cậu bé hỏi.

“Bất cứ chuyện gì chúng ta phải làm,” Wolf trả lời, khuôn mặt anh cứng như đá

Khi Mary đi mua đồ tạp phẩm sáng hôm sau, cô thấy mọi người trong cửa hàng chụm đầu lại với nhau theo từng nhóm nhỏ từ hai đến ba người và thì thầm về vụ cưỡng hiếp. Nhận dạng của cô gái nhanh chóng được tiết lộ; đó là Cathy Teele, người có em gái, Christa ở lớp của Mary. Toàn bộ gia đình Teele bị tàn phá, theo những lời thì thầm mà Mary nghe được khi cô nhận nhanh những thứ mình cần.

Đến chỗ để bột mì và ngũ cốc, cô chạm trán với Dottie Lancaster, bên cạnh là một người đàn ông trẻ mà Mary cho là con trai của Dottie. “Xin chào Dottie.” Mary chào người phụ nữ với vẻ thân thiện, mặc dù có khả năng Dottie là người khơi mào chuyện về cô và Joe.

“Xin chào,” Dottie mang vẻ mặt lo lắng, bồn chồn hơn là vẻ mặt cáu bẳn thường thấy của bà ta. “Cô đã nghe nói gì về cô con gái tội nghiệp nhà Teele chưa?”

“Tôi không nghe thấy gì cả cho đến khi tôi bước vào cửa hàng.”

“Họ đã bắt tên Anh diên đó, nhưng cảnh sát trưởng đã để hắn đi. Tôi hy vọng là bây giờ cô sẽ thận trọng hơn trong những quan hệ mà cô thiết lập.”

“Wolf không bị bắt.” Mary cố chế ngự sao cho giọng nói của cô thật điềm tĩnh. “Anh ấy chỉ bị thẩm vấn, nhưng anh ấy đang ở trại Wally Rasco khi mà vụ tấn công nổ ra, và ông Rasco đã chứng minh cho anh ấy. Wolf Mackenzie không phải là tên cường hiếp.”

“Toà đã từng tuyên hấn có tội và đã bắt hấn đi tù.”

“Anh ấy cũng đã được chứng minh trong sạch khi mà tên cường hiếp thực sự bị bắt và thú nhận những tội lỗi mà Wolf bị buộc vào.”

Dottie lùi lại, mặt bà ta tím tái đi. “Đó là những gì mà tên Anh điên đó nói. Nhưng chúng tôi chẳng ai thêm tin điều đó. Dễ dàng thấy là cô đứng về phe ai, nhưng sự thật là cô đã qua lại với lũ Anh điên đó từ cái ngày mà cô đến Ruth này. chà, cô này, người già thường nói rằng nếu mà cô ngủ với lũ chó thì cô cũng sẽ dính đầy rận. Lũ nhà Mackenzie là một lũ anh điên rác rưởi bẩn thỉu-”

“Bà dám nói một từ nữa xem,” Mary cắt ngang, má cô đỏ bừng lên khi cô bước một bước nữa tiến tới Dottie. Cô điên tiết, tay cô hăm hờ muốn tát cho người đàn bà tự cho mình là đúng đó một tát. Dì Ardith từng nói rằng các quý cô thì không bao giờ nên cãi lộn, nhưng Mary đã sẵn sàng từ bỏ mãi mãi những thứ khuôn sáo đó để có thể là mình một lần. “Wolf là một người đàn ông tử tế, chăm chỉ và tôi sẽ không để bà hoặc một ai khác nói anh ấy không phải như vậy.”

Mặt Dottie tím tái hơn nữa, những có gì đó trong mắt Mary khiến bà ta cố nhin không nói gì khác về Wolf. Thay vào đó bà ta rướn người về phía cô và rít lên. “Cô tốt nhất nên xem lại bản thân cô, cô hay lên mặt đạo đức hoặc cô sẽ thấy mình gặp nhiều rắc rối đấy.”

Mary cũng rướn người lên, cầm cô cứng lại. “Bà đang đe dọa tôi đấy hả?”

“Mẹ, thôi đi.” người đàn ông trẻ phía sau bà ta thì thầm với giọng điên cuồng, và túm lấy cánh tay Dottie

Dottie quay lại nhìn anh ta và khuôn mặt bà ta thay đổi. Bà ta lùi lại, nhưng vẫn cố khinh khỉnh nói với Mary “cô nhớ lấy lời tôi nói đấy, rồi bỏ đi. Con trai bà ta, Bobby, trông có vẻ

rất khổ sở lo lắng, hai bàn tay cứ soắn soắn vào nhau khi anh ta vội vã theo sau Dottie. Ngay lập tức, Mary cảm thấy hơi hối tiếc để sự việc phát triển quá xa như vậy, theo những gì mà Joe từng nói thì: Bobby có nhiều khó khăn trong cuộc sống hàng ngày để có thể chịu đựng thêm nữa.

Cô hít một hơi dài để lấy lại sự điềm tĩnh, nhưng gần như lại mất ngay lần nữa khi mà cô quay lại và nhìn thấy một số người đang đứng ở các gian hàng, nhìn cô. Rõ ràng là tất cả bọn họ đều đã nghe thấy từng từ một trong cuộc đối thoại vừa qua, và họ trông vừa kinh ngạc và vừa muốn nghe thêm nữa. Cô chẳng lấy gì làm ngạc nhiên nếu như câu chuyện này sẽ nhanh chóng lan đi khắp thị trấn trong vòng chưa đến một giờ nữa, hai cô giáo cãi nhau vì Wolf Mackenzie. Cô thậm chí tối khi nhắc một bao bột mì lên. Một vụ Scandal khác là tất cả những gì mà Wolf không cần nhất.

Ở gian hàng tiếp theo, cô gặp Cicely Karr. Nhớ lại những lời bình luận của bà ta trong buổi họp giám hiệu lần trước. Mary không thể ngừng nói, “Tôi vừa nhận được một lá thư từ Thượng nghị sĩ Allard, bà Karr. Ông ấy sẽ giới thiệu Joe Mackenzie vào học viện.” Cô thậm chí còn tự mình nhận thấy có sự thách thức trong giọng nói của mình.

Trước sự ngạc nhiên của cô, bà Karr trông có vẻ bị kích động. “Thật sao, thật là cậu ta làm được sao, tôi đã không tin điều đó lắm. Cho đến tận khi Eli giải thích cho tôi, tôi đã không nhận ra là điều đó là một điều vinh dự như thế nào.” rồi bà ta trở nên nghiêm túc, “Nhưng bây giờ lại có điều tồi tệ xảy ra đúng lúc này. Thật khủng khiếp. Tôi tôi không thể không nghe lén những điều cô và Dottie nói với nhau. Cô Potter, cô không thể tưởng tượng được những gì đã xảy ra 10 năm trước đây. Mọi người sợ hãi, khiếp đảm và giận dữ, và bây giờ cơn ác mộng tương tự lại bắt đầu lại.”

“Đó cũng là cơn ác mộng đối với Wolf Mackenzie nữa.” Mary nói sôi nổi. “Anh ấy bị tống vào tù cho một vụ cưỡng hiếp mà anh ấy không hề làm. Hồ sơ của anh ấy đã được trả lại trong sạch nhưng vẫn như vậy khi anh ấy là người đầu tiên mà cảnh sát trưởng bắt để thẩm vấn. Bà nghĩ anh ấy sẽ cảm

thấy như thế nào? anh ấy không bao giờ có thể phục hồi lại được sau hai năm trong tù, và bây giờ hãy nhìn xem có vẻ như mọi người lại đang cố gắng đẩy anh ấy vào đấy một lần nữa.”

Bà Karr nhìn có vẻ bối rối. “Trước đây tất cả chúng tôi đều đã sai. Hệ thống luật pháp cũng đã sai. Nhưng mặc dù Mackenzie đã chứng minh được là anh ta không cưỡng hiếp Cathy Teele, cô có biết tại sao cảnh sát trưởng lại muốn thẩm vấn anh ta không?”

“Không, tôi không biết.”

“Bởi vì Mackenzie có lý do để trả thù.”

Mary kinh hãi. “VẬY là bà nghĩ rằng anh ấy trả thù bằng cách tấn công một người phụ nữ trẻ, người chỉ là một đứa bé khi anh ấy bị bắt vào tù? Bà nghĩ anh ấy là loại người nào vậy?” cô thấy khiếp sợ bởi cả ý tưởng và cảm xúc rằng mọi người ở Ruth có thể đều đồng ý với bà Karr.

“Tôi nghĩ anh ta là một người đàn ông đầy thù hận.” Bà Karr nói kiên quyết. Đúng, bà ta tin là Wolf có thể có khả năng trả thù ghê tởm như vậy, đó là quan điểm của bà ta.

Mary cảm thấy buồn nôn, cô lắc đầu kịch liệt. “không,” cô nói. “không. Wolf cảm thấy cay đắng vì cái cách mà anh ấy bị đối xử, nhưng anh ấy không thù hận. Và anh ấy không bao giờ làm tổn thương một người phụ nữ nào như thế.” Nếu cô biết một điều duy nhất trên thế giới này thì chính là điều đó. Cô cảm thấy sự gấp rút trong những sự đụng chạm, vuốt ve của anh, nhưng không bao giờ có sự tàn bạo.

Nhưng bà Karr cũng lắc đầu. “Đừng có nói với tôi là anh ta không căm thù. Nó ở trong cái đôi mắt đen tăm tối đó mỗi khi anh ta nhìn chúng tôi, tất cả chúng tôi. Cảnh sát trưởng tìm ra là anh ta đã từng ở Việt Nam, trong một nhóm mưu sát đặc biệt hoặc những thứ đại loại như vậy. Có chúa mới biết điều đó làm anh ta biến đổi như thế nào. Có thể anh ta không cưỡng hiếp Cathy Teele, nhưng đây là cơ hội tuyệt vời cho anh ta trả thù, và đổ tội cho ai đó cưỡng hiếp cô bé.”

“Nếu Wolf muốn trả thù, anh ấy sẽ không cần phải tránh né anh ấy sẽ thẳng thừng mà làm,” Mary nói đầy khinh bỉ. “Bà

không biết anh ấy là kiểu người như thế nào đâu, đúng không? anh ấy đã sống ở đây nhiều năm, nhưng mà chẳng ai trong số các người hiểu anh ấy.”

“Và tôi cho là cô biết nhỉ?” bà Karr bắt đầu đỏ bừng mặt lên. “có thể chúng ta đang nói đến hai loại “hiểu” khác nhau nhỉ. Có thể nói rằng lời đồn đại về việc cô tán tỉnh với Joe Mackenzie là có nửa sự thật nhỉ. Cô đang tán tỉnh, đi lại với Wolf Mackenzie đúng không?”

Sự khinh bỉ trong giọng nói của người đàn bà làm Mary nổi giận. “Đúng,” cô hét lên nho nhỏ, và không hề chần chừ nói thêm, “nhưng mà chưa nhiều như tôi muốn.”

Một giàn hợp xướng những tiếng thở hổn hển vang lên khắp nơi làm cô phải quay lại nhìn và cô nhìn chăm chăm vào những gương mặt của những người dân thị trấn quanh đây, những người đã dừng lại để lắng nghe. Hừ, vậy là bây giờ cô đã thực sự làm điều đó; Wolf muốn cô giữ khoảng cách với anh và thay vì vậy tất cả những gì cô làm là hét toáng lên rằng cô đang đi lại với anh. Nhưng cô không cảm thấy một chút gì dù là nhỏ nhất của sự xấu hổ. Cô cảm thấy tự hào. Với Wolf Mackenzie cô là một người đàn bà đúng nghĩa, không phải là một cô giáo làng đã về già, tồi tàn, người thậm chí đã sở hữu một con mèo. Cô không cảm thấy tồi tàn khi cô ở trong vòng tay Wolf; cô cảm thấy ấm áp, được sống, được cần đến. Nếu cô có điều gì nuối tiếc thì đó chính là Joe không về chậm hơn 15 phút ngày hôm qua hoặc thậm chí là chỉ năm phút thôi, bởi vì hơn bất cứ điều gì cô muốn làm người đàn bà của Wolf theo bất cứ cách nào, nằm bên dưới cơ thể anh, hăm hở chấp nhận niềm đam mê của anh và trao cho anh niềm đam mê của cô. Nếu vì những điều đó, vì yêu anh, cô bị tẩy chay, thì đó là mất mát của họ.

Bà Karr lạnh lùng nói, “Tôi tin là chúng ta lại sẽ có một buổi họp ban giám hiệu khác rồi.”

“Khi các người làm điều đó, thì hãy nhớ rằng tôi có một hợp đồng rất chặt chẽ đấy.” Mary đáp trả và quay lưng đi. Cô còn chưa lấy đủ những thứ cần thiết, nhưng cô quá giận dữ để tiếp tục. Khi cô đặt đồ lên bàn thu ngân, cô thu ngân

nhìn như thể cô ta muốn từ chối tính tiền, nhưng rồi cô ta thay đổi ý định dưới cái nhìn của Mary.

Cô lao vào nhà và lấy làm hài lòng vì thời tiết có vẻ như cũng đồng tình với cô, những đám mây màu đen quần vũ trên bầu trời như thể là một dấu hiệu nào đó. Sau khi cất những đồ đã mua về, cô đi kiểm tra con mèo, trước khi cô đi đã cư xử rất lạ. Chắc là chẳng ai vào đây để đầu độc con mèo cả. Nhưng Woodrow đang nằm phơi nắng một cách bình yên trên thảm nên cô thấy nhẹ nhõm hơn.

Khi mọi việc kết thúc....

Câu nói đó cứ vang đi vang lại trong đầu óc cô, giày vò cô và làm cô cảm thấy đau nhức ở bên trong. Cô khao khát anh một cách mãnh liệt làm cho cô thấy như thể cơ thể cô có một bộ phận nào đó không đầy đủ. Cô yêu anh và mặc dù cô hiểu rằng tại sao anh lại suy nghĩ là tốt hơn cô nên tránh xa anh từ bây giờ, cô vẫn không thể nào đồng ý. Sau những chuyện xảy ra sáng nay với Dottie Lancaster và Cicely Karr, chẳng còn lý do gì phải chịu tình cảnh đầy ải này nữa. Cô có thể đơn giản đứng giữa đường và la lên: cô là người phụ nữ của Wolf Mackenzie.

Bất kể anh muốn gì ở cô; cô cũng sẵn sàng trao cho anh. Dì Ardith đã nuôi dạy cô tin rằng sự thân mật chỉ thuộc về những mối quan hệ trong hôn nhân, nếu một người phụ nữ vì lý do nào đó cảm thấy đơn giản là không thể sống mà thiếu một người đàn ông nào đó, mặc dù dì Ardith đã nói thẳng, rõ ràng là không có bất cứ lý do nào để tưởng tượng dù chỉ một chút đến việc không thể sống thiếu một người đàn ông thì cũng không bao giờ nên nghĩ đến những quan hệ thân mật đó. Trong khi Mary chấp nhận rằng mọi người rõ ràng có những quan hệ ngoài hôn nhân, thì cô vẫn không bao giờ để ý tưởng đó quấy rối cô - cho đến khi cô gặp Wolf. Nếu anh chỉ muốn cô một thời gian ngắn thôi, cô cũng chấp nhận như thế còn hơn là không có gì cả. Thậm chí đến một ngày nào đó dài đằng đẵng, ảm đạm thê lương khi không có anh thì những ký ức của những ngày ngắn ngủi có sự ấm áp, rục rũ cùng anh sẽ là những báu vật của cô. Giấc mơ của cô

là được sống suốt đời với anh nhưng cô không cho phép bản thân mình trông mong vào đó. Anh quá cay đắng, quá thận trọng; điều đó làm cho anh không thể cho phép một người phụ nữ Anglo đến gần anh. Anh có thể cho cô thân thể của anh, có lẽ thậm chí là cả sự ưa thích của anh, nhưng sẽ không trao ra trái tim anh hoặc lời cam kết.

Bởi vì cô yêu anh, cô biết rằng cô sẽ không đòi hỏi gì hơn. Cô không muốn sự giận dữ hoặc là cảm giác tội lỗi tồn tại giữa họ. Lâu chừng nào cô có thể, bằng bất cứ giá nào đi chăng nữa, cô cũng muốn đem lại cho Wolf hạnh phúc.

Anh yêu cầu cô để xoã tóc và bây giờ tóc cô xoã hai bên vai. Sáng nay khi nhìn vào gương, cô đã rất ngạc nhiên, khi nhìn thấy mái tóc bao lấy khuôn mặt cô thật dễ chịu. Đôi mắt của cô sáng lên bởi vì để xoã tóc là một thứ gì đó nhỏ nhoi cô có thể làm cho anh. Cô trông nữ tính hơn, cảm nhận cũng nữ tính hơn đó chính là thứ mà anh đã tạo ra.

Bây giờ chẳng còn điểm nào để cố gắng khiến cho mọi người nghĩ cô trung lập nữa rồi, không thể sau những tranh luận mà cô dính vào. Chắc khi cô nói với anh, anh sẽ thấy không cần thiết tiếp tục giả vờ nữa. Cô thậm chí cảm thấy bớt căng thẳng vì trái tim của cô không còn bị ràng xé nữa.

Cô bắt đầu thay một bộ quần áo ở nhà xuềnh xoàng của mình khi cô chợt nhìn thấy hình dáng của mình trong gương và dừng lại. Tâm trí của cô hồi tưởng lại cái khoảng khắc trong cái ngày mà cô gặp Wolf lần đầu tiên, khi anh nhìn thấy cô trong bộ đồ Jean cũ của Joe và mắt anh ngay tức khắc mở lớn lên nóng bỏng và như có lửa vậy, thậm chí đến tận bây giờ vẫn làm cô run rẩy. Cô muốn anh lại nhìn cô như thế nữa, nhưng anh chắc chắn sẽ không như vậy chừng nào mà cô còn mặc những bộ váy áo này – như bao tải vậy.

Đột nhiên cô cảm thấy cực kỳ không hài lòng về tất cả quần áo của mình. Tất cả váy áo của cô, không hề có ngoại lệ, đều là những thứ bền chắc và giản dị, nhưng chúng cũng rất buồn tẻ, xám xịt và rộng thùng thình. Cơ thể mảnh khảnh của cô tốt nhất nên diện những bộ đồ cotton mềm mại với những màu sắc tươi sáng, hoặc thậm chí là những bộ đồ

jeans bó chặt hông. Cô quay lại và nhìn hông mình trong gương; nó thon nhỏ nhưng mà cong. Cô thấy chẳng có lý do gì phải xấu hổ vì nó cả, nó tương đối đẹp.

Lầm bầm một mình, cô nhanh chóng thay bộ váy tiện dụng tốt nhất của cô vào và chộp lấy ví. Ruth chẳng có nhiều cách để có quần áo mới, nhưng cô chắc chắn có thể mua được một vài bộ jean và một số áo tươi tắn, cũng như là váy và áo khoác giản dị nhưng mà chắc sẽ vừa vặn với cô không đến nỗi nào.

Và cô không bao giờ muốn nhìn thấy một đôi giày thực tế nào trong cuộc đời cô nữa.

Bầu trời bắt đầu tối sầm lại và bắt đầu mưa khi cô lái xe vào thị trấn. Mưa ngày càng nặng hạt, đúng là kiểu mưa mà các chủ trang trại và nông dân ở khắp nơi đều mong muốn. Dì Ardith chẳng bao giờ đặt chân ra khỏi nhà khi trời mưa cả, nhưng Mary thì lờ nó đi. Đầu tiên cô dừng lại ở cửa hàng chuyên bán quần áo phụ nữ duy nhất ở Ruth, quần áo ở đây chủ yếu là những thứ cần thiết hơn là chạy theo mốt như ở Paris. Cô mua ba bộ jean, cỡ 6, ba chiếc áo cotton mỏng, và một chiếc áo sơ mi xanh. Một chiếc chân váy vải bông chéo hợp mốt, đi kèm với hai chiếc áo màu rượu vang đỏ, nó làm tôn da cô lên đến nỗi cô nhún nhảy bằng gót chân vì thích thú như trẻ con. Cô cũng chọn một bộ váy màu nâu vừa đến nỗi cô không thể bỏ xuống bất chấp cái màu của nó, và đi kèm với nó là một cái áo khoác màu hồng tươi. Sự lựa chọn cuối cùng của cô là một bộ váy cotton màu hoa oải hương với cổ áo viền ruybăng rất đẹp. Quá hưng phấn, cô chọn thêm một đôi sandals màu trắng điệu dàng và một đôi giày thể thao. Khi người bán hàng tính tiền và nói tổng số, Mary thậm chí chẳng thèm nháy mắt. Cái gì cũng có giá của nó, nó sẽ rất có ích đây.

Vậy mà cô vẫn chưa kết thúc việc mua bán. Cô lao thẳng trong mưa về phía cửa hàng tổng hợp của ông Hearst, nơi mọi người đều mua bột ở đó. Từ khi Mary có kế hoạch trải qua phần lớn thời gian ở trên ngọn núi của Wolf, cô cho rằng cô cần một đôi bột.

Ông Hearst gần như là bất lịch sự với cô, nhưng cô nhìn ông ta chằm chằm và định chỉ những ngón tay giáo viên vào ông ta. Cô ngay lập tức loại bỏ ý nghĩ đó bởi vì những ngón tay đó sẽ mất tác dụng nếu sử dụng quá thường xuyên và có thể cô còn cần nó một vài lần trong tương lai nữa. Vậy nên cô lờ ông ta đi và cố gắng chọn bột cho đến khi cô cuối cùng cũng tìm ra được một đôi mà đi vào cảm thấy thoải mái.

Cô nóng lòng về nhà và mặc bộ đồ jean cùng chiếc sơ mi vào, cô nghĩ đến việc đi cả bột vào và đi quanh nhà, có khi Woodrow không nhận ra cô ấy chứ. Cô nghĩ đến cái nhìn trong đôi mắt của Wolf và bắt đầu rùng mình.

Xe của cô đậu trên phố, cách một khu nhà, và trời mưa càng nặng hạt làm cô lăm bằm tức giận là sao mình lại không đi thẳng từ cửa hàng quần áo đến chỗ cửa hàng của ông Hearst. Ruth không có vĩa hè, và bắt đầu đã có những vũng nước trên mặt đường. Hừ, cô có một đôi giày thực tế mà, hãy để cho chúng phát huy giá trị.

Lấy chiếc hộp che đầu ngăn nước mưa, cô lao bừa dưới mưa, ngay lập tức bị ướt phía dưới chân vì những vũng nước. Cô vẫn đang lăm bằm với bản thân khi cô đi qua một ngõ nhỏ giữa cửa hàng tổng hợp và dãy nhà tiếp theo, cái trước đây có một tiệm cắt tóc nhưng bây giờ trống không.

Cô không nghe thấy gì hoặc là nhìn thấy bất cứ chuyện động bất thường nào, cô không hề được cảnh báo. Một đôi bàn tay to tướng, ướt vì nước mưa bịt lấy miệng cô, và một cách tay vòng ra đường trước ghì lấy cô, kẹp chặt lấy cách tay cô và bắt đầu kéo cô về phía con hẻm, xa khỏi con đường. Mary theo bản năng chống lại, vặn vẹo và đá bất kể trong khi gằm gù dưới bàn tay của kẻ đó. Đôi bàn tay của hắn ta bịt chặt lấy miệng cô đến nỗi những ngón tay của hắn ta cắm vào má cô đau điếng.

Những cây cỏ dại cao và ướt trong hẻm cào vào chân cô và nước mưa rơi vào mắt cô. Kinh hãi, cô đập mạnh hơn. Điều này không thể xảy ra được. Hắn ta không thể đập cô khỏi những ngày nắng đẹp hạnh phúc được. Nhưng hắn có thể, như hắn đã làm với Cathy Teele.

Cô vùng vẫy thoát được một cánh tay và vớ ra đằng sau, cào vào mặt hắn ta. Những ngón tay tuyệt vọng của cô chỉ có thể chạm vào được quần áo của hắn. Hắn rống lên, chửi thề và gơ nắm đấm đập vào đầu cô.

Đầu óc cô quay cuồng vì đau, tay chân cô đấm đá loạn xạ chẳng trúng vào đâu. Hắn ta lôi cô đến cuối con hẻm, đi ra đằng sau ngôi nhà bỏ hoang.

Hơi thở của hắn nhanh dần và phả vào tai cô khi hắn đè cô nằm xấp xuống sỏi và bùn. Cô cố gắng gỡ một tay ra và cố gắng chống tay xuống đất để khỏi bị đè xuống đất, sỏi làm xây xước gan bàn tay cô nhưng cô chẳng cảm thấy gì. Tay hắn ta vẫn trên miệng cô, hắn ta đè mặt cô xuống bùn đất và ngồi đè lên lưng cô.

Hắn ta dùng một tay để xé áo váy cô. Điên cuồng cô cào cấu vào tay hắn đang bịt chặt miệng cô nên cô có thể la lên và hắn lại đánh cô. Cô kinh hãi nhưng vẫn cố gắng cào mạnh. Chửi thề, hắn tách chân cô ra và đè lên cô. Cô có thể cảm thấy hắn ta qua chiếc quần của hắn và quần lót của cô. Ôi chúa ơi, không.

Cô nghe thấy tiếng quần áo của cô bị xé toạc ra và một nỗi khiếp sợ tràn ngập thân thể cô. Cô điên cuồng cào cấu vào bàn tay hắn ta và vớ ra đằng sau cào vào mắt hắn ta.

Cô một tiếng ồn ào vang vào tai cô và cô chợt nghe thấy tiếng quát tháo. Tên đàn ông trên người cô cứng người lại và rồi chống bàn tay bên cạnh đầu cô và lấy đó làm thăng bằng để đứng lên. Tầm nhìn của cô bị mờ mịt bởi nước mưa và bùn đất, nhưng cô vẫn thấy lờ mờ được ống tay áo màu xanh và những đốm tàn nhang tái xanh trên bàn tay hắn trước khi hắn bỏ đi. Trên đầu cô cô nghe thấy một tiếng gầm vang và cô ngờ ngợ như thấy một ánh chớp loé lên và kèm theo đó là tiếng gì đó như tiếng sấm.

Rồi những tiếng bước chân chạy dầm dầm vượt qua cô. Mary vẫn nằm trên đất, người cô chẳng còn chút sức lực nào cả và mắt cô nhắm nghiền lại.

Cô nghe thấy tiếng chửi thề và rồi tiếng bước chân quay trở lại. “Mary,” một giọng nói có vẻ oai vệ. “cô không sao chứ?”

Cô cố gắng mở mắt và nhìn lên thấy Clay Armstrong. Anh ta ướm đầm, đôi mắt màu xanh giận dữ, nhưng bàn tay anh ta rất nhẹ nhàng khi đỡ cô dậy.

“Cô có sao không?”

Nước mưa nhạt nhoà trên gương mặt cô, “tôi không sao.” Cô cố nói.

“Tôi sẽ bắt hấn ta,” Clay hứa. “Tôi thề với cô, tôi sẽ bắt tên khốn kiếp đó.”

Không có bác sĩ trong thị trấn, nhưng Bessie Pylant là một y tá có đăng ký, và Clay đưa Mary đến nhà Bessie. Bessie gọi cho bác sĩ tư mà bà ta làm việc và nhờ ông ta lái xe đến từ thị trấn bên cạnh. Trong lúc chờ đợi, bà ta cẩn thận lau sạch những vết thương của Mary và đặt đá lên những vết bầm và rót đầy một cốc nước trà đường nóng cho cô. Clay biến mất. Nhà của Bessie đột nhiên đầy phụ nữ; Sharon Wycliffe cũng đến và đảm bảo với Mary rằng cô ta và Dottie sẽ thu xếp mọi thứ nếu Mary cảm thấy không khoẻ để có thể đi làm vào thứ hai tới; Francie Beecham kể cho cô nghe về những ngày tháng dạy học trước đây của bà, chủ ý của bà là rõ ràng và những người phụ nữ khác cũng góp chuyện. Mary ngồi yên lặng, nắm chặt lấy tấm chăn mỏng mà Bessie quấn quanh người cô đến nỗi những đốt tay của cô trắng bệch lại. Cô biết là những người phụ nữ này đang cố gắng làm cho cô sao nhãng đi và cô biết ơn họ; Cố gắng kiềm chế, cô tập trung vào những câu chuyện tầm phào của họ. Thậm chí Cicely Karr cũng đến và vỗ nhẹ lên bàn tay cô bất chấp những tranh chấp của họ chỉ mới cách đây vài giờ.

Rồi bác sĩ tới, và Bessie dẫn Mary vào một phòng ngủ để riêng tư cho bác sĩ khám cho cô. Cô khe khẽ trả lời những câu hỏi của bác sĩ, cô hơi nhăn mặt khi bác sĩ đụng vào vết đau trên đầu mà tên đó đã đánh cô bằng nắm đấm. Bác sĩ xem xét kỹ càng và cho cô một viên thuốc giảm đau.

“Cô sẽ không sao đâu,” cuối cùng ông ta nói, vỗ nhẹ lên bàn tay cô. “Không có di chứng gì đâu, cô sẽ sớm hồi phục không đau đầu nữa đâu. Một đêm ngủ ngon sẽ cực kỳ tốt đấy.”

“Cám ơn ông đã lái xe xa vậy đến đây,” Mary nói lịch sự.

Sự tuyệt vọng càng ngày càng gặm nhấm cô. Mọi người đều rất tuyệt, nhưng cô cảm thấy khó chịu, bồn chồn và như vật trung bày vậy. Cô cần được ở riêng tư, và cần tắm rửa, và hơn tất cả mọi thứ cô cần Wolf.

Cô ra khỏi phòng ngủ và thấy Clay đã quay trở lại. Anh ta ngay lập tức đến chỗ cô và cầm lấy tay cô. “Cô cảm thấy thế nào rồi?”

“Tôi không sao.” Nếu cô cứ phải lặp đi lặp lại những từ đó cô nghĩ cô sẽ hét lên mất.

“Tôi cần một lời tường trình của cô nếu cô thấy có thể làm được bây giờ.”

“Được, không sao đâu.”

Thuốc giảm đau đã phát huy tác dụng, cô có thể cảm thấy tác dụng của thuốc làm cô xa vời tách biệt hơn. Cô để Clay dẫn cô đến một chiếc ghế và vòng tay quấn chiếc chân chặt hơn cho cô. Cô cảm thấy ớn lạnh.

“Cô không việc gì phải sợ cả,” Clay an ủi. “Hắn ta đã bị bắt và bây giờ đã bị giam giữ rồi.”

Điều đó đánh thức sự quan tâm của cô và cô nhìn anh ta chằm chằm. “Bị bắt? Anh biết đó là ai sao?”

“Tôi đã thấy hắn ta.” vẻ tức giận trở lại trong giọng nói của Clay.

“Nhưng mà hắn ta mang mặt nạ mà.” cô nhớ rõ là như vậy, cô cảm thấy được một lớp vải khi cô cào vào mặt hắn ta.

“Đúng, nhưng mà tóc của hắn ta lòi ra khỏi mặt nạ.”

Mary nhìn anh ta chằm chằm, tình trạng tê liệt của cô biến thành nỗi sợ hãi, kinh hoàng. Mái tóc của hắn ta dài đến nỗi có thể dài ra khỏi mặt nạ ư? Chắc chắn là Clay không nghĩ vậy chứ, không thể nào. Cô cảm thấy buồn nôn. “Wolf” cô thì thầm.

“Đừng lo. Tôi bảo với cô rồi hắn đã bị bắt.”

Tay cô nắm lại thành nắm đấm chặt đến nỗi móng tay cô cắm cả vào lòng bàn tay. “Vậy thì hãy thả anh ấy ra đi.”

Clay sững sờ và rồi giận dữ. “Để hắn đi ư, khốn kiếp, Mary cô có đầu óc không đẩy hắn đã tấn công cô?”

Chậm rãi cô lắc đầu, mặt cô trắng bệch. “Không, không phải anh ấy.”

“Tôi đã nhìn thấy hắn ta.” Clay nói, nhấn mạnh từng từ một. “Hắn ta cao và có mái tóc đen dày. Khốn kiếp có thể là ai khác chứ?”

“Tôi không biết nhưng đó không thể là Wolf.”

Những người phụ nữ im thin thít, ngồi tê liệt cả khi họ lắng nghe cuộc tranh luận. Cicely Karr nói, “chúng tôi đã cảnh báo cô, Mary.”

“Vậy thì bà đã cảnh báo về lầm người rồi.” mắt cô đỏ ngầu, cô nhìn khắp phòng và rồi quay lại nhìn Clay. “Tôi nhìn thấy bàn tay hắn ta. Hắn ta là một người đàn ông da trắng, một người Anglo. Hắn ta có tàn nhanh trên tay. Đó không phải là Wolf Mackenzie.”

Trán của Clay nhăn lại. “Cô có chắc không vậy?”

“Chắc chắn. Hắn ta chống tay xuống đất ngay trước mắt tôi.” cô vươn tay ra và tóm lấy ống tay áo của Clay. “Hãy đưa Wolf ra khỏi tù, ngay lập tức. Ngay lập tức, anh có nghe tôi nói không. Và tốt nhất là anh ấy không có một tí thâm tím nào cả.”

Clay đứng dậy và đi lại chỗ điện thoại, và một lần nữa Mary quay lại nhìn những người phụ nữ trong phòng. Mặt tất cả bọn họ đều tái đi và lo lắng. Mary có thể đoán tại sao. Chừng nào mà họ còn nghi ngờ Wolf, thì họ còn có mục tiêu an toàn cho những sự giận dữ và sợ hãi của họ. Bây giờ họ phải nhìn lại chính bọn họ, một trong số bọn họ. Rất nhiều đàn ông trong vùng này có bàn tay tàn nhang, nhưng Wolf thì không. Bàn tay của anh rám nắng, sẫm sù do nhiều năm lao động, cô có thể cảm nhận chúng trên làn da trần của mình. Cô muốn hét lên rằng Wolf chẳng có lý do gì để tấn công cô cả, bởi vì anh có thể có cô bất cứ lúc nào anh muốn. Tình trạng tê liệt lại quay trở lại. Cô chỉ muốn ngồi đợi Wolf, hy vọng anh sẽ đến.

Một giờ sau anh đi vào nhà của Bessie không thềm gõ cửa như thể anh là chủ nơi đó vậy. Những tiếng thở hổn hển có thể nghe thấy rõ vang khắp căn phòng khi anh xuất hiện

trên ngưỡng cửa, đôi vai rộng của anh choán hết cả cửa. Anh chẳng thèm nhìn một ai trong phòng cả, mắt anh tập trung vào Mary, hết nhìn Mary cuộn tròn trong đồng chấn lại đến khuôn mặt tái mét của cô.

Đôi bốt của anh gõ mạnh xuống sàn nhà khi anh tiến về chỗ Mary và hơi cúi xuống. Đôi mắt đen của anh rà soát Mary từ đầu đến chân, rồi anh chạm nhẹ vào cằm cô, nâng mặt cô lên hướng về phía ánh sáng để anh có thể nhìn thấy những vết xước và bầm tím trên má cô nơi mà những ngón tay của tên khốn đó cào lên làn da mịn màng của cô. Anh nâng bàn tay cô lên và xem xét lòng bàn tay trầy xước của cô. Cằm của anh bạnh ra.

Mary muốn khóc nhưng thay vì vậy cô cố nở một nụ cười run run. “Anh cắt tóc rồi,” cô nói nhỏ, đan chặt hai bàn tay vào nhau để giữ cho mình khỏi luồn tay vào mái tóc dày, mềm của anh.

“Việc đầu tiên sáng nay,” anh lầm bầm. “Em không sao chứ?”

“Không sao. Hắn, hắn không làm được.....anh biết đấy.”

“Anh biết,” anh đứng dậy. “Anh sẽ quay lại sau. Anh sẽ bắt tên đó. Anh hứa với em. Anh sẽ bắt nó.” Clay nói gay gắt, “Đó là vấn đề của luật pháp. Đôi mắt đen lạnh lùng của Wolf đỏ lên. “Luật pháp chẳng làm được gì nên hờn cả.” anh bỏ đi không nói thêm một lời nào nữa và Mary lại cảm thấy ớn lạnh. Khi có anh ở đây, cuộc sống lại trở lại râm ran trên cơ thể tê cứng của cô, nhưng bây giờ lại biến mất rồi. Anh nói anh sẽ quay trở lại, nhưng cô nghĩ cô nên quay về nhà. Mọi người đều rất tử tế, quá tử tế, cô cảm thấy như thể cô có thể hét lên vậy. Cô không thể chịu đựng thêm nữa.

Chương 7:

Ngạc nhiên vì sự đến đi như cơn gió thoảng của Wolf, Clay mất một lúc mới đi theo anh. Đúng như anh ta nghĩ ngờ, Wolf dừng xe ngay chỗ con hẻm nơi mà Mary bị tấn công. Clay cũng đậu xe lại và đi vào hẻm, Wolf đang quỳ một chân trên mặt đất xem xét mặt đất lấy lọi. Anh chẳng thèm nhìn lên khi Clay tiến lại gần. Thay vì vậy anh tiếp tục tập trung xem xét từng cây cỏ một, từng viên sỏi, từng dấu kéo lê, từng chỗ lõm một cách cực kỳ cẩn thận.

Clay hỏi, “Anh cắt tóc khi nào vậy?”

“Sáng nay. Tại một cửa hiệu cắt tóc ở Harpston.”

“Tại sao?”

“Bởi vì Mary yêu cầu tôi làm,” Wolf nói thẳng thừng, và quay lại chú ý vào mặt đất.

Chậm rãi anh di chuyển đến cuối con hẻm, gần ngôi nhà hoang, dừng lại chỗ dấu vết tên tấn công Mary đè cô xuống đất. Rồi anh di chuyển tiếp, đi theo chính xác con đường mà tên tấn công đã đi và rồi đến con hẻm bên cạnh anh kêu lên một tiếng hài lòng và quỳ xuống bên dưới một dấu giày.

Clay cũng tự mình xem xét hiện trường và nhiều người cũng đã làm như vậy. Anh ta nói điều đó với Wolf, “dấu giày này có thể là bất cứ ai mà.”

“Không. Nó được tạo ra bởi một đôi giày đế mềm không phải là một đôi boot. Sau khi xem xét kỹ lưỡng dấu vết, anh nói, “Hắn ta hơi nhón chân khi đi. Tôi đoán hắn ta nặng khoảng 175 pao, có thể là 180. Hắn ta lực lưỡng cho lắm. Hắn đã thấm mệt khi đi đến đây.”

Clay cảm thấy bút rút. Hầu hết mọi người đơn giản chỉ đi qua dấu vết này mà không hề nhận ra như phần di sản Anh

điêng trong Wolf nhận ra. Một người săn bắt thú cừ khôi có thể theo một dấu vết chân người ở những nơi hẻo lánh một cách dễ dàng như thể anh ta thấy một vết sơn ướm trên bốt của anh ta vậy, nhưng được chi tiết như Wolf ở những nơi đông người qua lại, và nhiều dấu vết nhiễu loạn như vậy thì chỉ có thể ở những người được đào tạo để săn người. Không cần Wolf phải nói Clay cũng đoán ra bởi anh ta đã từng nhìn thấy một số người, ít thôi cũng lần theo dấu vết y như vậy.

“Anh đã từng ở Nam.”

Wolf vẫn chăm chú xem xét dấu giày. “Đúng, còn anh?”

“Bộ binh. Còn anh ở bộ phận nào?”

Wolf nhìn lên, và một nụ cười nhẹ, bóng bở nở trên môi anh.

“Tôi ở LRRP.”

Cảm giác bút rút của Clay biến thành một cái rùng mình. LRRP, là nơi lính được phân ra thành từng nhóm tuần tra, do thám tầm xa. Không giống như những lính bộ binh bình thường, những LRRP trải qua hàng tuần trong rừng sâu, sống xa khu dân cư và đi săn và bị săn. Họ sống sót chỉ nhờ vào trí thông minh, sự nhanh nhẹn và khả năng chiến đấu cao, khả năng lẩn khuất trong bóng tối, một khả năng bất cứ tình huống nào cũng cần. Clay đã từng nhìn thấy họ bò lẩn bò toài trong bụi đậm, bắn thủ, về bản chất có mùi như những con thú dữ vậy với những đôi mắt đầy sát khí. Thần kinh của họ cực kỳ vững vàng, lúc nào cũng cảnh giác, đến nỗi đừng có dại mà chạm vào họ bất thành lình, hoặc là bất ngờ đi đằng sau lưng họ, sẽ cực kỳ nguy hiểm. Thỉnh thoảng họ không có khả năng chịu đựng được sự đụng chạm của người khác. Một người thông minh thì nên tránh xa những LRRP trên chiến trường.

Những gì trong mắt Wolf bây giờ thật lạnh và chết chóc, sự giận dữ khủng khiếp. Wolf lại mỉm cười, và với một giọng nói bình thản nhất có thể tưởng tượng được, gần như là nhẹ nhàng, anh nói, “hắn đã phạm một sai lầm lớn.”

“gì cơ?”

“Hắn đã làm tổn thương người phụ nữ của tôi.”

“Đây không phải là nơi để anh đi săn. Đó là chuyện của nhà

chức trách.”

“Vậy thì nhà chức trách tốt nhất là nên theo sát tôi,” Wolf nói và bỏ đi.

Clay nhìn chăm chăm anh, không ngạc nhiên bởi vì lời tuyên bố thẳng tuột rằng Mary là người đàn bà của anh. Một sự ớn lạnh chạy khắp người anh ta và rồi một cơn rùng mình. Người dân Ruth đã phạm một sai lầm khi bỏ tù người đàn ông này, nhưng tên cường hiếp còn phạm phải một sai lầm thậm chí là lớn hơn nữa, một sai lầm chết người.

Mary lờ đi tất cả những lời phản đối và cầu xin khi cô tuyên bố cô có ý định lái xe về nhà. Họ rất tốt và cô rất cảm kích sự quan tâm của họ, nhưng cô không thể ở lại thêm một giây phút nào nữa. Cô không bị tổn thương gì nhiều, và bác sĩ cũng nói là cơn đau đầu của cô sẽ nhẹ đi trong vài giờ nữa. Cô cần về nhà.

Vậy nên cô lái xe một mình trong trời mưa, chuyển động của cô máy móc. Sau này chắc cô sẽ chẳng nhớ gì lúc lái xe này. Tất cả những gì mà cô có thể nhận thức được là cô kéo lê thân mình vào nhà với một cảm giác cực kỳ nhẹ nhõm, và nhưng mà cô vẫn thấy sợ hãi không thể đẩy đi được. Cô không thể để bản thân mình thư giãn được, không phải bây giờ. Có thể sau này. Ngay bây giờ cô vòng tay ôm chặt lấy mình.

Woodrow luẩn quẩn bên chân cô, kêu meo meo về ai oán. Mary cố gắng cho nó ăn, mặc dù nó đã tròn quay rồi, rồi thấy mình mệt lử vì nỗ lực vừa rồi. Cô ngồi xuống cạnh bàn, ôm chặt lấy mình, ngồi bất động.

Đó cũng là tình trạng mà Wolf tìm thấy cô nửa giờ sau đó, khi mà trời đã sắp tối. “Sao em lại không đợi anh?” anh hỏi từ ngay cửa ra vào, giọng anh cầu nhàu nhẹ nhàng.

“Em phải về nhà,” Mary giải thích.

“Anh có thể đưa em về mà.”

“Em biết.”

Anh ngồi xuống bên cạnh cô và cầm lấy bàn tay lạnh giá của cô trong tay anh. Cô nhìn anh một cách điềm tĩnh, và trái tim của anh bị nắm chặt lại như nắm tay trên ngực vậy.

Anh sẽ làm bất cứ việc gì để không bao giờ phải nhìn thấy cái nhìn như vậy trong đôi mắt cô.

Cô là một người luôn luôn bất khuất, cô là một người mảnh mai, nhỏ bé, nhưng trong quan điểm của cô, cô là người không thể bị đánh bại. Bởi vì cái ý nghĩ bị đánh bại xa lạ với cô vô cùng, cái quan điểm đó nhiều lúc thật tức chết, nhưng mà thường thì nó gây thích thú đối với anh. Trong thân hình nhỏ bé của một con mèo là một con hổ, và bởi vì cô hành động như là một con hổ, nên những người khác cũng mặc nhiên cho là như vậy.

Cô bây giờ không còn không thể khuất phục được nữa. Đôi mắt của cô hiện rõ vẻ dễ bị tổn thương, và anh biết là cô sẽ không bao giờ có thể quên được cái giây phút khi mà cô yếu đuối, không thể tự vệ đó. Tên khốn đó đã làm tổn thương cô, xỉ nhục cô bằng cách đè cô xuống đất bần.

“Anh có biết điều gì thực sự làm em khiếp sợ không?” cô hỏi sau một hồi im lặng.

“Điều gì vậy?”

“Đó là em muốn lần đầu tiên của mình với anh, mà tên đó định - ” cô đột ngột dừng lại không thể nói tiếp.

“Nhưng hắn không làm được,”

“Không. Hắn lật váy em lên và đè lên em, hắn đang xé quần áo của em khi Clay - em nghĩ là Clay bắn. Anh ta chắc chắn đã bắn một phát. Em nhớ là em đã nghe một tiếng động, lúc đó em cứ tưởng là tiếng sấm.”

Cái giọng đều đều của cô làm anh phiền muộn, và anh nhận ra là cô vẫn còn đang sốc. “Anh sẽ không để hắn ta lại gần em một lần nữa đâu. Anh hứa đấy.”

Cô gật đầu, rồi nhắm mắt lại.

“Em nên đi tắm một chút đi,” Wolf nói, thúc cô đứng dậy.

“Tắm nước ấm, lâu lâu vào, và trong lúc em tắm, anh sẽ nấu cái gì đó để em ăn. Em thích gì nào?”

Cô cố gắng nghĩ cái gì đó, nhưng thậm chí cả ý nghĩ về thức ăn cũng vô cùng đáng ghét. “Chỉ trà thôi ạ.”

Anh lên lầu với cô; cô đi một cách vững vàng, nhưng sự vững vàng, điềm tĩnh đó thật mong manh, như thể cô chỉ

đang cố gắng kiềm chế. Anh ước cô có thể khóc, hoặc hét lên, hoặc làm bất cứ điều gì đó có thể làm giảm được sức ép của cô đi.

“Em sẽ chỉ mặc đồ ngủ thôi. Anh không phiền nếu em mặc đồ ngủ chứ anh?” cô có vẻ lo lắng, như thể sợ rằng cô quá rắc rối.

“Không sao,” anh định vươn tay ra và chạm vào cô, trượt tay xuống eo cô, nhưng vội vàng bỏ tay ra trước khi chạm vào cô. Cô có thể không muốn ai chạm vào cô. Cảm giác nôn nao lại tăng trong anh khi anh nhận ra là cô có thể thấy anh hoặc là bất cứ người đàn ông nào chạm vào cô bây giờ đều là ghê tởm.

Mary lấy váy ngủ và đứng ngoan ngoãn trước cửa nhà tắm khi Wolf điều chỉnh nước. “Anh sẽ ở dưới lầu,” anh nói khi đứng thẳng lên và lùi lại. “Hãy để cửa đừng khoá nhé.”

“Tại sao?”

“Phòng trường hợp ngất hoặc là cần anh.”

“Em sẽ không ngất đâu.”

Anh cười nhẹ. Không, cô Mary Elizabeth Potter không ngất; cô không thể để cho bản thân mình yếu đuối được. Có thể không chỉ thần kinh vững giữ cho cô đứng thẳng mà có thể sự cứng rắn còn ở trong tận sương tuyết của cô.

Anh biết anh không thể dỗ cô ăn nhiều được, nhưng dù sao anh vẫn chuẩn bị một can súp. Thời gian của anh thật chính xác; súp vừa mới sôi và trà cũng vừa xong khi Mary bước vào nhà bếp.

Cô không hề khoác áo choàng, chỉ mặc mỗi áo ngủ, một chiếc váy cotton màu trắng có dây buộc. Wolf cảm thấy mình bắt đầu toát mồ hôi, bởi vì mặc dù chiếc váy ngủ khá kín đáo, anh vẫn có thể thấy được phần tối tối của núm vú cô hiện ra. Anh thầm nguyên rủa khi cô ngồi xuống bàn như một đứa trẻ ngoan ngoãn; bây giờ không phải lúc cho sự thèm khát. Nhưng nói là một chuyện còn làm lại là chuyện khác; anh thèm khát cô, bất chấp mọi hoàn cảnh.

Cô ăn súp một cách máy móc, không hề phản đối và uống trà, rồi cảm ơn anh. Wolf dọn bàn và rửa bát; khi anh

quay lại, Mary vẫn ngồi im, bàn tay của cô nắm lại và đôi mắt của cô trống rỗng. Anh đứng như trời trồng và lăm bầm nguyên rửa. Anh không thể chịu đựng được thêm một phút nào nữa. Ngay lập tức anh nâng cô dậy khỏi ghế và ngồi xuống, rồi đặt cô ngồi lên lòng anh.

Cô cứng người trong vòng tay anh một lúc; rồi một tiếng thở dài thoát ra khỏi môi cô khi cô thư giãn trên ngực anh. “Em đã quá hoảng sợ,” cô thì thầm.

“Anh biết, em yêu.”

“Làm sao anh có thể biết? Anh là đàn ông mà.” cô có vẻ hơi hung hăng.

“Đúng, nhưng anh đã từng ở tù mà, nhớ không?” anh tự hỏi không biết cô có thể hiểu được những gì mà anh đang nói không, và anh nhìn trán cô nhăn lại khi cô suy nghĩ.

Rồi cô nói, “ồ.” Cô bắt đầu quắc mắt lên. “Nếu có ai làm tổn thương anh-” cô bắt đầu.

“Dừng lại đó. Không, anh không bị tấn công. Anh đánh nhau rất giỏi và ai cũng biết điều đó.” Anh không nói với cô làm thế nào mà anh lại thiết lập được danh tiếng của mình.

“Nhưng những điều tồi tệ xảy ra với những tù nhân khác, và anh biết nó cũng có thể xảy ra với anh, vậy nên anh luôn luôn trong tình trạng cảnh giác.” Anh chỉ dám ngủ mơ màng, không dám ngủ say, với một con dao làm bằng một chiếc thìa đã mài sắc trong tay; xà lim của anh dẫu rất nhiều loại vũ khí khác nhau, rất nhiều thứ mà cai ngục có thấy cũng không nhận ra chúng là vũ khí. Đó là một cách mà anh đã học được trong thời gian là LRRP. Đúng, anh luôn luôn cảnh giác.

“Em rất mừng,” cô nói, rồi đột nhiên cúi đầu, chúi vào cổ anh và bắt đầu khóc. Wolf ôm cô thật chặt, những ngón tay của anh vuốt ve mái tóc cô, ép chặt cô vào anh. Cơ thể mảnh mai, mềm mại của cô thổn thức khi cô vòng tay quanh cổ anh. Cô không nói gì cả, và anh cũng chẳng nói gì, nhưng họ không cần những lời nói để diễn tả tâm trạng của mình. Anh ôm chặt cô cho đến khi cô khụt khịt và nói, “em cần xì mũi.”

Anh vội lấy hộp khăn giấy và lấy một tờ đặt vào lòng bàn tay cô, Mary hít mũi với một kiểu cách rất ra dáng, rồi lại ngồi yên, cố gắng tìm lại trong sâu thẳm của mình cách tốt nhất để đối mặt với những gì đã xảy ra. Cô biết rằng mọi việc còn có thể tồi tệ hơn nữa, nhưng mà dù sao thì nó cũng đủ tệ rồi. Chỉ có một ý nghĩ tồn tại bây giờ: đó là việc cô không muốn ở một mình tối nay. Cô không thể chịu đựng được việc những người phụ nữ nhặng sị quanh cô, nhưng nếu Wolf có thể ở lại với cô, cô sẽ không sao.

Cô nhìn lên anh. “Anh có thể ở lại với em tối nay không?”

Mọi cơ bắp trên cơ thể anh cứng lại, nhưng không đời nào có chuyện anh có thể từ chối cô. “Em biết là anh sẽ ở lại mà. Anh sẽ ngủ trên-”

“Không. ý em là - nếu anh có thể ngủ cùng với em tối nay và ôm lấy em để em không phải một mình, chỉ một tối thôi, em nghĩ ngày mai em sẽ ổn thôi.”

Anh hy vọng rằng mọi việc sẽ dễ dàng với cô, nhưng anh nghi ngờ về điều đó. Ký ức tồi tệ đó rồi sẽ cứ tồn tại mãi trong tâm trí cô, nó sẽ bật ra từ một góc tăm tối nhỏ bé nào đó vào lấy cô khi mà cô ít đề phòng nhất. Cho đến tận ngày cô chết, cô có thể không bao giờ hoàn toàn quên được, và vì những điều đó anh muốn bắt được tên khốn đã tấn công cô và bẻ gãy cổ nó. Theo nghĩa đen.

“Anh sẽ gọi cho Joe và để nó biết anh ở đâu,” anh nói và nâng cô dậy.

Vẫn còn sớm, nhưng mí mắt của cô cứ sụp xuống, và sau khi anh gọi cho Joe anh quyết định cô cần phải lên giường thôi.

Anh tắt điện và vòng tay quanh người cô khi họ trèo lên lầu cùng nhau. Da thịt của cô ấm và mềm mại dưới làn vải cotton mỏng, và cảm giác về cô làm trái tim anh bắt đầu đập chậm và mạnh mẽ. Cảm anh bạnh lại khi mà máu bắt đầu chảy mạnh khắp cơ thể anh, háng anh nhức nhối. Anh biết đây sẽ là một đêm khốn khổ của anh.

Giường ngủ của cô quá cũ nhìn như có hàng thế kỷ rồi, nhưng anh cũng chẳng trông mong gì cả. Mùi tử đinh hương thường theo cùng Mary đậm đặc hơn ở đây. Sự nhức nhối ở

bộ phận sinh dục của anh càng tăng.

“Em hy vọng chiếc giường đủ to với anh,” cô nói, lo lắng nhìn về phía chiếc giường đôi.

“Sẽ được thôi mà.” Nó đúng là không đủ to, nhưng sẽ không sao. Anh sẽ trải qua một đêm cuộn tròn quanh cô, mộng cô sẽ nép vào anh và anh sẽ điên cuồng lên mất thôi. Đột nhiên anh không biết anh có thể làm được điều đó không, có thể nằm bên cạnh cô cả đêm mà chẳng làm gì cả không. Bất kể tâm trí anh bảo gì thì cơ thể anh vẫn biết chính xác những gì anh cần. Anh đã thực sự thấy quá khó khăn để giữ cho mình không rên lên.

“Anh thích nằm bên nào?”

Việc đó chẳng quan trọng gì cả? sự dày vò, chịu đựng vẫn là sự dày vò, chịu đựng, chẳng quan trọng anh nằm bên nào.

“Bên trái.”

Mary gật đầu và lật chăn lên. Wolf muốn nhìn đi chỗ khác khi cô trèo lên giường, nhưng mắt anh không tuân lệnh. Anh nhìn thấy chỗ đường cong của mông cô khi chiếc áo ngủ bị thắt chặt lại trong giây lát. Anh thấy cặp chân mảnh mai của cô và ngay lập tức tưởng tượng chúng xiết chặt xung quanh eo của anh. Anh nhìn thấy thấp thoáng bộ ngực tuyệt đẹp của cô với những núm vú màu hồng, và anh nhớ ngay đến cảm giác ngực cô trong tay anh, núm vú của cô trong miệng anh, mùi của cô, vị của cô.

Đột ngột anh cúi xuống và đắp chăn lên cho cô. “Anh phải tắm một chút.”

Anh nhìn thấy vẻ sợ hãi vì bị ở lại một mình ngay lập tức hiện ra trong mắt cô, nhưng rồi cô chế ngự được nó ngay và nói, “khăn tắm ở trong tủ ngay bên cạnh cửa phòng tắm.”

Anh nguyên rửa mình thậm tệ khi đứng trong nhà tắm, giật mạnh quần áo ra. Nước lạnh cũng sẽ chẳng giúp được gì. Anh đã nhiều lần dùng nó trước đây mà chẳng được ích lợi gì cả. Anh cần Mary – trần truồng, bên dưới anh, bao bọc lấy phần da thịt sưng phồng và căng cứng của anh. Cô chắc chắn là rất chặt có thể làm anh không thể chịu đựng được một phút –

Khốn kiếp. Anh không thể bỏ cô một mình, không phải tối nay. Cho dù anh phải trả giá như thế nào.

Toàn bộ cơ thể anh nhúc nhối khi anh đứng dưới làn nước ấm áp. Anh không thể trườn vào giường với cô như thế này được. Điều cuối cùng mà cô muốn bây giờ là anh thọc vào cô cả đêm. Cô cần sự an ủi không phải tình dục. Không chỉ thế, anh còn không hoàn toàn chắc chắn về sự kiểm chế của mình. Anh đã quá lâu không có đàn bà và anh lại muốn cô lâu quá rồi.

Anh không thể bỏ cô lại, nhưng anh cũng không thể đến chỗ cô như thế này được. Anh biết anh phải làm gì, và bàn tay đầy xà phòng của anh trượt xuống dưới cơ thể. Ít nhất điều này cũng có thể mang lại cho anh chút ít sự kiểm chế, bởi vì anh thà cắt cổ mình chứ không thể để nhìn thấy sự sợ hãi và yếu đuối trong đôi mắt của Mary một lần nữa.

Cô vẫn nằm yên một chỗ khi anh vào với cô, và cô cũng không di chuyển khi anh tắt đèn. Cho đến khi sức nặng của anh là chiếc đệm lún xuống, cô liền thay đổi vị trí nằm sang phía của cô. Anh cũng nằm vào vị trí của mình và dùng một cánh tay đặt vào eo cô kéo cô vào sát thân hình anh. Cô thở dài, và anh cảm thấy sự căng thẳng dần dần nhạt đi trong cơ thể cô khi cô thư giãn trên mình anh.

“Điều này thật tuyệt,” cô thì thầm.

“Em không sợ chứ?”

“Sợ anh ư? Không. Không bao giờ.” Giọng cô tràn ngập sự âu yếm. Cô nâng tay lên với ra đằng sau và chạm vào cằm anh bằng lòng bàn tay. “Sáng mai tất cả sẽ ổn thôi mà, em sẽ không sao rồi anh xem. Em chỉ vì quá mệt nên không thể đối phó với nó. Anh có thể ôm em cả đêm không?”

“Nếu em muốn anh ôm.”

“Xin anh.”

Anh gạt mái tóc cô sang một bên và đặt một nụ hôn lên cổ cô, thích thú cảm nhận một cơn rung mình nhẹ khắp cơ thể cô khi anh làm vậy. “Rất sẵn lòng,” anh dịu dàng nói. “Ngủ ngon, em yêu.”

Một cơn đông đã đánh thức cô dậy. Trời chỉ mới vừa rạng

đông, vẫn còn mờ mờ tối. Cơn đông rất dữ dội, làm cô nhớ đến những cơn bão dữ dội ở miền Nam. Chớp liên hồi trên bầu trời, cùng những tiếng sấm khủng khiếp. Cô lười biếng đếm khoảng thời gian giữa sấm và chớp để đoán cơn dông có thể đi bao xa: 7 dặm. Nhưng trời đã bắt đầu mưa, những tiếng mưa rơi vang lên, thật tuyệt.

Cô cảm giác vừa sống động sâu sắc vừa êm đềm tĩnh lặng như thể cô đang chờ đợi điều gì đó. Ngày hôm qua, rõ ràng đã là quá khứ. Nó không còn làm tổn thương cô nữa. Ngày hôm nay là hiện tại, và hiện tại là Wolf.

Anh không có ở trên giường, nhưng cô biết là anh đã ở đây cả đêm. Thậm chí cả trong khi ngủ cô vẫn cảm nhận được anh, cảm thấy vòng tay khỏe mạnh của anh ôm lấy cô. Ngủ cùng nhau là một niềm vui sướng sâu sắc đến nỗi cô không thể diễn tả, nó có thể có rất nhiều ý nghĩa, có lẽ. Cô không thể ngăn bản thân mình hy vọng.

Anh ở đâu nhỉ? Cô nghĩ cô ngửi thấy mùi cà phê và ra khỏi giường. Cô vào phòng tắm, chải tóc và đánh răng, và quay trở lại phòng ngủ để mặc quần áo. Thật kỳ cục đột nhiên cô vướng víu vì chiếc áo lót mà cô vừa mặc vào nên liền tháo ra. Một cảm giác xao động phảng phất bao phủ lấy toàn bộ cơ thể cô, và cái cảm giác chờ đợi tăng dần lên. Thậm chí quần lót cũng quá khó chịu. Cô chỉ đơn giản mặc vào một bộ váy ở nhà bằng vải cotton rộng lên cơ thể trần truồng của mình và đi chân đất xuống lầu.

Anh không có ở phòng khác cũng như nhà bếp mặc dù bình cà phê rỗng và chiếc cốc ở trên chậu rửa vẫn còn phảng phất mùi cà phê. Cửa nhà bếp mở, không khí ẩm ướt và mùi nước mưa xen lẫn với mùi cà phê lan vào nhà. Xe tải của anh vẫn đậu bên cạnh nhà.

Mất vài phút để nước sôi và pha một ly trà. Cô ngồi xuống chiếc bàn cạnh bếp, uống trà và nhìn mưa rơi qua cửa sổ. Trời mưa khiến không khí đủ lạnh để có thể khiến cho cô rùng mình, cô chỉ mặc có một chiếc váy mỏng, nhưng cô không lạnh, thậm chí cô còn cảm nhận được núng nịu của mình cứng lại. Trước đây điều đó làm cô thấy xấu hổ. Nhưng

bây giờ cô chỉ nghĩ đến Wolf.

Cô đang ở nửa đường từ bàn đến chậu rửa với chiếc cốc rỗng trên tay, thì đột nhiên anh ở đó, đứng ở phía đối diện, quan sát cô. Mary đứng lặng đi, đầu cô quay lại nhìn chăm chăm vào anh.

Trông anh thật hoang dã, nguyên thủy, mắt anh lấp lánh, đôi chân anh đứng thật vững chắc. Cô có thể nhìn thấy từng hơi thở lồi ra trên ngực anh, nhìn thấy một cục lồi lên trên cổ họng anh. Mặc dù anh vẫn đứng nguyên, cô có thể cảm nhận thấy toàn bộ cơ thể anh căng thẳng. Trong khoảng khắc đó cô biết là anh sẽ chiếm giữ cô và cô biết điều đó, đó là lý do cô chờ đợi.

“Anh sẽ luôn luôn là một người lai,” anh khàn khàn nói, chỉ nghe loáng thoáng trong tiếng mưa. “Sẽ luôn luôn là việc mọi người nhìn xuống anh bởi vì điều đó. Hãy nghĩ cẩn thận và chú ý trước khi em đồng ý là người đàn bà của anh, bởi vì sẽ không thể quay lại.”

Dịu dàng, nhưng rõ ràng cô nói, “Em không muốn quay lại.” Anh bước vào nhà, chuyển động của anh chậm rãi, thận trọng. Tay Mary run run khi cô với tay đặt chiếc cốc lên bệ, rồi quay lại đối mặt với anh.

Anh đặt tay lên eo cô và nhẹ nhàng kéo cô lại gần anh; quần áo anh ướt rượt, và ngay lập tức đằng trước váy của cô lập tức bị ẩm ướt cho đến khi phần cơ thể của cô lộ ra. Mary lướt tay lên vai anh và bám lấy cổ anh, nhón người lên đặt môi vào môi anh. Nụ hôn của anh chậm và sâu, làm cho những ngón chân cô cong lên khi sự thích thú nóng bỏng tràn khắp thân thể cô. Bây giờ cô đã biết hôn thế nào và mở ra đón lưỡi anh, rồi đùa bỡn với nó bằng lưỡi của mình. Ngực anh phồng lên bởi một hơi dài và vòng tay của anh chặt hơn lại. Đột nhiên nụ hôn không còn chậm rãi nữa, mà cấp thiết, đói khát, và sức ép của miệng anh gần như đau đớn.

Cô cảm thấy anh luồn tay xuống váy cô, rồi bàn tay chai sạn của anh lướt trên đùi cô. Anh với tay tới hông cô và dừng lại rùng mình mạnh mẽ khi anh nhận ra cô trần truồng bên dưới váy; rồi bàn tay của anh di chuyển đến đôi mông trần

truồng của cô và vuốt ve. Thật là một sự thích thú ngạc nhiên, và cô chuyển động móng trên tay anh. Anh đã mở ra một thế giới mới đối với cô, thế giới của tình dục và anh liên tục phá vỡ những giới hạn.

Anh không thể chờ đợi hơn nữa, và anh bế cô lên tay. Mặt của anh cứng lại và hăng hái khi anh nhìn xuống cô. “Trừ phi ngôi nhà này bắt lửa, chứ không dừng hòng anh dừng lại lần này,” anh nói, “anh chẳng quan tâm nếu chuông điện thoại reo, hoặc là ai lái xe đến cũng chẳng quan tâm nếu thậm chí có ai đó gõ cửa phòng ngủ. Lần này, chúng ta sẽ kết thúc nó.”

Cô không đáp lại, nhưng tặng cho anh một nụ cười ngọt ngào làm anh như thiêu đốt chỉ muốn chiếm lấy cô ngay tại đây. Vòng tay của anh xiết chặt khi anh mang cô lên chiếc cầu thang chật hẹp và bước vào phòng ngủ, nơi mà anh cẩn thận đặt cô lên giường.

Anh nhìn xuống cô một lát, rồi bước về phía cửa sổ và mở ra. “Hãy để cho cơn giông bão đi vào.” anh nói, và rồi căn phòng tràn ngập âm thanh và ánh sáng chớp nhoé của sấm chớp.

Anh sáng lờ mờ từ cửa sổ soi rõ những bắp thịt cuộn cuộn của Wolf khi anh cởi quần áo. Mary nằm yên lặng trên giường và quay đầu lại nhìn anh. Chiếc áo được cởi đầu tiên, để lộ bờ vai rộng đầy cơ bắp và chiếc bụng phẳng lì của anh. Cô biết khi đã từng chạm vào anh rằng anh rắn chắc đến không thể tin được, không hề có chút mỡ thừa. Anh cúi xuống cởi bớt và tất, rồi thẳng người dậy, mở khoá dây lưng. Tiếng động của cơn bão làm cho những chuyển động của anh như kịch câm, nhưng cô tưởng tượng ra những tiếng rẹt rẹt khi anh kéo chiếc khoá quần. Không hề lưỡng lự anh tuột chiếc quần jean và đồ lót ra, rồi bước ra khỏi chúng.

Anh trần truồng. Trái tim của cô đập cuồng loạn trên ngực cô, lần đầu tiên cô cảm thấy cực kỳ nhỏ bé và yếu đuối trước anh. Anh thật to lớn, tráng kiện, và đàn ông không thể tưởng tượng nổi. Cô không thể nhìn đi chỗ khác khỏi bộ phận đàn ông to lớn của anh. Cô sẽ nhận anh vào trong cô,

chấp nhận cơ thể nặng nề của anh khi họ nhập vào với nhau và cô cảm thấy hơi sợ hãi.

Anh nhìn thấy điều đó trong mắt cô khi anh nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh cô. “Đừng sợ,” anh thì thầm, gạt tóc ra khỏi mặt cô. Bàn tay của anh thật dịu dàng khi anh chạm vào cô và cởi váy cô.

“Em biết điều gì sẽ xảy ra,” cô thì thầm, “về lý thuyết. Nhưng mà em vẫn không hiểu làm sao lại có thể.”

“Nó sẽ được. Anh sẽ nhẹ nhàng và chậm rãi thôi mà.”

“Được ạ,” cô thì thầm bằng lòng và để anh nâng cô lên cởi váy ra khỏi vai cô. Ngực trần của cô lộ ra, và cô có thể cảm nhận được chúng cứng lại, sưng phồng, núm vú dựng đứng lên. Anh cúi xuống hôn cả hai núm vú, làm ướt chúng bằng lưỡi mình và toàn thân cô nóng bừng lên. Anh nhanh chóng tuột chiếc váy xuống hông cô và rời khỏi chân cô, sự khẩn thiết phải có cô trần truồng dưới bàn tay anh thật không thể chịu được lâu hơn nữa.

Đây là lần đầu tiên kể từ thời thơ ấu có một ai đó ngoài cô nhìn thấy cô hoàn toàn trần truồng, má của cô đỏ ửng lên, và cô nhắm mắt lại khi cô đấu tranh với cảm giác xấu hổ vì trần truồng. Anh chạm vào ngực cô, nhẹ nhàng vuốt ve chúng, rồi lòng bàn tay thô ráp của anh chậm rãi di chuyển xuống bụng cô cho đến khi những ngón tay của anh chạm vào vùng tam giác mềm mại của cô. Cô rên lên một tiếng, và mắt cô mở to ra nhìn thấy anh đang quan sát cô nồng nàn khiến cô quên ngay sự xấu hổ của mình. Cô đột nhiên thấy tự hào vì anh muốn cô mãnh liệt, rằng cơ thể cô khuấy động anh. Đùi cô liên tục giãn và một ngón tay của anh chạm vào giữa phần khe mềm mại của cô, nhẹ nhàng vuốt ve cái phần da thịt nhạy cảm mà anh tìm thấy. Toàn bộ cơ thể Mary lại căng lên, cô rên rỉ. Cô chưa từng biết có cảm giác gì lại như vậy, nhưng cô muốn hơn nữa, và cô không biết cô có thể chịu đựng được không. Sự khoái lạc này thật mãnh liệt không thể chịu đựng được.

“Em thích thế chứ?” Wolf thì thầm.

Cô thở hổn hển, toàn bộ cơ thể mãnh mai của cô bắt đầu

quần quai trên nệm với một nhịp điệu kỳ lạ. Anh tách đùi của cô rộng ra hơn nữa, rồi quay lại phần xác thịt mà anh đang khám phá, cùng lúc đó cúi xuống ngậm chặt lấy miệng cô một cách đói khát. Đầu của cô ngẩng lên và những móng tay của cô cắm vào vai anh khi cô bám vào anh. Cô không biết làm cách nào mà lại chạm vào cô như vậy, làm sao cô lại có cảm giác như thế này, nhưng cô không hề muốn dừng lại. Anh làm cô nóng bừng lên từ bên trong, nó tăng dần lên không thể tưởng tượng được rồi cô nhận ra không chỉ cơ thể cô mà anh cũng vậy. Những ngón tay vuốt ve của anh làm cô mê sảng trong khi miệng của anh ngậm chặt những tiếng rên mà cô phát ra.

“Wolf, xin anh,” cô cầu xin, điên cuồng vì khao khát.

“Chỉ một phút nữa thôi em yêu. Hãy nhìn anh. Hãy để anh nhìn khuôn mặt em khi anh – ahh.”

Cô rên rỉ. Anh chạm vào cô sâu hơn nữa, tìm kiếm phần ẩm ướt và sung sướng của cô. Đôi mắt đen của anh khoá chặt lấy cô khi anh chạm dãi trượt một ngón tay vào trong cô và cả hai cùng rùng mình dữ dội.

Wolf biết anh không thể chờ đợi lâu hơn nữa. Toàn bộ cơ thể anh nhoi nhói. Cô thật mềm, ẩm ướt và chặt không thể tin được. Làn da trong mờ của cô khiến anh say sưa, mê mết, chỉ chạm vào cô cũng đã khiến anh điên dại. Thân thể cô khiến anh thích thú hơn bất cứ thứ gì anh từng biết trước đây. Mọi thứ của cô đều mềm mại và mượt mà. Mái tóc của cô mịn màng như trẻ con, làn da của cô mềm mại và mượt như lụa; thậm chí cả vùng tam giác giữa hai chân cô cũng thật mềm mại, anh muốn cô còn hơn cả hơi thở tiếp theo của mình.

Anh di chuyển vào giữa đùi cô, mở rộng chúng ra để mông anh có thể nép vào giữa. Cô thở hổn hển khi cô cảm nhận được anh, cứng và nóng hổi. Mắt họ gặp nhau khi anh hạ người xuống và từ từ đưa vào vị trí và rồi bắt đầu đi vào cô.

Cơn bão ở ngay trên họ, sấm chớp ầm ầm. Những cơn gió mạnh làm bay màn cửa, đưa những giọt mưa vào nhà rơi xuống sàn nhà, tạo nên những màn sương phủ lên thân thể

họ. Mary hét lên, nước mắt lẫn với sương rơi trên mặt cô khi cô mở ra chấp nhận sự xâm nhập chậm chạp của anh.

Anh từ khuỷu tay lên giường, khuôn mặt của anh chỉ cách mặt cô một chút xíu. Anh liếm những giọt nước mắt của cô và rồi hôn cô, cô có thể ném được vị mặn. Cô có thể cảm thấy sự đau đớn khi cơ thể cô mở ra chấp nhận anh, ngày càng vào sâu hơn. Nước mắt lại tuôn ra trên khuôn mặt cô. Anh hôn cô mãnh liệt hơn khi mộng anh cong lại, đưa vào sâu hơn và đột nhiên gặp chướng ngại. Anh đẩy vào sâu hơn trong cô, đưa mình ngập vào trong, với một cái rên rỉ hài lòng.

Thật đau đớn, nhưng mà còn nhiều hơn thế nữa. Anh đã bảo với cô rằng làm tình là nóng bỏng và đầy mồ hôi, và có thể cô sẽ không thích nó. Anh vừa đúng vừa sai. Nó thật nóng và ẩm mồ hôi, nguyên sơ. Nó thật mạnh mẽ cuốn cô vào cơn lốc. Bất chấp sự đau đớn, cô cảm thấy hưng khởi bởi sự chiếm hữu của anh. Cô có thể cảm nhận được sự kích động và căng thẳng trong cơ thể cường tráng của anh khi cô quặc chặt lấy anh bằng chân và tay, phần sâu thẳm mềm mại của cô ngập đầy anh. Cô yêu anh và anh cần cô. Cô chưa bao giờ thực sự sống trước đây, cho đến khoảng khắc này khi mà cô trao thân mình cho người đàn ông mà cô yêu.

Cô không thể giữ điều đó lại được nữa, bất chấp vấn đề gì. Anh đã biết điều đó rồi. Cô chưa bao giờ đeo một chiếc mặt nạ cả. Cô vươn tay ra chạm vào đôi vai bóng mượt, đầy mồ hôi của anh rồi lên mái tóc dày. “Em yêu anh,” cô thì thầm trong tiếng sấm

Nếu anh có đáp lại, cô cũng không thể nghe. Anh hạ người xuống cơ thể cô một lần nữa, nhưng lần này tay anh ở trên cô, và anh bắt đầu chuyển động. Sức nóng lại lan toả khắp cơ thể cô, làm sự bất tiện nhạt dần đi, cơ thể cô uốn cong, mộng cô nâng lên với nỗ lực nhận chìm anh vào sâu hơn nữa, và cô lại nói với anh lần nữa cô yêu anh. Mồ hôi ướt đầm khuôn mặt căng thẳng của anh khi anh cố gắng kiềm chế những cú đâm của mình, nhưng cơn bão tràn đầy trong căn phòng và trên cơ thể họ cũng có một cơn bão. Mộng cô

uốn cong lên hết cỡ, lắc lư, khiến anh điên cuồng.

Họ căng lên cùng nhau, chuyển động của họ được nhấn mạnh bởi sấm chớp, làm rung chuyển cả đầu giường, tạo nên những tiếng kót két bên dưới. Những tiếng rên ri khoái lạc, những tiếng hét, da thịt ướt đẫm và cơ bắp run rẩy; những bàn tay vuốt ve điên cuồng; những hơi thở hỗn hển, những cú đâm khẩn thiết – cô đã biết tất cả rồi, đã cảm nhận rồi, đã nghe thấy rồi và rồi cô cảm thấy mình căng phồng lên vì một cơn sốt.

“Wolf?” cô điên cuồng hét lên hỏi, móng tay của cô cắm chặt vào những bắp thịt trên lưng anh.

“Đừng chống lại, em yêu. Hãy để nó ra.” Anh rên lên, cảm nhận thấy sự hoàn thành sắp đến của chính mình và anh chẳng còn chút kiềm chế nào nữa. Anh di chuyển tay xuống dưới họ và chộp lấy mông cô và nâng chúng lên điều chỉnh cho mình vào sâu hoàn toàn trong cô và tựa vào bộ phận sinh dục của cô.

Mary cảm thấy sự căng thẳng và sự kích thích tăng lên đến đỉnh điểm, và rồi nổ tung. Cô hét lên, toàn bộ cơ thể của cô run bần và xiết chặt lại. Đây là khoảng khắc rồ rại ngọt ngào nhất, sung sướng không thể diễn tả được, và nó sẽ tiếp tục cho đến khi cô nghĩ cô có thể chết mất. Anh giữ chặt cô cho đến khi cô lảo đảo và bắt đầu đâm vào nhanh và mạnh. Anh hét lên như một tiếng sấm khi anh đè cô xuống đệm, cơ thể anh rung chuyển khi anh phun vào cô cho đến hết.

Sau đó họ nằm im lặng, như thể từ ngữ có thể là một sự xâm phạm giữa họ. Cuộc làm tình của họ thật quá hấp dẫn và khẩn thiết đến nỗi không còn gì khác tồn tại nữa. Thậm chí cơn bão, cực kỳ hung hãn cũng chỉ là một bản nhạc đệm. Chậm rãi, miễn cưỡng, Mary cảm giác thực tế quay trở lại, nhưng cô hài lòng được nằm bên dưới anh và không làm gì ngoài việc vuốt ve tóc anh.

Hơi thở của họ trở lại bình ổn và cơn bão cũng đã tan khi anh rút ra khỏi cô và ngả người ra nệm. Anh ôm chặt lấy cô một lúc nhưng rồi da thịt của họ bắt đầu lạnh. Khi cô bắt đầu rùng mình, anh ra khỏi giường và đi về phía cửa sổ đóng

lại. Cô nhìn những bắp thịt của anh cuộn cuộn của anh và thoải mái quan sát những chuyển động của cơ thể trần truồng của anh. Rồi anh quay lại, và cô ngay lập tức cảm thấy mê mẩn. Cô ước mình có can đảm đưa tay chạm vào anh, đặc biệt là bộ phận sinh dục của anh. Cô muốn xem xét anh, khám phá, thăm dò thám hiểm anh.

“Thích cái em nhìn thấy chứ?” giọng nói của anh trầm và tràn đầy thích thú.

Mọi thứ đã đi quá xa giữa họ đến nỗi không còn gì phải xấu hổ nữa. Cô nhìn anh và mỉm cười. “Thích lắm. Em đã từng tưởng tượng anh một lần trong đồ lót, nhưng như thế này thì tốt hơn.”

Anh vói tay và bế cô ra khỏi giường một cách dễ dàng như thể cô là một chiếc lông vậy. “Chúng ta nên mặc quần áo vào trước khi em bị lạnh và trước khi anh quên mất ý định tốt đẹp của mình.”

“Ý định tốt đẹp gì vậy?”

“Không giữ chặt lấy em cho đến khi cơn đau nhức của em bớt đi để em có thể đi lại.”

Cô nhìn anh nghiêm trang. “Anh làm mọi chuyện thật tuyệt vời đối với em. Cảm ơn anh.”

“Nó cũng cực kỳ tuyệt vời đối với anh nữa.” một bên miệng của anh nhếch lên, và anh lồng tay vào mái tóc mềm mại của cô. “Không còn những khoảng khắc tồi tệ nữa chứ?”

Cô hiểu điều anh muốn nói và ngả đầu vào ngực anh.

“Không. Đó là một điều hoàn toàn khác.”

Cô vẫn chưa quên được điều đó, và anh biết rất rõ. Bên trong cô vẫn còn run rẩy và yếu đuối, mặc dù cô vẫn giữ cho cảm hếch lên đầy kiêu hãnh. Anh dự định ai đó sẽ phải trả giá cho những nguy hiểm đã làm với tâm hồn bất khuất của cô.

Anh sống những năm qua một cách yên tĩnh giữa biên giới, tình trạng ngừng bắn có vũ trang giữa anh và những người dân của Ruth sẽ không tồn tại nữa. Vì Mary, anh sẽ tìm ra tên khốn đã tấn công cô và nếu người dân trong thị trấn không thích thì đó là việc của họ.

Chương 8:

Cô bỏ quần áo ướt của Wolf vào máy sấy, rồi chuẩn bị bữa ăn sáng muộn. Cả hai người bọn họ không nói nhiều, bất chấp quyết tâm vượt qua cú sốc của mình, cô không dễ dàng quên đi khoảng khắc kinh hoàng đó khi cô yếu đuối trong đôi tay của tên điên đó, chắc chắn là hấn điên. Bất kể cô làm gì hay nghĩ gì, những mảng ký ức đó cứ buộc chặt lấy cô, kéo cô lại ký ức của cuộc tấn công đó, chỉ một phút thôi, cho đến khi cô lấy lại được sự tự chủ.

Wolf quan sát cô, biết rằng những gì cô đang trải qua bởi cách mà cơ thể mảnh mai của cô cứng lại, rồi chậm rãi giãn ra. Anh cũng từng trải qua những cảnh như thế, về Việt Nam, về nhà tù, và anh biết chúng tàn phá như thế nào. Anh muốn mang cô vào giường lần nữa, đẩy bóng tối ra khỏi cô, nhưng anh biết những chuyển động thỉnh thoảng hơi ngược ngạo của cô rằng cô còn quá mới để làm tình một lần nữa ngay bây giờ như vậy không khác nào một sự lạm dụng. Khi cô đã quen với anh.....một nụ cười nhẹ nở trên môi anh khi anh nghĩ đến những giờ phút khoái lạc mà và tất cả những cách khác nhau mà anh sẽ chiếm giữ cô.

Nhưng trước tiên anh phải tìm ra tên khốn đã tấn công cô.

Khi quần áo anh đã khô, anh mặc vào và kéo Mary ra hiên sau với anh. Cơn mưa đã giảm bớt thành những đợt mưa phùn, “đi ra nhà kho với anh,” anh nói, nắm lấy tay cô.

“Tại sao?”

“Anh muốn chỉ cho em cái này.”

“Em đã ở trong nhà kho rồi. Chẳng có gì thú vị cả mà.”

“Hôm nay thì có. Em sẽ thích nó đấy.”

“Được thôi.” họ chạy nhanh vào làn mưa phùn ra phía ngôi nhà kho cũ, trong đó tối và có mùi mốc không có mùi nồng nồng của cỏ khô và súc vật như nhà kho của anh. “Tối quá

chẳng thấy gì cả.”

“Đủ ánh sáng thôi. Nào lại đây.” vẫn nắm chặt lấy tay cô, anh dẫn cô về phía một ngăn đã mất vài tấm ván, ánh sáng tối mù mờ.

“Cái gì vậy ạ?”

“Nhìn dưới cái máng ăn ấy.”

Cô cúi xuống và nhìn. Phía dưới một chiếc khăn tắm cũ, là Woodrow. Cuộn tròn dưới bụng của Woodrow là bốn vật gì đó nhỏ xíu nhìn như những con chuột vậy.

Cô đứng bật dậy. “Woodrow thành cha ư.”

“Không, Woodrow là một bà mẹ.”

“Một bà mẹ.” Cô nhìn chằm chằm vào con mèo, cũng đang nhìn lại cô vẻ khó hiểu trước khi bắt đầu quay lại liếm liếm những con mèo con.

“em cứ cho là Woodrow là một con đực.”

“Woodrow là một con cái. Em không nhìn sao?”

“Em không có thói quen nhìn những chỗ riêng tư của con vật.”

“Chỉ nhìn anh thôi, đúng không?”

Cô đỏ mặt, nhưng không chối, “đúng.”

Anh đặt tay lên eo cô và kéo cô lại gần cho một nụ hôn chậm rãi nồng nàn. Cô thở dài và mềm người trong tay anh, nhón chân lên ôm lấy cổ anh khi miệng anh chuyển động trên miệng cô. Sức mạnh của cơ thể anh đảm bảo cho cô, làm cho cô cảm thấy an toàn. Khi cánh tay cứng cáp của anh vòng quanh ôm lấy cô, không có gì có thể làm hại cô.

“Anh phải về nhà” anh thì thầm khi ngẩng đầu lên. “Joe sẽ làm mọi việc nhiều nhất có thể, nhưng phải mất hai người mới hoàn thành mọi việc.”

Cô nghĩ cô có thể xử lý được, nhưng sự hoảng hốt lại chiếm lấy cô khi nghĩ đến phải ở một mình. Nhanh chóng cô kiểm soát bản thân lại và bỏ tay ra khỏi cổ anh. “ok.” Cô định hỏi là cô có thể gặp lại anh sau không, nhưng rồi không thể thốt nên lời. Thật kỳ lạ, nay khi mà mối quan hệ của họ đã thân mật hơn rất nhiều, cô lại càng cảm thấy không chắc chắn về bản thân mình hơn trước đây. Để anh đến gần cô như thế,

để anh đi vào cơ thể cô, lại càng phơi bày ra cảm giác dễ bị tổn thương mà cô chưa từng biết đến trước đây. Kiểu thân mật này có đôi chút sợ hãi.

“Hãy lấy áo khoác đi,” anh nói khi họ rời khỏi nhà kho.

“Em đã có áo khoác rồi mà.”

“Ý anh là, em hãy đi lấy một chiếc áo khoác mặc vào. Em sẽ đi với anh.”

Cô liếc nhìn anh, rồi lại quay đi. “Em vẫn thường xuyên ở một mình mà.” cô nói.

“Nhưng không phải hôm nay. Đi và lấy áo đi em.”

Cô đi lấy áo và trèo lên xe của anh.

Joe bước ra từ nhà kho khi họ lái xe lên núi và bước về phía bên cửa dành cho khách của chiếc xe tải. Khi Mary mở cửa, cậu vớ tay vào trong và nhắc cô ra khỏi xe, rồi ôm chặt lấy cô. “Cô có sao không ạ?” giọng nói trẻ trung của cậu gần lại.

Cô cũng ôm cậu. “Hắn không làm gì hại được cô cả. Cô chỉ sợ quá thôi.”

Qua đầu cô Joe nhìn cha mình và thấy một cơn giận dữ lạnh lùng, kiềm chế trong đôi mắt đen của cha nán nhìn người phụ nữ nhỏ bé trong vòng tay con trai. Kể nào đó cả gan dám làm tổn thương cô, bất cứ kẻ nào thì hắn cũng phải trả giá. Joe cũng cảm thấy cực kỳ giận dữ, và cậu biết đó chỉ bằng một phần sự giận dữ mà Wolf cảm thấy. Đôi mắt họ gặp nhau và Wolf hơi lắc đầu, ngụ ý rằng không muốn Joe đề cập đến vấn đề này nữa. Mary đến đây để thư giãn, không phải để nhớ đến vụ tấn công.

Wolf tiến lại gần và đặt tay lên vai cô và quay người cô lại phía chuồng ngựa. “Có đủ sức để giúp việc vặt không em?”

Mắt cô sáng lên. “Tất nhiên. Em luôn muốn biết công việc ở trang trại hoạt động như thế nào.”

Anh tự động rút ngắn bước chân dài ngoằng của mình để phù hợp với cô khi ba người bọn họ bước về phía chuồng ngựa. “đây chính xác thì không phải là một trang trại. Anh có chăn thả một số gia súc, nhưng mà chỉ để phục vụ việc huấn luyện và để có thịt cho anh là chính.”

“Loại huấn luyện gì ạ?”

“Huấn luyện ngựa để chăn gia súc. Đó là công việc của anh. Anh huấn luyện ngựa. Phần lớn là ngựa non, cho các trang trại, nhưng thỉnh thoảng anh cũng có huấn luyện một số ngựa biểu diễn và ngựa thuần chủng hoặc là những con ngựa đặc biệt cứng đầu cứng cổ.”

“Không phải là người người có ngựa thuần chủng đều có người huấn luyện riêng sao?”

Anh nhún vai. “Một số con ngựa khó huấn luyện hơn những con khác. Những con ngựa đắt tiền sẽ chẳng đáng đồng tiền bỏ ra nếu mà không thể đến gần nó.” Anh không nói rõ nhưng Mary hiểu rằng anh huấn luyện những con ngựa mà không ai có thể huấn luyện được.

Chuồng ngựa dài nhô ra ngay bên phải của nhà kho. Khi họ bước vào, Mary ngửi thấy một mùi nồng của ngựa, da, phân, ngũ cốc và cỏ khô. Những chiếc cổ dài mướt mà thò ra khỏi cửa chuồng, thỉnh thoảng lại hí lên. Cô chưa bao giờ thấy nhiều ngựa như vậy, nhưng cô không sợ chúng, cô đến gần vuốt ve và thì thầm với những con ngựa. “Chúng tất cả đều là ngựa non cả à?”

“Không. Có một con là ở chuồng bên cạnh là giống ngựa Canadian. Nó thuộc về một chủ trang trại ở hạt bên cạnh. Ở chuồng cuối cùng kia là một con giống ngựa cưỡi, thuộc về vợ của một chủ trang trại lớn ở Montana. Anh ta tặng ngựa cho cô ấy nhân sinh nhật vào tháng bảy, còn lại là ngựa non.

Tất cả chúng đều là ngựa non và ham vui như là trẻ con. Wolf đối xử với chúng với giọng nói dịu dàng, nhẹ nhàng ngâm nga như đối xử với một đứa bé to xác vậy. Mary dành toàn bộ buổi chiều ở chuồng ngựa với Wolf và Joe, quan sát họ chăm sóc những công việc không ngừng nghỉ: quét dọn, cho ăn, kiểm tra móng, chải lông. Mưa phùn cuối cùng cũng kết thúc vào cuối buổi chiều và Wolf làm việc với một đôi ngựa non trong một bãi rào kín đằng sau chuồng ngựa, chậm rãi và nhẹ nhàng để chúng quen với hàm thiếc và yên. Anh không vội vã thúc chúng, hoặc là đánh mất sự kiên

nhấn của mình khi một con ngựa non cứng đầu né tránh Wolf bất cứ khi nào anh cố gắng đặt yên lên mình nó. Anh chỉ vuốt ve làm dịu nó, cam đoan với nó trước khi thử lại một lần nữa. Trước khi buổi chiều kết thúc, con ngựa đã phi nước kiệu như thể nó mang chiếc yên hàng năm rồi.

Mary mê mẩn, một phần vì giọng nói nhẹ nhàng, trầm ấm của anh, và một phần vì cái cách mà bàn tay to lớn của anh vuốt ve những con ngựa, dạy dỗ và dịu dàng với chúng. Anh cũng làm điều đó với cô, đôi bàn tay anh kích thích cô. Cô rùng mình nhớ lại và núp vú của cô cứng lại.

“Em chưa bao giờ từng thấy ai như cha,” Joe nói bên cạnh cô, giữ giọng thì thầm. “Em cũng khá tốt, nhưng mà không thể tốt bằng một phần cha. Em chưa bao giờ thấy một con ngựa nào mà cha không thể thuần phục được. Từng có một con ngựa giống được mang đến đây khoảng hai năm trước. Nó cực kỳ hoang dã làm những người điều khiển không thể điều khiển nổi nó. Cha đưa nó vào chuồng và để nó lại một mình, nhưng thỉnh thoảng cha lại mang cà rốt, táo lại để cạnh cửa chuồng cho nó và rồi đứng ra xa nhìn nó ăn, lặp đi lặp lại cho đến khi con ngựa thân thiện hơn một chút với cha. Nó bắt đầu nhìn cha và hí lên với cha mỗi khi cha mang thức ăn đến. Rồi cha không đứng ra xa nữa, con ngựa Ringer, liền đến gần cửa khi cha đến nếu nó muốn ăn. Tiếp theo nó ăn trên tay cha. Cuối cùng Ringer hếch đầu lên và nó sục mồm vào áo cha như một đứa trẻ tìm kẹo vậy. Cha nựng nịu và chải lông cho nó – Ringer rất thích được chải lông – dần dần nó cho cha mang yên cho nó và bắt đầu cho cha cưỡi nó. Em cũng làm việc với nó, sau khi cha đã thuần phục nó, và em đoán là nó cuối cùng cũng quyết định không phải đấu tranh nữa.”

“Tất cả chúng đều cần một con cái khi động dục, và cha đã gọi cho chủ của con Ringer để hỏi ông ta có muốn để Ringer có một con cái không. Người đó nói ok, Ringer hoạt động như một quý ông thực thụ vậy và mọi người đều hài lòng. Người chủ có một con ngựa thuần, và cha có một khoản kha khá cùng với con ngựa non từ giống của con Ringer.

Mắt Mary nhấp nháy khi nghe đề cập đến những từ động đực, và con cái, và cô hắng giọng. “Anh ấy thật tuyệt vời,” cô đồng ý, và lại hắng giọng lần nữa. Da của cô đỏ ửng lên. Cô không thể rời mắt khỏi Wolf, cao, vai rộng, thân hình không một chút mỡ thừa.

“Nhân tiện chúng ta đều ở đây, có thể có vài bài học tối nay không ạ, vì em đã lỡ mất tối thứ sáu vừa rồi.” Joe nói, làm ngất quãng suy nghĩ của cô.

Cô hoàn toàn không thích nghĩ về lý do cậu bỏ lỡ thứ sáu vừa rồi, những giờ dài đằng đẳng ngồi chờ đợi ngóng tin tức của Wolf. Chiều hôm nay có vẻ hơi yên tĩnh, thanh bình, có vẻ giống giống bình thường, nhưng chắc chắn rằng mọi việc phải còn rất lâu nữa mới trở lại bình thường thực sự được. Một cô gái đã bị cưỡng hiếp và Mary thì bị tấn công ngày kế tiếp. Mọi người đều giận dữ và cảnh giác, nhóm ngó hàng xóm nhà mình và suy đoán. Chúa phù hộ những người lạ tình cờ đi ngang qua đây thời điểm này, ít nhất cho đến khi cái tên đó bị bắt.

Có tiếng bánh xe lạo xạo trên sỏi và Joe quay lại nhìn xem ai lên núi. Cậu bé quay lại sau một lát cùng với Clay Armstrong bên cạnh. Một cảnh lập lại thứ sáu vừa rồi và Mary cảm giác trái tim cô trao đảo, mặc dù chắc chắn là lần này Clay không đến để bắt Wolf?

“Mary.” Clay gật đầu chào cô. “Cô không sao chứ?”

“Vâng, không sao cả.”

“Tôi nghĩ là tôi có thể tìm cô ở đây. Cô cảm thấy có thể thuật lại mọi chuyện với tôi được không?”

Wolf tuốt găng tay ra khi anh đến gần. Mắt của anh như có lửa. “Cô ấy đã nói với anh hôm qua rồi mà.”

“Thỉnh thoảng mọi người nhớ được thêm một số điều sau khi sự kinh hoàng đã qua đi.”

Cảm thấy Wolf có thể muốn ném Clay ra khỏi đất của anh vậy, nên Mary vội vàng quay lại và đặt tay mình lên cánh tay anh. “Không sao, em không sao đâu.”

Cô nói dối, và anh biết điều đó, nhưng miệng cô mím lại thật cứng đầu cứng cổ. Anh cảm thấy thích thú, cuối cùng thì còn

mèo con của anh đã lấy lại sự tự tin, quả quyết. Nhưng không đời nào anh lại để cho Clay hỏi cô một mình. Anh nhìn Joe. “Đưa ngựa vào chuồng, cha sẽ đi với Mary.”

“Chẳng cần thiết đâu.” Clay nói.

“Cần thiết với tôi.”

Mary cảm thấy lùn tịt giữa hai người đàn ông to lớn khi họ cùng nhau bước về phía ngôi nhà, cô nghĩ cô sớm nhận ra rằng cô đang kẹt giữa một tình trạng buồn cười.

Clay hầu như chắc chắn nghĩ rằng anh ta phải bảo vệ cô khỏi Wolf cũng như là khỏi những cuộc tấn công khác, trong khi Wolf cũng nhất quyết bảo vệ cô. cô tự hỏi không biết Clay sẽ nghĩ gì khi anh ta biết rằng cô không cần phải được bảo vệ khỏi Wolf. Nếu là Dì Ardith thì dì sẽ nói rằng Wolf đã chiếm được lợi thế với cô và Mary hăm hờ hy vọng anh sẽ làm vậy một lần nữa. Sớm thôi.

Wolf bắt gặp cái liếc nhìn ngụ ý của cô và cứng lại khi anh cảm nhận thấy sức nóng và sự thích thú, kích thích của cô. Khốn kiếp, cô không biết rằng anh sẽ phản ứng như thế nào ư và sẽ thật xấu hổ sao? Anh đã cảm thấy tình trạng căng cứng trên bộ phận sinh dục của mình. Nhưng, không, chắc cô không thể biết. Bất chấp cuộc làm tình sáng sớm nay của họ, cô vẫn còn quá ngây thơ về vấn đề tình dục nói chung và những tác động của cô lên anh nói riêng, để có thể hiểu được tác động của cái nhìn đó với anh. Anh nhanh chân hơn, anh cần phải được ngồi xuống.

Khi họ vào nhà bếp, Mary đi đi lại lại pha cà phê một cách tự nhiên như thể trong chính ngôi nhà của cô vậy, nhằm nhấn mạnh cho Clay biết rằng cô và Wolf giờ đã là một đôi. Dân thị trấn này phải quen với điều đó thôi.

“Chúng ta hãy nói lại từ đầu nhé,” Clay nói.

Mary hơi dừng lại, rồi hồi phục lại những bước đi vững chắc khi cô cho cà phê vào máy. “Tôi chỉ vừa mới mua một đôi bốt mới ở cửa hàng của ông Hearst và đi về phía xe của mình - đôi bốt của tôi! Tôi đã làm rớt chúng. Anh có thấy chúng không? Có ai nhặt được nó không?”

“Tôi nhìn thấy chúng, nhưng tôi không biết chúng ở đâu cả.

Tôi sẽ hỏi mọi người xem.”

“Chắc hẳn phải đứng bên đối diện với cửa hàng của ông Hearst, bởi vì nếu không tôi đã nhìn thấy hắn. Hắn túm lấy tôi, bịt lấy miệng tôi. Hắn đè đầu tôi xuống, vì vậy mà tôi không thể di chuyển gì được và rồi hắn bắt đầu kéo tôi vào hẻm. Tôi cố gỡ được một tay ra và với tay ra đằng sau cố gắng cào vào mặt hắn, nhưng hắn đeo mặt nạ. Hắn đâm vào đầu tôi và tôi – tôi thực sự chẳng nhớ gì nhiều sau đó cho đến khi hắn đè tôi xuống. Tôi vẫn tiếp tục cào cấu và tôi nghĩ là tôi đã cào được vào tay hắn, bởi vì hắn lại đánh tôi lần nữa. Nhưng tôi không biết là có làm cho hắn chảy máu được không.”

“Rồi ai đó hét lên, và hắn đứng lên và chạy đi. Hắn đặt tay trên mặt đường để đứng lên ngay trước mặt tôi. Ống tay áo của hắn màu xanh và bàn tay của hắn đầy tàn nhang, rất nhiều tàn nhang. Và rồi anh ở đó.”

Cô rơi vào im lặng và rồi quay người nhìn ra phía cửa sổ nhà bếp, quay lưng lại hai người đàn ông đang ngồi cạnh bàn, vậy nên cô không nhìn thấy cái nhìn chết người trong mắt Wolf cũng như cái cách mà bàn tay của anh nắm lại, nhưng Clay nhìn thấy và điều đó làm anh ta lo lắng.

“Tôi chính là người đã la lên. Tôi nhìn thấy một bao hàng nằm trên đất và đi tìm hiểu xem điều gì đã xảy ra và rồi tôi nghe thấy có tiếng ẩu đả đằng sau toà nhà. Khi tôi nhìn thấy hắn ta, tôi hét lên và rút súng ra, và rồi bắn trên đầu hắn ta để bắt hắn dừng lại.”

Wolf cực kỳ tức giận. “Đáng lẽ anh nên bắn cái tên khốn kiếp đó mới đúng. Điều đó mới làm hắn dừng lại.”

Hồi tưởng lại Clay cũng ước gì mình bắn tên đó. Ít nhất bây giờ họ không phải giờ đầu ra mà cố gắng tìm bắt hắn và người dân trong thị trấn cũng sẽ không phải bị kích động như thế này. Phụ nữ thì mang đủ loại vũ khí khác nhau bất kể khi nào họ ra ngoài thậm chí là cả khi đi ra ngoài phơi đồ. Tâm trạng của tất cả mọi người bây giờ là rất nguy hiểm cho một người lạ nào đó tình cờ đi ngang qua.

Điều đó làm anh ta lo ngại và anh ta nói. “Có vẻ như mọi

người đang chú ý đến những người lạ. Ruth là một thị trấn nhỏ, và mọi người đều biết nhau. Một người lạ sẽ bị chú ý ngay tức thì, đặc biệt là những người có mái tóc đen dài.”

Wolf nở một nụ cười lạnh lẽo. “Mọi người đã đều nghĩ đó là tôi.”

Bên cửa sổ, Mary cứng người lại. Cô cố gắng không lắng nghe, cố gắng tránh xa những ký ức có thể nhắc cô nhớ lại những điều tồi tệ đã xảy ra. Cô không quay lại, nhưng đột nhiên toàn bộ sự chú ý của cô tập trung vào mẫu đối thoại sau lưng cô. Những điều Wolf nói là sự thật. Chỉ cần nhìn thấy người tấn công cô có mái tóc dài đen là ngay lập tức Clay đã cho bắt Wolf.

Nhưng cái mái tóc màu đen dài, rất dễ phân biệt đó không hề phù hợp với bàn tay đầy tàn nhẫn mà cô nhìn thấy. Và làn da của hắn ta tái tái, hợp lý với những người có tàn nhang. Nhưng mái tóc đen thì không hề phù hợp.

Trừ phi đó là một sự cải trang. Trừ phi mục đích là để đổ tội cho Wolf.

Ruột gan của cô quặn thắt và cô cảm thấy vừa lạnh vừa nóng. Bất cứ người nào làm điều đó không hề biết là Wolf đã cắt tóc. Nhưng sự lựa chọn nạn nhân thì thật bối rối, nó không hợp lý chút nào. Tại sao lại tấn công cô? Chắc chắn là chẳng có ai có thể nghĩ Wolf tấn công một người duy nhất trong thị trấn bên vực anh, mà cô lại đã nói thẳng thừng những cảm nghĩ của mình. Trừ phi chọn cô là hù dọa, điều đó lại càng bất hợp lý. Hơn nữa chẳng có mối liên kết nào giữa cô và Cathy Teele, không hề có điểm tương đồng. Đây có thể là một sự may rủi chẳng.

Vẫn không quay lại, cô hỏi, “Wolf, anh có biết Cathy Teele không? Anh đã bao giờ nói chuyện với cô ta chưa?”

“Anh từng nhìn thấy cô ta. Nhưng anh chẳng bao giờ nói chuyện với những cô gái Anglo.” Giọng của anh vẻ mỉa mai.

“Cha mẹ của họ không thích điều đó.”

“Anh nói đúng,” Clay chán nản nói. “Một tháng trước Cathy nói với mẹ cô ta rằng anh là một người đẹp trai nhất quanh đây, và cô ta sẽ không phiền được hẹn hò với Joe nếu cậu bé

không nhỏ tuổi hơn cô ta. Cả thị trấn đều nghe nói về điều đó.”

Một cơn rừng mình lan khắp thân thể Mary. Cuối cùng cũng có một sự liên kết: đó là Wolf. Hoàn toàn không hề có sự ngẫu nhiên nào cả, mặc dù toàn bộ sự việc thật méo mó.

Cô nắm chặt hai bàn tay và quay lại đối mặt với hai người. “Có thể có chuyện ai đó chủ ý đồ tội cho Wolf không?”

Mặt Wolf cứng lại và trống rỗng, nhưng Clay thì giật mình. “Khốn kiếp,” anh ta lầm bầm. “Tại sao cô lại nghĩ như vậy?”

“Mái tóc đen dài. Đó có thể là tóc giả. Một người đàn ông với nhiều tàn nhang trên tay, rất nhiều và làn da của hắn ta tái xanh.

Wolf đứng bật dậy, và mặc dù Mary biết cô không bao giờ phải sợ hãi anh, cô vẫn thấy mình tự động lùi lại một bước khi nhìn thấy biểu hiện trong đôi mắt anh. Anh không nói gì cả, anh không phải nói gì cả. Cô đã từng nhìn thấy anh nổi giận trước đây, nhưng lần này thì khác hẳn. Anh đang điên tiết, nhưng đó là một cơn giận dữ lạnh lùng, và anh hoàn toàn không chế được bản thân mình. Có lẽ điều đó chính là điều làm cô thấy báo động.

Clay nói, “Xin lỗi, nhưng tôi không nghĩ điều đó là đúng. Khi mà chúng tôi suy nghĩ kỹ hơn thì mọi người đều nhận ra là hoàn toàn không hợp lý khi nghĩ Wolf tấn công cô. Cô đứng về phía anh ấy ngay từ đầu, trong khi toàn bộ phần còn lại của thị trấn thì”

“Thiếu điều muốn xiên tôi lên nướng,” Wolf kết thúc.

Clay không thể phủ nhận. “Đúng vậy.”

Cà phê đã pha xong, và Mary rót ra ba cốc. Họ im lặng và nhấm nháp từng ngụm trầm tư, cố gắng đưa ra những giải thích hợp lý của mình. Có một sự thật là bất kể mọi việc đã được sắp đặt ra sao, thì cũng khó có việc Mary và Cathy được chọn một cách ngẫu nhiên cũng như việc sử dụng tóc giả đen dài để ngụy trang là một sự trùng hợp ngẫu nhiên.

Tất cả mọi thứ đều khiến Mary bác bỏ ý tưởng là một sự trùng hợp ngẫu nhiên. Vậy là có nghĩa có người nào đó chủ ý cố gắng kéo Wolf vào. Nhưng tại sao lại chọn cô là nạn

nhân?

Trừng phạt Wolf bằng cách làm tổn thương người bệnh vực anh?

Tất cả đều chỉ là giả thiết, không hề có dù chỉ là một bằng chứng nhỏ nhoi nào cả. Wolf đã sống ở đây nhiều năm mà không có bất cứ điều gì xảy ra cả, bất chấp việc sự có mặt của anh như muối sát vào lương tâm của những người trong thị trấn. Họ không thích anh, và anh cũng không để họ quên đi mọi việc. Dù vậy, thì tất cả họ vẫn đang tồn tại tình trạng ngừng bắn im lặng.

Vậy đâu là đâu là ngòi nổ của sự bạo lực này?

Cô ray ray thái dương vì một cơn đau đầu nhói buốt chột đến. Là bởi vì cô hiếm đau đầu, nên cô cho là sự căng thẳng này làm cho cô đau đầu, và quyết tâm không để cho nó khống chế cô. Cô chưa bao giờ là một người dễ lo sợ và cô không có ý định bắt đầu bây giờ.

Clay thở dài và đặt ly cà phê rỗng xuống bàn. “Cám ơn vì tách cà phê. Tôi sẽ hoàn thành bản báo cáo vào ngày mai và rồi tôi sẽ mang đến trường cho cô ký - à, cô có ý định đi làm không hay là ở nhà?”

“Tại sao, đi làm, tất nhiên rồi.”

“Tất nhiên.” Wolf lầm bầm, và quắc mắt nhìn cô. Mary hếch cằm lên nhìn lại anh. Cô thấy không có lý do gì khiến cô đột nhiên biết thành người vô tích sự cả.

Sau đó Clay đi khỏi và Joe vào nhà cùng chuẩn bị bữa tối. Cảm giác thật tuyệt, ba người bọn họ cùng nhau, làm việc cùng nhau thoải mái, tự nhiên như thể là họ đã làm điều đó nhiều năm rồi vậy. Joe nháy mắt với cô một lần và cô đỏ bừng mặt lên, bởi vì thật dễ dàng để có thể đọc được biểu hiện trong đôi mắt cậu bé. Hiểu biết, thích thú và đồng tình đều có cả ở trong đó. Cậu bé đơn giản thừa nhận rằng cô và Wolf đã trở nên thân mật hơn vì rằng Wolf đã trải qua một đêm ở nhà cô, không biết là mọi người trong thị trấn có chỉ nhìn vào cô và biết chuyện không nhỉ?

Wolf đặt tay lên eo cô làm cô đứng bất động vài phút, chiếc chảo trên tay cô bị bỏ quên, vì cô vừa đỏ mặt vừa lo lắng.

Đỏ mặt nói cho anh biết cô nghĩ gì và sự căng thẳng quen thuộc trong cơ thể anh làm những ngón tay của anh xiết chặt lấy eo cô. Cô nhìn lên anh, đôi mắt màu xanh xám của cô mở to, ngạc nhiên, rồi cô nhận ra, rồi cúi mặt xuống cổ che dấu sự khao khát mà cô không thể che đậy được .

Joe với tay lấy chiếc chảo từ những ngón tay yếu ớt của cô. “Con nghĩ là con sẽ đi xem phim ở đâu đó,” cậu nói.

Mary giật nảy mình ngẩng đầu lên, “không, bài học của em, nhớ không?”

“Một buổi tối nữa cũng không hại gì đâu?”

“Chỉ một buổi tối cũng có hại,” cô khẳng định. “Học viện không phải là nơi mà em có thể nhận được đặc ân chỉ bởi vì Thượng nghị sĩ Allard giới thiệu em. Em không được bỏ phí dù chỉ là một phút một giây.”

Wolf bỏ cô ra. “Cô ấy nói đúng, con trai. Con không thể bỏ học buổi nào được.” Anh có thể đợi.

Đó là sau chín giờ khi Mary đóng quyển sách mà cô vừa sử dụng lại và vươn vai. “Anh có thể đưa em về nhà bây giờ không?” cô hỏi Wolf, cố ngăn một cái ngáp dài. Thật là một ngày nhiều sự kiện.

Khuôn mặt của anh bình thản. “Tại sao em không ở lại đây.”

Đó là một mệnh lệnh hơn là một lời đề nghị.

“Em không thể làm vậy.”

“Tại sao không?”

“Điều đó không thích hợp.”

“Anh đã ở lại với em tối qua mà.”

“Điều đó lại khác.”

“Khác thế nào?”

“Lúc đó em đang rối loạn.”

“Giường của em nhỏ quá của anh lớn hơn.”

“Con ra ngoài đây.” Joe nói và đứng dậy ngay.

Mary nhăn nhó. “Anh cứ phải nói trước mặt cậu bé như vậy sao?”

“Dù sao thì nó cũng đã biết. Em còn nhớ anh đã nói là không có cách nào để quay trở lại không?”

Cô nín thinh và rồi nói, “Có.” Và rồi một cái nhìn ấm áp hiện

trong mắt cô. “Em không muốn quay lại. Nhưng mà em không thể ở đây tối nay được. Em phải đi dạy sáng mai.”

“Chẳng có ai nghĩ xấu về em nếu mai em không đi dạy mà.”

“Có em.” cái nhìn đó lại hiện ra trong mắt cô, biểu hiện của ý chí quật cường, cứng đầu, cứng cổ.

Wolf đứng dậy. “Thôi được. Anh sẽ đưa em về nhà.” anh đi về phía phòng ngủ và một vài phút sau đi ra với một số đồ dùng cạo râu trên tay và quần áo để thay vắt trên vai. Anh gõ nhẹ vào cửa phòng của Joe khi đi qua. “Cha sẽ về nhà vào sáng mai.”

Cửa phòng mở ra. Joe đi chân trần và không mặc áo, đang chuẩn bị tắm. “được ạ. Cha sẽ đưa cô đến trường hay là cha muốn con đưa cô đi?”

“Tôi không cần ai đưa tôi đi cả.” Mary cắt ngang.

“Thật là cứng đầu.” Wolf quay lại phía con trai. “Baugh sẽ mang lên đây một đôi ngựa vào buổi sáng vậy nên cha sẽ phải ở đây. Con đưa cô đến trường để cha đón cô vào buổi chiều.”

“Tôi sẽ tự đi bằng xe của tôi, và anh không thể nào ngăn tôi được.”

“Vậy cũng được. Con chỉ cần là một người hộ tống thôi.” anh tiến về phía cô và nắm lấy cánh tay cô, “sẵn sàng đi chưa nào?”

Nhận ra là anh đã quyết định và cô chẳng có thể làm gì được, Mary liền theo anh ra xe. Không khí ban đêm ngày càng lạnh, nhưng cơ thể to cao của anh tỏa ra hơi ấm, cô liền đi sát vào anh. Ngay khi họ ra đến xe, anh mạnh mẽ ôm chặt lấy cô trong vòng tay anh và cúi đầu xuống hôn cô. Cô mở miệng ra dưới sự công kích dữ dội của anh và lồng tay vào mái tóc dày của anh. Mùi vị ấm áp của miệng anh tràn ngập trong cô; áp lực của cánh tay anh vòng quanh người cô, vòm ngực chắc khỏe của anh áp chặt lên ngực cô, điều đó làm cho cô dịu lại hơn bất cứ một loại thuốc giảm đau nào. Nếu anh có đè cô xuống hàng ghế sau và chiếm lấy cô ngay lúc này, cô cũng sẽ không hề phản đối.

Cô ngồi im lặng khi xe đi xuống núi, suy nghĩ về cuộc làm

tình buổi sáng nay của họ, nhức nhối muốn điều đó lặp lại. ý nghĩ đó vang vọng trong tâm trí cô, vậy là cô đã thành đàn bà rồi.

Woodrow kiên nhẫn ngồi đợi ở cửa trước. Mary cho nó ăn trong kho Wolf tắm và cạo râu.

Anh không có nhiều râu nhưng mà hai ngày cũng đã làm đen sạm cằm của anh và gương mặt của cô hơi bị châm chích mỗi khi họ hôn nhau. Cô cảm thấy một cảm giác sâu sắc, gần như là đau đớn của sự chờ đợi khi cô đi lên lầu vào phòng ngủ.

Anh bước vào không một tiếng động và đứng yên một lát quan sát cô trước khi cô cảm nhận được sự có mặt của anh và quay lại. “Nhà tắm là của em đấy.”

Anh trần truồng, mái tóc đen của anh lấp lánh dưới ánh đèn, và những giọt nước nhỏ rơi xuống từ những đám lông trên ngực anh. Anh đã hoàn toàn bị khuấy động rồi. Sự nhoi nhói trong cơ thể cô càng trở nên mạnh mẽ hơn.

Cô đi tắm, và sau khi tắm, lần đầu tiên trong đời, cô sịt nước hoa lên người. Cô chưa bao giờ mua nước hoa, nhưng may mắn thay học sinh của cô ở Savannah đã tặng cô một lọ nhân giáng sinh. Mùi của nó thật ngọt ngào gợi tình.

Cô mở cửa phòng tắm, rồi thở hổn hển. Wolf đang đợi cô ngay cửa phòng tắm, đôi mắt của anh của anh thăm thăm khi chúng nhìn khắp thân thể cô. Cô táo bạo cởi chiếc áo ngủ ra, và dưới con mắt xem xét cô càng run rẩy. Anh đặt bàn tay to lớn của anh lên ngực cô và nâng chúng lên đầy cả lòng bàn tay anh. Núm vú của cô cứng lại thậm chí ngay cả trước khi anh bắt đầu vuốt ve chúng bằng những ngón tay. Mary vẫn đứng yên, hơi thở của cô nhanh và gấp gáp, đôi mắt của cô đờ đẫn. Mắt của Wolf cũng đen thẫm lại. “Anh muốn làm điều này ngay từ ngày đầu khi anh tìm thấy em trên đường,” anh thì thầm. “Thật là một cơ thể nhỏ bé tuyệt đẹp bên dưới một bộ váy xấu xí. Anh đã muốn cởi nó ra và nhìn em trần truồng.”

Lửa trong mắt anh, trong giọng nói của anh làm cho cô rùng mình và run rẩy tiến về phía anh. Anh kéo cô ra ngoài, rồi

đặt tay lên eo cô và nâng cô lên. Cô nhớ lại khi anh làm điều đó trước đây và rên lên ngay cả trước khi anh ngậm lấy núm vú cô. Anh mút chặt lấy nó mạnh đến nỗi lưng của cô cong lên, và cô hét lên khi đôi chân của cô tách ra và cặp chặt lấy hông anh để thăng bằng. Anh rên rỉ, không thể chịu đựng thêm một phút giây nào nữa. Anh phải đi vào trong cô không thì anh điên mất. Anh nâng cô lên, hướng dẫn mình và đi vào cô.

Mary rùng mình, rồi im bặt khi anh chậm rãi đẩy vào trong cô. Lần này thậm chí còn tuyệt hơn cả lần trước. Nhưng cơ bắp bên trong của cô nhẹ nhàng xiết chặt và rồi thư giãn khi cô mở ra để đón nhận anh, để cho cảm giác tốt cùng lan khắp cơ thể cô. Cô bám chặt lấy anh, thở hổn hển. Sự thêm muốn có tác động như ma thuật trên cơ thể cô, làm một số cơ bắp siết chặt, một số nới lỏng, để cô có thể vừa căng vừa mềm mại khi cô nâng người lên và hạ xuống. Tác động của sự chuyển động nhỏ đó làm cả hai người thở hổn hển, và Wolf chuyển động để tựa lưng vào tường. Cô làm lại và rồi lại làm lại. Anh liền đặt bàn tay lên hông cô để kiểm soát những chuyển động và bắt đầu đi vào cô. Làn da của cô như có lửa, bùng bùng, và trợn mịm đến nỗi cô có thể cảm nhận được từng ngón tay của anh trên hông cô, cảm giác thô ráp của ngực anh trên ngực cô, cảm nhận được nụ nhỏ trên núm vú anh, bức tường cơ bắp trên bụng anh, những đám lông trên háng anh. Cô có thể cảm nhận được anh ở sâu trong cô. Lưng của cô uốn cong lên và những giây thần kinh của cô co giật, Wolf cảm nhận thấy sự đáp ứng của chính anh, nhưng không muốn kết thúc quá nhanh, nên anh giữ chặt lấy cô cho đến khi cô dừng lại. Rồi anh mang cô vào phòng ngủ, đôi chân của cô vẫn quấn chặt quanh anh, nhẹ nhàng đặt cô xuống giường.

“Anh vẫn chưa?”

“Chưa đâu” anh thì thầm và bắt đầu di chuyển mạnh mẽ vào trong cô.

Cô cũng không muốn kết thúc. Cô đón nhận những cú đâm của anh, bóp chặt lấy anh khi tiếng rên rỉ phát ra từ cổ họng

anh và một cái rùng mình dữ dội phát ra từ anh, và sau đó ôm chặt lấy anh khi anh ngã ập xuống cơ thể cô. Cô không muốn anh rút ra, bỏ cô lại trống rỗng. Cô đã sống lơ đãng trong một kiểu sống buồn tẻ, đạo đức nửa vời cho đến khi cô gặp anh và bắt đầu thực sự sống. Chỉ một vài tháng ngắn ngủi thôi mà anh đã hoàn toàn trở thành trung tâm trong cuộc sống của cô.

Anh đã dần hồi tỉnh và cố gắng di chuyển khỏi người cô. Mary xiết chặt đôi chân đang quắp lấy anh, anh liền càu nhàu.

“Để anh nâng người lên nào em yêu. Anh quá nặng so với em.”

“Không anh không nặng đâu,” cô thì thầm và hôn lên cổ anh.

“Anh nặng gấp hai lần em ấy chứ. Chắc em thậm chí chẳng nặng hơn một trăm pao là mấy?”

“Đúng,” cô nói vẻ căm phẫn. Cô nặng có 105 pao.

“Anh nặng những hai trăm cơ và anh còn cao hơn em nữa. Nếu mà anh ngủ trên người em, em sẽ bẹp dí mất thôi.”

Anh nói có vẻ lơ mơ ngủ. Cô vuốt ve những bắp thịt trên lưng anh. “Em muốn anh ở nguyên như thế.”

Anh đâm nhẹ vào cô. “Như thế này ư?”

“Đúng.” Cô vừa thở vừa nói.

Anh đè lên cô, nhưng hơi ngã người xuống đệm. “Như thế này được chứ?”

Như thế thật tuyệt. Cô có thể thở, và anh vẫn gần gũi với cô, vẫn ở trong cô. Anh nhanh chóng ngủ ngay, Mary mỉm cười trong đêm tối khi cô ôm chặt anh.

Những suy nghĩ đen tối chậm rãi hình thành trong tâm trí cô. Ai đó đã cố gắng cố ý đổ tội cho anh, đẩy anh trở lại nhà tù. Ý nghĩ Wolf không được tự do thật là khủng khiếp, kinh hoàng, bởi vì cô biết anh quá đủ để hiểu rằng anh sẽ không bao giờ để mình bị đưa trở lại nhà tù một lần nữa.

Cô muốn giữ cho anh được an toàn, làm cái khiên che chắn cho anh, đưa tấm thân của mình ra làm lá chắn giữa anh và nguy hiểm. Lạy chúa, điều gì làm nên những chuyện này,

cái gì là ngòi nổ của tất cả những thứ này.

Rồi đột nhiên cố biết và nỗi khiếp sợ làm cô ngừng thở. Cô là ngòi nổ, là nguyên nhân của tất cả những rắc rối này.

Khi mà Wolf và Joe bị ruồng bỏ, khinh rẻ, bị đối xử tồi tệ vì dòng máu của họ và quá khứ của Wolf, mọi chuyện êm ả. Rồi cô xuất hiện, một phụ nữ da trắng, thay vì cùng quan điểm với những người trong thị trấn, cô lại đi bên vực những người nhà Mackenzie. Với sự giúp đỡ của cô, Joe đã đạt được một lời đề nghị thật vinh dự. Một vài người bắt đầu nói những điều tốt đẹp. Cathy Teele chẳng đã nói rằng Wolf là người đẹp trai nhất ở trong hạt này sao. Ranh giới giữa nhà Mackenzie và những người trong thị trấn bắt đầu mờ dần. Kẻ nào đó với những ý nghĩ thù ghét điên rồ thối rữa bên trong chắc chắn không thể chịu đựng được điều đó.

Và cô chính là nguyên nhân của tất cả mọi chuyện. Nếu có điều gì đó xảy ra với ok, thì tất cả là do lỗi của cô.

Chương 9:

Cô không biết mình phải làm gì. ý nghĩ cô là nguyên nhân của tất cả những chuyện đã xảy ra khiến cô rần rật, không thể nào chợp mắt được. Cô không ngủ được nằm trằn trọc khiến cho Wolf thức giấc và anh cảm nhận được sự lo lắng của cô mặc dù anh quy điều đó cho nguyên nhân khác. Anh làm cô dịu lại bằng những lời thì thầm và đẩy cô hoàn toàn xuống bên dưới anh. Cô cảm nhận thấy anh cứng lại bên trong cô. Lần này của anh rất nhẹ nhàng và khi kết thúc cô lặn ra ngủ dễ dàng như một đứa trẻ cho đến tận khi anh đánh thức cô dậy một lần nữa trước khi trời sáng. Cô dâng hiến cho anh hoàn toàn.

Joe lái xe đến khi cô và Wolf chuẩn bị bữa sáng, và không nói một lời Wolf thêm trứng vào bát để đánh. Mary mỉm cười với anh, mặc dù cô cũng bỏ thêm thịt lợn xông khói vào chảo rán. “Làm sao anh biết là cậu bé đói?”

“Nó thức đúng không? Thằng bé của anh ăn như nhiều như ngựa vậy?”.

Joe bước vào và đi thẳng đến chỗ cà phê, cái vừa mới pha xong. “Chào bố, chào cô.”

“Chào buổi sáng. Bữa sáng sẽ xong trong mười phút nữa.”

Cậu bé mỉm cười với cô và Mary cười lại với cậu. Wolf quan sát cô. Sáng nay cô có vẻ mong manh, làn da của cô nhợt nhạt và trong mờ hơn thường ngày, đôi mắt thâm quầng. Cô mỉm cười, nhưng anh băn khoăn không biết điều gì khiến cho cô mong manh, nhợt nhạt như vậy. Có phải anh làm cô mệt mỏi vì những cuộc làm tình liên tục của mình không, hay là ký ước về vụ tấn công làm cô lo lắng? ý nghĩ của anh nghiêng về giả thiết cuối, bởi vì cô đáp ứng lại anh cực kỳ hăm hở mỗi khi anh chạm vào cô. ý nghĩ rằng cô vẫn còn sợ hãi làm anh thêm kiên quyết tìm ra tên khốn đã tấn công

cô. Sau khi Eli Baugh chuyển những con ngựa đến và đi khỏi, anh sẽ theo một số dấu vết.

Joe lái xe ngay sau xe của Mary trên đường đến trường, và cậu bé không ngay lập tức rời đi như cô hy vọng. Vẫn còn sớm học sinh chưa đến, nên cậu đi cùng với cô vào trường đang còn vắng vẻ và thậm chí còn xăm soi, kiểm tra các căn phòng. Rồi đứng tựa vào khung cửa và đợi.

Mary thở dài. “Cô hoàn toàn an toàn ở đây mà.”

“Em sẽ đợi cho đến khi có ai đó đến mới đi.”

“Có phải Wolf bảo em phải làm vậy không?”

“Không, cha biết là cha không cần phải nói.”

Làm cách nào mà họ truyền đạt với nhau vậy? Bằng thần giao cách cảm ư? Người này có vẻ như hiểu rõ những gì mà người kia nghĩ. Cô chỉ hy vọng rằng họ không thể đọc được suy nghĩ của cô.

Mọi người sẽ nghĩ như thế nào về sự hiện diện của Joe? Cậu bé rõ ràng là một người bảo vệ. Cô tự hỏi không biết đây có thể là ngôi nổ khác của một hành động bạo lực khác không, và cô cảm thấy nôn nao bởi vì cô biết điều đó là có thể. Bản năng, được tăng thêm bởi ý muốn bảo vệ mạnh mẽ của cô với cả hai người đàn ông nhà Mackenzie, nói cho cô biết rằng giả thiết của cô là đúng.

Sharon và Dottie bước vào trường và dừng lại một chút khi Joe quay đầu lại và nhìn họ khi họ đi vào. “Cô Wycliffe, Cô Lancaster,” cậu bé chạm nhẹ những ngón tay vào mũ như một lời chào.

“Joe,” Sharon lẩm bẩm. “Em khỏe chứ?”

Dottie ném cho cậu một cái nhìn gần như là khiếp đảm và nhanh chóng đi về phía lớp học của cô ta. Joe nhún vai. “Em đang học một số chút,” cậu thừa nhận.

“Chỉ một chút thôi sao?” Sharon bước qua cậu tiến tới chỗ Mary, rồi nói, “Nếu cô thấy không khỏe, thì tôi và Dottie có thể quản lớp thay cô. Tôi không thể tưởng tượng được là cô có thể ở đây hôm nay.”

“Tôi chỉ hơi sợ một chút thôi mà,” Mary nói kiên quyết. “Clay đã ngăn chặn những việc có thể xảy ra. Cathy mới là người

cần được đồng cảm, không phải tôi.”

“Cả thị trấn đang náo động cả lên. bất cứ ai có nhiều tàn nhang trên tay đều đang bị nghi ngờ.”

Mary không muốn nói về chuyện đó. Chỉ cần hình dung đến đôi bàn tay có tàn nhang cũng làm cho cô cảm thấy buồn nôn, cô cố gắng nuốt vào. Joe nhăn mặt lo lắng và bước tới. Mary giơ tay ra để ngăn cậu bé không quăng Sharon ra khỏi lớp học, nhưng ngay lúc đó một vài học sinh bước vào, tiếng líu lo của bọn chúng làm mọi người sao nhãng. Bọn trẻ nói, “chào Joe, mọi việc thế nào?” khi chúng vây quanh cậu bé. Tất cả bọn chúng đều muốn biết kế hoạch của cậu về học viện và làm thế nào mà cậu lại có được sự đề cử.

Sharon đi khỏi để về lớp của cô ta, và Mary quan sát Joe với đám bạn. Cậu bé chỉ mới 16 tuổi, nhưng trông già dặn thậm chí là hơn hẳn những học sinh lớn tuổi hơn. Joe vẫn còn trẻ nhưng cậu không còn là một đứa bé, và đó là cả một trời khác biệt. Cô nhận thấy rằng Pam Hearst cũng ở trong đám trẻ. Cô bé không nói gì nhiều, nhưng chẳng lúc nào rời mắt khỏi Joe, nhìn cậu chăm chú vừa khao khát vừa đau khổ, mặc dù đã cố gắng dấu điều đó. Thỉnh thoảng Joe ném cho cô bé một cái nhìn càng làm cho cô cảm thấy không thoải mái.

Rồi cậu nhìn đồng hồ và tách khỏi đám bạn đến chỗ Mary và nói, “cha sẽ đến theo cô về nhà. Đừng có đi đâu một mình đấy ạ.”

Cô định phản đối, nhưng rồi cô chợt nhớ rằng có kẻ ngoài kia ghét họ nhiều đến mức dám làm mọi chuyện. Cô không phải là người duy nhất đang gặp nguy hiểm. Cô vươn tay ra và nắm lấy cánh tay cậu bé. “Em và Wolf cũng nên cẩn thận. Em có thể là mục tiêu tiếp theo đấy.”

Cậu nhăn mặt, điều đó không thể xuất hiện với cậu được. Kẻ tấn công là một tên tội phạm cường hiếp, nên đàn ông không thể cho rằng mình cũng gặp nguy hiểm được. Cô không nên nghĩ như vậy mới phải, cô đã chẳng thể hoàn toàn chắc chắn về việc toàn bộ mọi thứ là để trừng phạt nhà Mackenzie.

Clay đến trường vào bữa trưa với những giấy tờ cho cô đọc và ký vào. Nhận thấy là bọn trẻ đang quan sát họ một cách tò mò, cô bước theo Clay ra xe. “Tôi đang lo lắng,” cô thừa nhận.

Anh ta dựa cánh tay lên cửa xe và nói, “cô là một kẻ ngốc nếu không lo lắng gì cả.”

“Không phải là lo lắng cho bản thân tôi. Tôi nghĩ Wolf và Joe mới là mục tiêu thực sự.”

Anh ta ném cho cô một cái nhìn sắc bén. “Làm sao mà cô lại nghĩ như vậy?”

Phấn khởi với việc anh ta không ngay lập tức bác bỏ ý kiến đó, Mary nói với anh ta giả thiết của cô. “Tôi nghĩ Cathy và tôi rõ ràng là được chọn làm mục tiêu để trừng phạt Wolf. Anh không thấy mối liên kết sao? Cô ta nghĩ Wolf là người đẹp trai, và cô ta thích được hẹn hò với Joe. Mọi người đều biết rằng tôi là bạn của họ ngay từ khi bắt đầu. Vậy nên chúng tôi bị chọn.”

“Và cô nghĩ rằng hắn ta lại tấn công lần nữa?”

“Tôi chắc chắn là hắn sẽ làm, nhưng tôi sợ rằng hắn ta sẽ tấn công một trong hai bọn họ lần này. Tôi nghi ngờ việc hắn ta sẽ cố gắng đối mặt tay không với họ, nhưng mà rủi mai họ phải chống lại súng trường? Có bao nhiêu đàn ông trong hạt này có súng trường?”

“Mọi người trừ trẻ con mới đẻ, nhưng mà điều gì khiến cho tên này bắt đầu mọi việc?”

Cô ngập ngừng khuôn mặt của cô khốn khổ. “Tôi làm.”

“Cái gì cơ?”

“Tôi khiến hắn làm điều đó. Trước khi tôi chuyển đến đây, Wolf là một kẻ bị ruồng bỏ. Mọi người đều thoải mái không bàn khoản gì về điều đó. Rồi tôi kết bạn với anh và làm việc cùng với Joe để đưa cậu bé vào học viện. Rất nhiều người có đôi chút tự hào về điều đó và trở nên thân thiện hơn. Điều đó như thể là một vết nứt trên tường vậy, bất cứ kẻ nào làm điều này là do hắn không thể chịu đựng được những điều đó.”

“Cô đang nói về một sự căm thù sâu sắc, và điều đó rất khó

hiếu đối với tôi. Mọi người ở quanh đây không thân thiện với Wolf, nhưng phần lớn là do sợ hãi chứ không phải là căm thù. Sợ hãi và căm giặc tội lỗi. Người dân ở hạt này đã đẩy anh ta vào tù về một điều mà anh ta không làm và sự hiện diện của anh ta luôn luôn nhắc cho họ nhớ về tội lỗi đó. Anh ta không phải là người dễ tha thứ, đúng không?”

“Những điều như thế khó có thể tha thứ được,” Mary nói.

Anh ta đồng tình với điều đó và thở dài. “Tuy vậy, tôi vẫn không thể nghĩ đến việc có ai đó căm thù anh ta đến mức tấn công hai người phụ nữ chỉ bởi vì họ thân thiện với Wolf. Khốn nạn, Cathy thậm chí không phải thân thiện. Cô ta chỉ đưa ra một lời nhận xét tình cờ, vô tội vạ.”

“Vậy anh đồng ý với tôi chứ? Tất cả mọi việc này xảy ra là bởi vì Wolf.”

“Tôi không thích điều này, nhưng tôi cho là tôi phải đồng ý thôi. Chẳng có điều gì khác có thể hợp lý hơn thế cả, bởi vì trong cuộc sống đôi khi có những điều tình cờ ngẫu nhiên, nhưng không phải là những thứ liên quan đến tội ác. Mọi thứ đều có động cơ của nó.”

“Vậy chúng ta phải làm gì đây?”

“Chúng ta chẳng làm gì được cả. Tôi sẽ nói chuyện với cảnh sát trưởng về điều này, nhưng có thực tế là chúng ta không thể bắt ai đó mà không có bằng chứng, và tất cả những thứ mà chúng ta có chỉ là giả thiết. Chúng ta thậm chí còn không có cả một kẻ tình nghi.”

Cầm của cô cứng lại. “Vậy là anh đã bỏ qua một cơ hội tuyệt vời rồi.”

Anh ta tỏ ra nghi ngờ. “Làm cái gì cơ chứ?”

“Bày ra một cái bẫy, tất nhiên là thế rồi.”

“Tôi không thích điều này tí nào. Tôi không biết cô đang có ý tưởng gì nhưng tôi chẳng thích.”

“Chỉ là một ý tưởng bình thường thôi. Hẳn ta thất bại trong việc đạt mục đích của hẳn đối với tôi. Có lẽ tôi có thể-”

“Không. Và trước khi cô đi xa hơn, hãy nghĩ đến những điều mà Wolf có thể nói nếu như cô nói với anh ta rằng cô sẽ tự nguyện làm mọi nhữ. Cô có thể, có thể không được phép ra

khỏi nhà anh ta cho đến tận giáng sinh.”

Điều anh ta nói hoàn toàn đúng, nhưng cô có thể lách qua.

“Vậy tôi sẽ không nói với anh ấy.”

“Chẳng có cách nào để giữ chuyện này khỏi anh ta, trừ phi không làm. Nếu làm chuyện này – tôi chắc chắn rằng có cho tiền tôi cũng không muốn quanh quẩn ở đây nếu anh ta biết được, và những chuyện như thế không thể giữ im lặng được.”

Mary cân nhắc tất cả những phản ứng có thể xảy ra của Wolf và cũng chẳng thích cái nào cả. Mặt khác, cô lại cũng rất sợ hãi có thể có chuyện gì đó xảy ra với anh. “Tôi sẽ đánh liều vậy,” cô nói, quyết chí.

“Không phải với sự giúp đỡ của tôi, cô không có đâu.”

Cầm cửa cô hất lên. “Vậy tôi sẽ làm mà không có sự giúp đỡ của anh.”

“Nếu cô cản trở cuộc điều tra của chúng tôi, tôi sẽ nhét cô vào tù nhanh nhất có thể đấy.” Anh ta đe dọa. Khi cô chẳng có vẻ gì là sợ hãi, anh ta chửi thề. “Khốn kiếp, tôi chỉ cần nói với Wolf và để anh ta quản chế cô.”

Cô nhăn mặt và cân nhắc việc chỉ những ngón tay giáo viên của cô vào mặt anh ta. “Anh hãy nghe cho rõ đây, Clay Armstrong. Tôi là cơ hội tốt nhất của anh để có thể nhử tên khốn này ra khỏi nhà. Anh bây giờ thậm chí còn không có lấy nổi một nghi phạm. Anh định làm gì, đợi cho đến khi hắn ta tấn công một người phụ nữ khác ư hoặc có thể là giết cô ta ư? Đó có phải là cách mà anh muốn làm không?”

“Không, đó không phải là cách mà tôi muốn hoàn thành mọi việc. Tôi muốn cô và tất cả phụ nữ phải thận trọng và không đi đâu một mình cả. Tôi không muốn mạo hiểm cuộc sống của cô cũng như của bất kỳ ai cả. Cô có bao giờ nghĩ đến việc là thỉnh thoảng những cái bẫy cũng chẳng làm được việc gì không, rằng con mồi vương bẫy và rồi vẫn trốn đi được không. Cô có thực sự muốn đối mặt với khả năng đó không?”

Ý nghĩ đó làm ruột gan cô cồn cào và cô cố nuốt cảm giác buồn nôn. “Không, nhưng dù sao tôi cũng sẽ vẫn làm.” cô

nói kiên quyết.

“Tôi nói lần cuối, không là không. Tôi hiểu là cô muốn giúp, nhưng tôi không thích ý tưởng đó. Tên khốn này quá không tự chủ, quá bất thường. Hắn tóm lấy Cathy ngay trên đường về nhà, và lôi cô đi ngay trên đường phố chính. Có khả năng là hắn ta điên, hầu như chắc chắn là hắn điên rồi.”

Với một tiếng thở dài, Mary nhận ra rằng đơn giản bản thân Clay quá có ý tưởng bảo vệ người khác nên không thể có khả năng anh ta đồng ý dùng phụ nữ làm mồi nhử, điều đó hoàn toàn trái với bản chất tự nhiên của anh ta. Tuy nhiên, điều đó không có nghĩa là cô cần sự đồng ý của anh ta. Tất cả những gì mà cô cần là một ai đó đóng vai trò là người bảo vệ. Cô ngay bây giờ còn chưa một kế hoạch cụ thể nào cả, nhưng rõ ràng là phải cần có hai người mới có thể tạo ra được một cái bẫy hiệu quả: một con mồi và một người khác giữ cho con mồi không bị tổn thương.

Clay chui vào xe và đóng cửa lại, rồi thò đầu ra khỏi cửa sổ xe. “Tôi không muốn nghe nói thêm bất cứ điều gì về vấn đề này nữa.” anh ta cảnh báo.

“Anh sẽ không phải nghe thấy đâu.” cô hứa, không nói thêm với anh ta rằng điều đó không có nghĩa là không làm.

Anh ta ném cho cô một cái nhìn nghi ngờ, nhưng cũng nổ máy xe và lái đi. Mary quay trở lại lớp học, ý nghĩ của cô ngay lập tức tập trung vào việc thảo ra một kế hoạch nhử tên cường hiếp mà ít nguy hiểm cho bản thân cô nhất.

Wolf lái xe đến trường mười phút trước khi buổi học kết thúc. Anh tựa lưng vào bức tường ngay bên ngoài lớp học của cô và lắng nghe giọng nói trong trẻo của cô giảng cho học sinh về lịch sử và địa lý. Anh chắc chắn là không hề có một quyển sách giáo khoa nào cả, nhưng Mary có tài trong việc mang lại cho học sinh của mình sự thích thú trong việc nghe giảng. Cô tạo ra cho bài giảng của mình sự dễ hiểu, thú vị và tạo được hứng thú mà không theo một chuẩn mực giáo khoa nào cả. Anh đã nghe thấy cô làm điều đó với Joe, chẳng phải là Joe cần sự khích lệ để học nó, mà là bản chất giáo viên thiên bẩm của cô. Học sinh của cô rất thoải mái

với cô, đây chỉ là một lớp học nhỏ, có một số thủ tục. Chúng gọi cô là cô Potter, nhưng không ngại ngừng hỏi các câu hỏi, và đề nghị được trả lời, thậm chí còn hơi đùa giỡn.

Rồi cô nhìn đồng hồ và cho chúng nghỉ, ngay lúc đó hai cánh cửa phòng học bên cạnh cũng được mở ra. Wolf đứng thẳng người dậy và bước vào lớp học của cô, nhận ra cách mà tiếng líu lo của bọn trẻ dừng lại ngay lập tức khi chúng nhận ra sự hiện diện của anh. Mary ngẩng đầu lên nhìn và cười, một nụ cười thân mật chỉ dành cho anh, và điều đó làm cho nhịp đập của anh tăng mạnh lên đầy cảm xúc khi cô không ngần ngại bày tỏ cảm xúc của mình.

Anh bỏ mũ xuống và lồng những ngón tay vào mái tóc của mình. “Dịch vụ hộ tống của cô đã có mặt, thưa cô.” anh nói. Một cô bé nào đó bật cười rúc rích, và Wolf chậm rãi quay đầu lại nhìn đám trẻ con đang ngồi bất động. “Tất cả các cô gái đều về nhà theo từng đôi chứ? Các cậu bé có chắc chắn rằng các cô gái về nhà an toàn không?”

Christa Teele, em gái của Cathy, lẩm nhẩm rằng mình và Pam Hearst về cùng nhau. Có bốn cô bé khác không có ai đi cùng. Wolf nhìn đám bầy cậu con trai và nói, “Về cùng với họ.” Đó là một mệnh lệnh, khiến đám con trai tuân lệnh ngay lập tức. Đám trẻ rời khỏi phòng, tự động tách ra theo từng nhóm sao cho mỗi cô bé có ít nhất một cậu bạn hộ tống.

Mary gật đầu. “một hành động rất đẹp.”

“Em có nhận thấy là tất cả bọn chúng đều đủ khôn ngoan để không tranh luận rằng chúng không cần một người hộ tống không.”

Cô nhăn mặt với anh, bởi vì cô cảm thấy không cần thiết tí nào khi anh cứ nhắc đi nhắc lại điều đó. “Wolf, thực sự là em hoàn toàn an toàn trên đường từ nhà đến đây mà. Làm thế nào mà có thể xảy ra chuyện gì nếu em không dừng lại chứ?”

“Điều gì sẽ xảy ra nếu em bị thùng lớp hoặc là như hôm trước ống nước bị hỏng?”

Chắc chắn một điều là không có thể có chuyện cô có thể

thực hiện kế hoạch của mình khi mà Wolf hoặc là Joe cứ quần quanh bên cô từng phút một như thế này. Và rõ ràng là từ cái nhìn khắt khe mà Wolf ném cho cô thì anh không có ý định thay đổi ý kiến. Hiện tại thì cô vẫn còn chưa có kế hoạch gì rõ ràng. Nhưng mà khi có rồi thì cô cũng phải tìm mẹo để thoát khỏi hai người bảo vệ khó tính này.

Wolf quàng áo khoác lên vai cô và nhặt nhanh ví cùng chìa khoá của cô lên rồi dẫn cô ra khỏi lớp học. Dottie ngẩng lên nhìn khi bà ta khoá cửa phòng học của mình và đứng chết sững khi Wolf khoá cửa phòng học của Mary, lắc lắc tay nắm để chắc chắn cửa đã được khoá, rồi vòng tay qua eo của Mary. Anh nhìn thấy Dottie và chạm nhẹ vào mũ chào, “Cô Lancaster.”

Dottie lập tức cúi đầu xuống và giả vờ như có vấn đề với chiếc chìa khoá. Mặt của bà ta đỏ ửng lên. Đây là lần đầu tiên Wolf Mackenzie nói chuyện với bà ta, và bàn tay của bà ta run rẩy khi nhét chiếc chìa khoá vào túi. Nỗi sợ hãi gần như không thể kiểm soát được khiến mồ hôi của bà ta đổ ra đầm đìa. Bà ta không biết phải làm gì.

Cánh tay của Wolf vẫn vòng quanh eo của Mary khi họ bước về phía xe của cô. Hơi ấm của anh khiến cho nhịp tim của cô đập dồn dập. Bất cứ khi nào anh đặt tay lên người cô ngay lập tức cơ thể cô liền sẵn sàng cho anh. Một cơn dùng mình mạnh mẽ lập tức hình thành bên trong và lan ra ngoài cơ thể như thủy triều.

Anh cảm nhận được một cảm giác căng thẳng đột nhiên ở thân thể mảnh mai của cô khi anh mở cửa xe. Hơi thở của cô cũng dồn dập hơn. Anh nhìn xuống cô, và toàn bộ cơ thể của anh cứng lại, bởi vì cô đang nhìn anh khao khát hiện rõ trong đôi mắt màu xanh thăm thẳm của cô. Má của cô đỏ ửng và đôi môi của cô hé mở.

Anh lùi lại. “Anh sẽ ở ngay sau em.” Lời nói được phát ra bằng yết hầu.

Cô lái xe về nhà một cách bình tĩnh, mặc dù cách mạch máu trong cơ thể cô đang đập dồn dập. Chưa bao giờ căn nhà cũ kĩ, biệt lập của cô trong lại tốt hơn như hôm nay. Woodrow

đang sưởi nắng ngoài hiên, và Mary bước qua nó để mở cửa trước. Wolf bước ra khỏi xe của anh và bước ngay sau cô, đúng như anh đã hứa, ngay khi cô mở được cửa.

Không nói một lời cô cởi chiếc áo khoác ra, đặt chiếc ví lên trên ghế và bước lên cầu thang, nghe rõ từng bước đi mạnh mẽ của Wolf phát ra từ đôi boots khi anh theo sau cô. Họ bước vào phòng ngủ của cô.

Anh khiến cô trần truồng trước khi cô kịp trấn tĩnh, cô cũng chẳng phản đối gì điều đó. Anh bế cô về phía giường, thân thể to lớn của anh lấn áp cơ thể nhỏ bé của cô, đôi cánh tay rắn chắc của anh nâng niu cô. Đám lông trên ngực anh sượt qua đôi núm vú nhạy cảm của cô làm nó cứng lại, và với một tiếng rên thích thú cô rà sát ngực mình lên ngực anh để thêm cảm giác khao khát. Anh kéo đùi cô ra và nép mình vào giữa chúng. Giọng nói anh nhỏ nhưng dữ dội khi anh thì thầm vào tai cô một lời giải thích thẳng thừng cho hành động mà anh định thực hiện.

Mary giật nảy mình, đôi mắt cô mở to sững sốt, cô cảm thấy thích thú đồng thời cũng hơi xấu hổ bởi vì cô thấy thích thú. Làm sao lại có thể vừa thích thú vừa thấy xấu hổ như thế này chứ? “Wolf Mackenzie” cô nói, đôi mắt của cô mở to hơn. “Anh nói.....nói cái từ đó.”

Gương mặt của anh vừa dụi dằng vừa thích thú. “Đúng là anh đã nói đấy.”

“Em chưa bao giờ nghe ai nói điều đó trước đây. ý em là, ở trong đời thực. Chỉ có trong phim – nhưng tất nhiên đó thì không phải là đời thực mà trong phim thì không bao giờ thực sự nói những điều gì đó thực sự có ý nghĩa, và đời thực. Họ dùng nó như một tính từ thay cho động từ.”

Anh mỉm cười khi anh đi vào cô, đôi mắt màu đen của anh lấp lánh. “Đây,” anh nói, “là một động từ.”

Anh yêu cách mà cô nhìn anh khi anh làm tình với cô, đôi mắt của cô đờ đẫn, đôi má ửng đỏ. Cô thở hỗn hển và di chuyển bên dưới anh, giữ lấy anh vào hoàn toàn trong cô và bao bọc lấy anh vào nơi ấm áp ngọt ngào của cô. Đôi bàn tay cô choàng lên vai anh. “Đúng,” cô đồng ý một cách

ngghiêm túc, “đây là một động từ.”

Nếu cuộc làm tình đầu tiên của họ thật dữ dội, thì giờ đây anh lại đang dạy cho cô sự ngọt ngào tuyệt vời của việc kéo dài niềm khoái lạc, khi mà những sự vuốt ve, mơn chớn và những nụ hôn đi kèm kéo dài làm dịu lại tình trạng căng thẳng, nấn ná nó, cho đến khi mọi thứ quá nóng bỏng, mạnh mẽ đến nỗi tung lên vượt ngoài tầm kiểm soát. Sự đói khát của anh đối với cô quá mạnh mẽ đến nỗi anh cố gắng kiểm chế cực điểm của mình lâu nhất có thể để anh được ở lâu trong cô hơn và thoả mãn sự đói khát đó. Đó không phải đơn giản chỉ là sự đói khát tình dục, mặc dù nó dựa trên sức hút nhục dục mạnh mẽ. Anh không đơn giản chỉ muốn làm tình, anh muốn – cần – làm tình đặc biệt với cô, với Mary Elizabeth Potter. Anh phải cảm nhận được làn da mềm mại, mượt mà của cô dưới bàn tay anh, phải cảm nhận được cơ thể mượt mà của cô bao bọc lấy anh, phải ngửi được cái mùi đàn bà đặc trưng riêng có của cô, phải cảm nhận được sự gắn kết chặt chẽ của hai cơ thể dưới những cú đâm của mình. Anh là một người lai, tâm hồn của anh mạnh mẽ và không phức tạp, bản năng của anh quá mạnh mẽ. Với những người phụ nữ khác, anh giao hợp với Mary đó là giao phối.

Anh vòng tay quanh người cô và đẩy cô lên trên. Giật mình, Mary ngồi bật dậy, ngẫu nhiên đúng tư thế mà anh muốn cô làm. Cô thở hổn hển khi mà sự chuyển động này khiến cho anh vào sâu trong cô hơn nữa. “Anh định làm gì vậy?”

“Chẳng gì cả.” anh thì thầm, vươn tay ra đặt lên ngực cô. “Anh để em làm mọi việc.”

Anh quan sát gương mặt cô khi cô cân nhắc tình huống và nhận thấy sự thích thú bắt đầu lẫn át sự bất tiện với vị trí không quen thuộc này. Mi mắt của cô sụp xuống và cô cắn chặt môi dưới khi cô di chuyển nhẹ nhàng trên anh, “như thế này ư?”

Anh gần như rên rỉ to rõ. Sự di chuyển chậm rãi này là không thể chịu đựng nổi, và cô nhanh chóng đi vào nhịp độ của nó. Anh đã nghĩ đến việc kéo dài cuộc làm tình của họ bằng cách thay đổi vị trí, nhưng bây giờ anh sợ là anh đã tự

cho là mình khôn ngoan. Mặc dù cô có vẻ lạc hậu nhưng lại có những giác quan nhạy bén. Chỉ sau một vài phút anh phải đẩy cô xuống dưới anh. Mary vòng tay quanh cổ anh, “em thấy rất thích.”

“Anh cũng vậy,” anh gắn chặt môi mình lên môi cô. “rất thích.”

Cô mỉm cười, một nụ cười cô chỉ dành cho anh, và nó làm cho anh nổ tung. Anh quên sạch sự kiềm chế, quên tất cả mọi thứ chỉ nhớ đến khoái lạc đang chờ đợi họ. Sau đó, thỏa mãn và mệt mỏi cả hai cùng thiếp đi.

Có tiếng xe, Wolf bật dậy, ngay lập tức cảnh giác. Mary cũng mơ màng tỉnh dậy. “Cái gì vậy?”

“Có người đến.”

“Người đến ư?” cô ngồi dậy, “mấy giờ rồi.”

“Gần sáu giờ? Chắc là chúng ta đã ngủ thiếp đi.”

“Sáu giờ. Đến giờ học của Joe.”

Wolf nguyên rủa khi anh gom quần áo lại. “Tình cảnh này đúng thật là ngoài tầm kiểm soát. Khốn kiếp, mỗi lần anh làm tình với em thì con trai của anh lại cắt ngang. Một lần là đủ lắm rồi, đằng này nó hình như đang hình thành thói quen vậy.”

Mary vội vàng tròng quần áo vào người, thầm ước là tình cảnh này không quá xấu hổ. Thật khó để đối diện với Joe khi mà rõ ràng rằng cô và cha cậu vừa mới lên giường với nhau. Dì Ardith chắc sẽ từ cô vì quên mất đức hạnh và những cảm giác về hành vi đúng đắn. Rồi cô nhìn lên Wolf, anh đi bất vào và trái tim của cô có cảm giác như thể là nó nở rộng ra cho đến khi tràn ngập toàn bộ ngực cô. Cô yêu anh, và chẳng có gì giống với đức hạnh bằng tình yêu. Còn về những hành vi đúng đắn thì- cô nhún vai, tạm biệt nó đi.

Joe đặt sách vở lên bàn và tự đang tự mình pha cà phê khi họ bước vào bếp. Cậu nhìn lên và nhăn nhó, “cha, tình cảnh này thật ngoài tầm kiểm soát. Cha xén mất thời gian học của con rồi.” chỉ tia mắt lấp lánh tinh nghịch trong đôi mắt màu xanh nhạt của cậu mới khiến cho Wolf khỏi giận dữ, anh xoa đầu con trai.

“Con trai, cha đã nói rồi, nhưng mà con đúng là đến đúng lúc không thể tưởng được.”

Bài học của Joe thậm chí còn ngắn hơn vì họ còn mất thời gian để ăn. Bọn họ đều đói nên họ quyết định chỉ ăn sandwiche cho nhanh và họ chỉ mới vừa ăn xong thì một chiếc xe khác lại đến.

“Chúa ơi, ngôi nhà này đang trở nên nổi tiếng mất rồi,” Mary lầm bầm khi đứng dậy mở cửa.

Clay bỏ mũ xuống khi anh ta bước vào. Anh ta dừng lại và hít vào, “mùi cà phê hả?”

“đúng,” Wolf với tay lấy bình cà phê trong khi Mary lấy cốc cho Clay.

Anh ta kéo lấy một chiếc ghế và thở dài rồi ngồi xuống, anh ta hít lấy hít để mùi cà phê tỏa ra khi Wolf rót vào cốc. “Cám ơn, tôi nghĩ là sẽ tìm thấy cả hai người ở đây.”

“Có chuyện gì sao? Wolf hỏi.

“không có gì cả trừ một vài lời phàn nàn. Anh làm cho một vài người cảm thấy hơi lo lắng.”

“Làm cái gì cơ?” Mary xen vào.

“Chỉ là xem xét xung quanh một chút thôi,” Wolf nói với giọng hờ hững nhưng điều đó không lừa được cô cũng như Clay.

“Đừng làm nữa. Anh không phải là người trong đội dân phòng. Tôi cảnh báo anh lần cuối.”

“Tôi không cho là tôi đã làm gì đó bất hợp pháp, chỉ đi một vòng và xem xét một chút. Tôi không gây cản trở bất cứ một nhân viên hành pháp nào cả, tôi cũng chẳng nghi ngờ, chất vấn ai cả, cũng không phá huỷ hay giấu diếm một bằng chứng nào cả. Tất cả những gì tôi làm chỉ là nhìn.” đôi mắt của Wolf ánh lên. “Nếu anh đủ thông minh, anh sẽ sử dụng tôi. Tôi là người lòng bắt tốt nhất mà anh có thể tìm được

“Nếu anh đủ thông minh, thì anh nên dành thời gian của mình mà để ý đến những thứ của anh.” Clay nhìn Mary và cảm cô bạnh ra. Khốn khiếp, anh ta sẽ nói.

“Đó chính là điều tôi đang làm.”

“Có thể không như anh nghĩ đâu. Mary nói với tôi về kế

hoạch cô ấy sẽ dùng bản thân mình làm mồi nhử tên khốn đó.”

Đầu Wolf lập tức quay ngoắt lại nhìn cô, trán anh nhăn lại khi anh nhìn cô chăm chăm với một cái nhìn cực kỳ giận dữ làm cho tất cả những gì cô có thể làm là cô giữ cho ánh mắt của mình có vẻ kiên định. “Thật khốn kiếp,” anh nói nhẹ nhàng, và biểu hiện trên mặt anh là vẻ quả quyết hơn là sự ngạc nhiên.

“Đó chính là những gì tôi muốn nói. Tôi nghe nói là anh và Joe hộ tống cô ấy đến trường, nhưng còn khoảng thời gian ở giữa thì sao? Và trường học thì sẽ nghỉ trong vòng hai tuần lễ tới. Khi đó sẽ thế nào?”

Mary đứng chống nạnh và nói, “đừng có nó như thể tôi vô hình vậy. Đây là nhà tôi, và để tôi nhắc cho các anh nhớ là tôi đã hơn 21 tuổi lâu rồi. Tôi sẽ đi đến nơi mà tôi muốn, khi mà tôi muốn.”

Phải để cho họ thấy họ là gì. Việc sống với gì Ardith không phải là việc vô nghĩa. Có chết thì đi cũng không để cho đàn ông sai khiến đi phải làm gì.

Nhưng Wolf vẫn không rời mắt khỏi cô. “Em cứ làm điều đáng nguyên rủa em đã nói đi.”

“Nếu tôi là anh,” Clay khuyên, “Tôi sẽ lôi cô ấy lên núi và giữ chặt cô ta ở đó. Tôi đã nói rồi, trường học sẽ nghỉ hai tuần mà ngôi nhà cũ kỹ này thì khá biệt lập. Không ai biết được cô ấy ở đâu. Làm thế sẽ an toàn hơn.”

Mary giận dữ với tay giật cái cốc khỏi tay Clay rồi đổ hết vào trong bồn rửa bát: “Anh không được uống cafe của tôi, đồ ba hoa!”

Trông Clay hết sức kinh ngạc. “Tôi chỉ cố gắng bảo vệ cô thôi mà!”

“Còn tôi thì đang cố gắng để bảo vệ anh ấy!” cô gào lên.

“Bảo vệ ai?” Wolf gắt lên.

“Anh!”

“Tại sao anh lại cần được bảo vệ?”

“Bởi vì có kẻ nào đó đang cố gắng làm hại anh! Đầu tiên là cố quy kết anh có tội, sau đó là tấn công những người không

ghét anh như hấn ta!”

Wolf cảm thấy lạnh người. Khi lần đầu tiên Mary đưa ra giả thuyết của cô vào tối hôm trước, anh và Clay đã không tin tưởng nó thật vô lý nếu ai đó cố gắng ghép tội cho Wolf bằng cách làm cho mọi người tin rằng anh đã tấn công Mary. Nhưng khi Mary đưa ra giả thuyết rằng việc tấn công là một chuỗi hành động trừng phạt, nó bắt đầu khiến anh cảm thấy kinh hãi. Hình ảnh về kẻ hăm hiếp bị thay đổi khiến cho logic của anh cũng thay đổi theo. Thú tính trong người hấn đã chú ý đến cô.

Anh giải thích một cách lạnh lùng và không biểu lộ chút tình cảm gì khi anh nhìn Clay. Clay nhún vai. “Tôi phải tìm ra nó,” Clay nói. *(nguyên văn là “I have to buy it” theo tứ hiểu là tôi phải làm việc này nên cứ dịch thế thôi)*

Mary đã bị tấn công vì anh. Vì anh đã bị cô thu hút đến mức không thể điều khiển được mình nữa, kẻ điên khùng nào đó đã tấn công cô, cố gắng cưỡng bức cô, làm cô nhục nhã và khiếp sợ

“Có một cách giải thích tương tự là. Khi cô ấy kết bạn với anh và giúp Joe vào học viên, người dân ở đây bắt đầu nhìn anh khác đi. Điều này khiến cho một kẻ nào đó không chịu được.”

Mary xoắn hai bàn tay cô vào nhau. “Đó là lỗi của tôi, ít nhất tôi có thể làm là...”

“Không!” Wolf gầm lên, chồm dậy, xoay cái ghế khiến nó kêu lộc cộc. Anh dục giọng với sự cố gắng rõ rệt. “Đi lên tầng mặc quần áo vào. Em sẽ đi với chúng tôi.”

Joe gõ tay xuống mặt bàn. “Cái thời điểm chết tiệt này.” Cậu đứng dậy và bắt đầu lau mặt bàn. “Con sẽ làm khi bố đóng gói.”

Mary mím chặt môi. Cô bị giằng co giữa ý muốn được tự do làm theo kế hoạch của mình – khi cô nghĩ về nó – và sự căm dỗ mạnh mẽ được sống với Wolf. Điều này chẳng đúng đắn chút nào. Đây là một tấm gương tồi tệ cho học sinh của cô. Những người trong thị trấn sẽ bất bình. Họ sẽ coi cô như điều hâu! Mặt khác, cô yêu anh đến điên cuồng và không

mấy may cảm thấy xấu hổ vì mối quan hệ của họ. E then, đôi khi cô cũng thấy thế bởi vì cô không quen với sự thân mật thế này và không biết cư xử với nó thế nào nhưng cô không bao giờ xấu hổ.

Mặt khác nữa là, nếu cô cứ bướng bỉnh ở lại đây, Wolf sẽ ở đây với cô, họ dễ bị bắt gặp hơn và cũng có nghĩa là họ khiến người dân thị trấn cảm thấy bị xúc phạm hơn. Điều này làm ảnh hưởng đến quyết định của cô vì cô không muốn có sự thù địch trực tiếp nào với Wolf vì cô nữa. Đó có thể là tất cả những gì cần thiết xui khiến kẻ hăm hiếp tấn công trực tiếp anh hoặc sau đó là Joe.

Anh đặt tay lên vai cô đẩy nhẹ. “Đi đi” anh nói dịu dàng và cô bước đi.

Khi cô đã an toàn ở tầng trên và không thể nghe được nữa. Clay nhìn vào Wolf với vẻ giận dữ và lo lắng.

“Dù gì đi nữa thì cô ấy nghĩ rằng anh và Joe đang bị nguy hiểm, kẻ điên rồ đó có thể bắt đầu nhắm vào anh. Tôi đồng ý với cô ấy ở điểm này, chết tiệt thật!”

“Hãy để hắn làm vậy,” Wolf nói với vẻ mặt và giọng nói vô cảm. “Cô ấy có khả năng bị làm hại nhất trên đường đến trường và về nhà, tôi không nghĩ gã này sẽ kiên nhẫn chờ đợi đâu. Hắn đã thực hiện hai cú một lúc nhưng hắn sẽ sợ hãi khi anh gần như tóm được hắn. Hắn sẽ cần thời gian để ổn định lại và sau đó tìm đến mục tiêu tiếp theo. Trong khoảng thời gian có ý nghĩa này, tôi sẽ tìm kiếm hắn.”

Clay không muốn hỏi nhưng anh không thể kiềm chế được.

“Anh đã tìm ra được manh mối gì hôm nay à?”

“Tôi loại bỏ một số người ra khỏi diện tình nghi.”

“Và làm họ hoảng sợ nữa.”

Wolf nhún vai. “Tốt hơn là họ nên quen với việc nhìn thấy tôi khắp nơi. Nếu họ không muốn điều này tiếp diễn, tên vô lại.”

“Tôi cũng nghe nói là anh đã bảo các cậu bé bảo vệ các cô bé từ trường về nhà. Bố mẹ các cô bé hết sức biết ơn và yên tâm.”

“Họ nên tự bảo vệ mình.”

“Đây là một thị trấn khá nhỏ. Không thường có những chuyện thế này.”

“Chẳng có lý do gì biện hộ cho sự ngu ngốc.” Và tôi đã ngu ngốc bỏ sót sự an toàn của các cô gái. Nếu anh bắt cần ở Nam, anh sẽ chết.”

Clay làu bàu. “Tôi vẫn muốn giải thích ý kiến của tôi là tôi đồng ý với Mary rằng anh và Joe là mục tiêu chủ yếu. Có thể anh là người giỏi giang nhưng chẳng hai giỏi hơn những viên đạn cả và với Joe cũng thế. Anh không những phải trông chừng Mary và anh cũng phải trông chừng chính bản thân anh nữa. Tôi muốn điều đó nếu anh có thể giữ cô ấy cho đến khi hết năm học, vì thế cả ba người bọn anh hãy ở yên trên núi cho đến khi chúng tôi tóm được hắn.”

Bắt Wolf chạy trốn là hoàn toàn trái ý muốn của Wolf và nó thể hiện trong cái nhìn anh ném vào Clay. Wolf được đào tạo để săn đuổi, hơn thế, nó là bản tính tự nhiên của anh, trong gene trộn lẫn giữa Comanche và những chiến binh miền núi trong con người anh, hình thành trong tính cách của anh.

“Chúng tôi sẽ giữ Mary an toàn,” đó là tất cả những gì anh nói và Clay biết rằng anh đã mắc sai lầm to lớn khi thuyết phục Wolf đứng ngoài chuyện này.

Joe này giờ đứng dựa vào tủ và nghe họ nói chuyện. “Người dân trong thị trấn này sẽ làm tăng cái địa ngục này lên nếu họ biết Mary ở với chúng ta,” cậu tham gia.

“Ừ, họ sẽ làm thế.” Clay đứng dậy và đội mũ.

“Hãy để họ làm thế.” Wolf nói giọng đều đều. Anh đã cho Mary cơ hội để tránh khỏi điều này nhưng cô đã không nắm lấy nó. Nhờ Chúa, bây giờ cô là của anh. Cứ để họ than vãn đi.

Clay đi từ từ ra cửa. “Nếu bất cứ ai hỏi tôi, tôi sẽ nói tôi đã sắp xếp cho cô ấy ở nơi an toàn hơn cho đến khi chuyện này kết thúc. Đừng xem đây là việc của riêng ai được không? Mặc dù tất nhiên là với tính cách của Mary, cô ấy có thể nói với tất cả mọi người như kiểu cô ấy đã làm ở cửa hàng của ông Hearst hôm thứ bảy.”

Wolf rên rỉ. “Chết tiệt! Cô ấy đã làm gì? Tôi không nghe gì về

việc này cả.”

“Hình như cô ấy dính vào rắc rối với Dottie Lancaster và Karr và cả những người khác nữa khi nói rằng cô ấy là của anh và anh có thể có cô ấy bất cứ lúc nào”. Một nụ cười rộng đến mang tai chậm chậm hiện ra trên mặt Clay. “Như những gì tôi nghe thì có vẻ cô ấy đã cho họ một vố hay ho.”

Khi Clay rời đi, Wolf và Joe nhìn nhau. “Sẽ có việc đáng quan tâm quanh đây đây.”

“Có thể,” Joe đồng tình.

“Hãy để mắt nhé, con trai. Nếu Mary và Armstrong ổn, chúng ta sẽ là người mà thằng con hoang ấy quan tâm tiếp theo. Đừng đi đâu nếu không mang theo súng trường và luôn luôn trong trạng thái cảnh giác.”

Joe gật đầu. Wolf không phải lo lắng về đấu tay không thậm chí đấu dao bởi vì anh đã dạy Joe làm thế nào để chiến đấu theo cách anh đã học trong quân đội. Không karate, kungfu, taekwondo hay thậm chí là judo mà là sự kết hợp của nhiều môn võ, trong đó có cả võ đường phố. Có nhiều mục đích chiến đấu khác nhau nhưng phải chiến thắng theo bất cứ cách nào có thể và với bất cứ loại vũ khí nào. Nếu nó có thể giữ được mạng sống cho anh và không bị làm tổn thương trong tù. Súng trường hay cái gì đó. Họ cần phải cảnh giác gấp hai.

Mary quay lại và thả phịch hai cái valy xuống sàn. “Em cần mang theo sách của em nữa.” Cô thông báo.

“Và ai đó cần phải mang Woodrow và lũ con nó đi.”

Chương 10

Mary cố gắng tự nói với bản thân rằng cô không thể ngủ bởi vì cô lạ giường, bởi vì cô quá kích động, bởi vì cô quá lo lắng, bởi vì – cô đã đi quá xa để có thể được tha thứ và không thể nghĩ được thêm gì nữa. Mặc dù cô đã mệt mỗi một cách dễ chịu do làm tình với Wolf, cô vẫn cảm thấy không dễ gì ngủ và cuối cùng cô cũng biết tại sao. Cô chui vào vòng tay anh, đưa cánh tay lên hàm anh, yêu cảm giác khi cảm nhận hình dáng gương mặt anh, bộ râu hơi ram ráp của anh dưới ngón tay cô. “Anh dậy rồi à?” cô thì thầm.

“Anh chưa,” anh trả lời với giọng trầm. “Nhưng giờ thì rồi.”

Cô xin lỗi và nằm yên lặng. Một lúc sau, anh ôm chặt lấy cô và gạt tóc ra khỏi gương mặt cô. “Em không ngủ được à?”

“Không. Chỉ là em thấy hơi lạ thôi, em nghĩ thế.”

“Như thế nào?”

“Vợ anh – mẹ Joe. Em nghĩ về việc cô ấy nằm trên chiếc giường này.”

Cánh tay của anh ôm cô chặt hơn. “Cô ấy chưa bao giờ nằm trên chiếc giường này cả.”

“Em biết. Nhưng Joe đang ở phòng bên kia và em nghĩ rằng điều này như thế nào khi cậu còn nhỏ, trước khi cô ấy qua đời.”

“Không thường lắm. Bọn anh ở xa nhau nhiều, và cô ấy mất khi Joe mới có hai tuổi. Đây là lúc anh xuất ngũ.”

“Hãy kể cho em nghe về điều đó đi,” cô yêu cầu, vẫn với giọng thì thầm. Cô cần được biết nhiều hơn về người đàn ông cô yêu.

“Có lẽ khi đó anh còn rất trẻ.”

“Anh mới mười bảy khi anh ra nhập quân đội. Thậm chí anh biết rằng anh có thể phải đến Việt Nam, nhưng đó là con

đường duy nhất của anh. Người thân của anh đã chết, ông anh, bà nội anh không bao giờ chấp nhận anh vì anh mang trong mình nửa dòng máu Áng lê. Tất cả những gì anh biết là anh phải ra khỏi vùng đất của họ. Nó cũng gần tồi tệ như việc ngồi tù vậy, Nó là nhà tù, theo cách khác. Không có gì để làm, không có gì để hy vọng cả.

“Anh gặp Billie khi anh mười tám tuổi. Cô ấy là con lai Crow (một bộ lạc của châu Mỹ) và anh đoán là cô ấy cưới anh vì cô ấy biết anh không bao giờ quay về vùng đất của họ. Cô ấy muốn nhiều hơn. Cô ấy muốn một cuộc sống thành thị đầy ánh đèn.

Có thể cô ấy nghĩ rằng một người lính có thể làm được điều đó, di chuyển từ căn cứ này đến căn cứ khác, tiệt tưng khi anh ta không có nhiệm vụ.

Nhưng cô ấy không coi thường anh vì anh là con lai và bọn anh quyết định cưới nhau. Một tháng sau anh đã ở Nam (*mình đoán chắc là Việt Nam*). Anh mua vé cho cô ấy đến Hawaii khi anh có R và R (*cái này mình chả hiểu gì*), rồi cô quay về, mang thai Joe và sinh nó lúc anh mười chín tuổi, nhưng vì anh ở nhà tù sau khi hoàn thành nhiệm vụ đầu tiên ở nước ngoài nên anh được nhìn thấy khi nó sinh ra. Chúa ơi, anh thực sự bị kích động. Nó cười khanh khách. Họ đưa nó cho anh bế; tim anh bị tác động mạnh mẽ. Anh yêu nó nhiều đến mức anh có thể chết vì nó.”

Anh yên lặng nghĩ ngợi trong chốc lát rồi cười nhẹ. “Và anh đã như thế, với đứa con trai mới sinh nhưng vợ anh không nghĩ rằng cô ấy đã đạt được sự ràng buộc tốt nhất. Thời điểm tòng quân đến. Anh không hi vọng có được việc làm, anh không có cách nào chu cấp cho con anh. Vì thế anh lại tòng quân và một số thứ giữa anh và Billie đã trở nên tồi tệ khi anh xung phong đi làm một nhiệm vụ khác. Cô ấy đã chết ngay sau khi chuyển đi thứ ba của anh kết thúc. Anh xuất ngũ và trở về nhà để chăm sóc Joe.”

“Anh đã làm những gì?”

“Làm thuê trong trại chăn nuôi. Người chăn bò. Đó là tất cả những gì anh biết. Trừ khoảng thời gian anh ở trong quân

đội, anh không nhớ có lúc nào đó anh không làm việc với những con ngựa hay không. Anh là một con ngựa điên khi anh còn là một đứa trẻ và anh đoán bây giờ anh vẫn thế. Joe và anh trôi giạt cho đến khi nó bắt đầu đi học thì bọn anh định cư ở Ruth. Thời gian sau đó thì em biết rồi đấy.”

Cô nằm yên lặng trong vòng tay anh, nghĩ về cuộc đời anh. Thật chẳng dễ dàng với anh. Nhưng cuộc đời anh khiến anh trở thành người đàn ông như thế, người đàn ông mạnh mẽ và có quyết tâm sắt đá. Anh đã chịu đựng chiến tranh, địa ngục nhưng thậm chí còn trở nên mạnh mẽ hơn trước. Ý nghĩ có kẻ nào đó muốn hãm hại anh làm cô tức giận đến mức cô không thể kìm nén được. Cô phải tìm cách bảo vệ anh.

Anh hộ tống cô đến trường vào buổi sáng hôm sau và một lần nữa Mary thấy được mọi người nhìn anh chăm chú như thế nào.

Nhưng cái cô thấy trong mắt bọn trẻ không phải là sự khiếp sợ hay căm ghét mà đúng hơn là sự tò mò và thậm chí là kính sợ. Câu chuyện về anh sau nhiều năm đã khiến anh đã trở thành một nhân vật khác thường đối với chúng, một số chỉ dám nhìn lướt qua anh mà thôi.

Cha của chúng giao du với anh, bọn con trai nhìn anh làm việc và sự thành thạo về ngựa của anh chỉ làm thêm nhiều câu chuyện về anh hơn. Họ nói rằng anh có thể thì thậm chí nói chuyện với lũ ngựa, thậm chí là những con ngựa hoang dã nhất cũng phải đáp lại tiếng ngậm nga đặc biệt trong giọng nói của anh.

Bây giờ thì anh đang săn đuổi kẻ hiếp dâm. Câu chuyện này lan rộng khắp vùng.

Dạo này, Dottie thậm chí còn không thèm nói chuyện với Mary, bà ta bỏ đi mỗi khi cô đến gần ngay cả phải ăn trưa một mình. Sharon nhún vai thờ ơ. “Đừng chú ý đến bà ta. Bà ấy luôn luôn có sẵn những lời ong tiếng ve về Mackenzies giấu trong chần của bà ta (*em chả hiểu chỗ này nghĩa là gì nên dịch đại*).”

Mary cũng nhún vai. Dường như chẳng có cách nào để đến

gần Dottie cả.

Chiều hôm đó, Joe lái xe vào thị trấn để canh chừng khi cô về nhà. Khi họ đi ra khỏi xe, cô nói với cậu, “Cô cần phải ngăn chặn Hearst làm một số việc.”

“Em sẽ ở ngay sau cô.”

Cậu theo sát gót cô khi cô bước vào cửa hàng và mọi người quay lại nhìn họ. Joe mỉm cười chào họ với nụ cười giống hệt như cha cậu. Một số người vội vàng quay mặt đi. Mary thở dài dẫn người vệ sĩ của cô giữa những gian hàng.

Joe đột ngột dừng lại khi ánh mắt cậu gặp Pam Hearst. Cô bé đứng như thể mọc rễ, nhìn chăm chăm vào cậu. Cậu đội mũ vào rồi đi theo Mary.

Một lát sau cậu cảm thấy một tia lửa chiếu vào tay cậu và khi cậu quay lại, cậu thấy Pam đang đứng sau. “Mình có thể nói chuyện với cậu không?” cô hỏi nhỏ. “Mình - điều này rất quan trọng. Được không?”

Mary đã đi lên phía trước. Joe thay đổi vị trí để có thể nhìn thấy cô và nói, “Gì thế?”

Pam thở sâu. “Mình nghĩ... có thể ... cậu có thể đi với mình đến buổi khiêu vũ tối thứ bảy này không?” Cô kết thúc câu hỏi một cách vội vàng.

Đầu Joe giật mạnh. “Cái gì?”

“Mình nói - cậu sẽ đi với mình đến buổi khiêu vũ chứ?”

Cậu chỉnh lại cái mũ một cách vụng về và nói nhỏ dưới hơi thở. “Cậu biết cậu đang đề nghị một điều rắc rối chứ? Cha cậu có thể nhốt cậu ngay vào trong hầm rượu hàng năm đấy.”

“Nhà mình không có hầm rượu.” Cô mỉm cười nhẹ khiến cho học môn mười sáu tuổi của cậu lập tức có phản ứng. “Và dù gì thì mình cũng không quan tâm. Cha mình đã sai lầm, sai lầm về cậu và cha cậu. Mình cảm thấy thật tồi tệ về những gì mình đã làm trước đó. Mình - mình thích cậu Joe ạ và mình muốn đi với cậu.”

Cậu cay độc nói, “Ừ. Nhiều người đã bắt đầu thích mình khi họ biết mình đã cố gắng để vào Học viện. Thật nực cười, phải không?”

“Cậu chắc không? Dường như trước đây mình không đủ tốt để được xuất hiện ở nơi công cộng với cậu. Cậu đã từng không muốn người ta nói rằng Pam Hearst đi ra ngoài với thằng con lai. Sẽ khác khi họ có thể nói cậu đi ra ngoài với ứng viên của Học viện Không quân.”

“Điều đó không đúng!” Lúc này Pam thực sự tức giận và giọng cô cao lên. Một số người liếc nhìn.

“Mình thấy nó có vẻ giống thế.”

“Cậu sai rồi! Cậu đã sai lầm như cha mình rồi!”

Có vẻ như Pam cao giọng đã khiến ông Hearst đã chú ý và bắt đầu đi đến phía họ.

“Cái gì diễn ra ở đây thế này? Pam, cậu bé này làm phiền con phiền lòng phải không?”

Joe chú ý thấy rằng từ “thằng con lai” đã thay đổi thành “cậu bé” nhanh như thế nào và nhướng mày về phía Pam. Cô bé xúc động khiến khuôn mặt càng đỏ bừng hơn và lập tức quay mặt về phía cha cô.

“Không ạ, cậu ấy không làm phiền con! Đợi chút. Vâng. Vâng, cậu ấy đã làm thế! Cậu ấy đã làm con phiền lòng vì con đề nghị cậu ấy đi chơi với con nhưng cậu ấy từ chối!”

Tất cả mọi người trong cửa hàng đều nghe thấy cô. Joe thở dài. Dầu đã bị đổ vào lửa.

Ralph Hearst đỏ mặt tía tai và đột ngột dừng lại như thể sắp đâm vào tường. “Con nói cái gì?” ông há hốc miệng vì kinh ngạc, rõ ràng ông không tin vào tai mình.

Pam không lùi bước, mặc dù trông cha cô tức đến hộc máu.

“Con nói là cậu ấy đã từ chối đi chơi với con! Con đề nghị cậu ấy đi đến vũ hội với con tối thứ bảy này.”

Mắt ông Hearst như lồi ra. “Con đi vào nhà ngay. Cha sẽ nói chuyện với con sau!”

“Con không muốn nói chuyện sau, con muốn nói chuyện ngay bây giờ!”

“Cha nói đi vào nhà!” Ông Hearst gầm lên. Ông chuyển cái nhìn tức giận sang Joe. “Và cậu hãy tránh xa con gái tôi ra, cậu...”

“Cậu ấy đã tránh xa con rồi!” Pam hét lên. “Nhưng con sẽ

không tránh xa cậu ấy ra đâu! Đây là lần đầu tiên con đề nghị cậu ấy. Cha và những người khác trong thị trấn này đã sai lầm trong cách đối xử với nhà Mackenzie và con đã mệt mỏi rồi. Cô Potter là người duy nhất trong chúng ta đã dũng cảm đứng dậy vì những gì cô cho là đúng!”

“Đấy là sai lầm của cô ta, nó làm...”

“Dừng lại ở đây thôi.” Joe mở miệng nói. Có gì đó lãnh đạm trong giọng cậu, trong đôi mắt xanh nhợt nhạt của cậu làm người đàn ông phải dừng lại. Joe chỉ mới mười sáu nhưng cậu cao lớn, vạm vỡ và sự cảnh báo đột ngột trong tư thế của cậu làm người đàn ông lớn tuổi hơn phải dừng lại.

Pam nhảy vào cuộc. Cô bé là người rạng rỡ và vui vẻ một cách tự nhiên nhưng cũng cứng đầu như cha cô vậy. “Cha đừng bắt đầu nói động đến cô Potter,” cô cảnh cáo. “Cô ấy là cô giáo tốt nhất chúng con có ở Ruth và nếu cha làm điều gì để tống khứ cô ấy đi, con thề là con sẽ bỏ học.”

“Mày sẽ không làm điều đó đâu!”

“Con thề là con sẽ làm! Cha, con yêu cha nhưng cha đã sai lầm rồi! Hôm nay, tất cả chúng con đã nói chuyện ở trường, về việc chúng con đã thấy các giáo viên đối xử với Joe thế nào suốt bao năm qua và điều đó sai lầm thế nào, bởi vì hiển nhiên là cậu ấy thông minh nhất trong bọn con! Và chúng con đã nói về việc Wolf Mackenzie là người đã muốn chắc chắn rằng tất cả bọn con gái chúng con đều về nhà ăn toàn tối qua. Không ai nghĩ về điều đó cả! Ngay cả cha cũng có quan tâm không?”

“Tất nhiên là anh ấy quan tâm,” Mary nói một cách mạnh mẽ, bước lại gần mà không biết trừ Joe. “Đó là điều mà Wolf, với kinh nghiệm trong quân đội biết phải làm gì.” Cô bịa ra nhưng nghe rất hợp lý. Cô đặt tay lên tay ông Hearst. “Tại sao ông không chăm sóc khách hàng của ông và để chúng tự giải quyết? Ông biết bọn trẻ thế nào rồi đấy.”

Bằng cách nào đó Ralph Hearst nhận thấy rằng mình đã ở trước cửa hàng trước khi ông kịp nhận ra nó. Ông dừng lại và nhìn xuống Mary. “Tôi không muốn con gái tôi hẹn hò với đứa con lai!” Ông phản đối dữ dội.

“Cô bé sẽ an toàn với đứa con lai ấy hơn là với bất cứ cậu bé nào quanh đây,” Mary đáp. “Thứ nhất, cậu ấy vững như đá. Cậu ấy không uống rượu hay lái xe ẩu và thêm nữa, cậu ấy không có ý định dính líu với bất cứ cô gái nào quanh đây. Cậu ấy sẽ ra đi và ông biết điều đó.”

“Tôi không muốn con gái tôi hẹn hò với thằng Anh điên!”

“Ông nói rằng tính cách ấy chẳng có ý nghĩa gì phải không? Ông muốn Pam đi chơi với một gã Ảng lê say xỉn, kẻ có thể giết chết cô bé bằng một tai nạn ô tô hơn là với một người Anh điên nghiêm chỉnh, người sẽ bảo vệ cô bé bằng cả mạng sống mình phải không?”

Ông có vẻ bị tác động mạnh và bóp trán trong tâm trạng bối rối. “Không, chết tiệt, tôi không có ý đó,” ông lẩm bẩm.

Mary thở dài. “Dì Ardith của tôi nhớ tất cả những câu chuyện cũ rích mà dì đã nghe và một trong số những câu dì hay nói nhất là 'pretty is as pretty does.' (câu này nghĩa là xấu đẹp là ở hành động) Ông đánh giá con người bằng hành động, phải không ông Hearst. Ông sẽ bỏ phiếu theo việc các ứng viên đã thực hiện các chính sách thế nào trước đó, phải không?”

“Tất nhiên.” Trông ông có vẻ không được thoải mái. “Và?” cô nhắc.

“Thôi được, thôi được! Nó chỉ là – cái gì đó khó có thể quên được, cô biết đấy? Joe không làm gì cả chỉ là... một số vấn đề. Và cha nó là...”

“Cũng kiêu hãnh như ông,” cô ngắt lời. “Tất cả những gì anh ấy muốn là một nơi để nuôi lớn đứa con mất mẹ của anh ấy.” Cô tán dương điều đó như thể cô chờ nghe thấy tiếng violin làm nhạc đệm trong lúc này nhưng đó là lúc mọi người bắt đầu nhận thấy điều gì đó về Wolf. Có lẽ anh ta bị kiểm soát hơn là giáo hoá nhưng anh đã làm rất tốt và họ không nhận thấy điều gì khác biệt.

Quyết định đến lúc cho ông ta ít không khí để thở, cô nói, “Tại sao không bàn chuyện này với vợ ông?”

Ông cảm thấy bớt căng thẳng với lời đề nghị này. “Tôi sẽ làm điều đó.” Joe tiến về phía trước; Pam quay lại và bận rộn dọn

đẹp ngăn để sơn loăng với một cố gắng làm việc bình thường thấy rõ. Mary trả tiền cho các món hàng cô chọn còn Joe thì nâng bao tải lên. Họ lặng lẽ cùng nhau rời đi.

“Thế nào?” cô hỏi ngay khi họ ở ngoài.

“Gì ạ?”

“Em sẽ đưa cô bé đến buổi khiêu vũ chứ?”

“Có lẽ thế. Cô ấy sẽ không để em trả lời không đâu, giống như một người nữa mà em biết.”

Cô nhìn cậu một cách nghiêm nghị và không đáp lại lời trêu ghẹo của cậu. Khi cậu mở cửa cho cô, một ý nghĩ vụt hiện lên trong đầu khiến cô nhìn cậu với vẻ kinh hoàng. “Ồ, không” cô nói nhẹ. “Joe, kẻ tấn công phụ nữ biết rất rõ em và Wolf.”

Cả người cậu như bị điện giật, cậu mím chặt môi. “Chết tiệt,” cậu chửi thề. Cậu nghĩ một lúc rồi lắc đầu. “Mai em sẽ nói với cô ấy là em không thể đi.”

“Điều đó không tốt đâu. Bao nhiêu người đã nghe thấy cô bé nói gì? Có thể ngày mai cả vùng này sẽ biết em có đưa cô bé đến buổi khiêu vũ hay không.”

Cậu không trả lời, chỉ đóng cửa lại sau khi cô đã vào trong xe. Trông cậu hết sức dữ tợn, quá dữ tợn so với tuổi của cậu. Joe cảm thấy giận dữ nhưng chẳng có ý tưởng nào nảy ra trong đầu cậu cả. Cậu sẽ trông chừng Pam, sẽ cảnh báo cô để cô được bảo vệ và điều đó có thể lôi kẻ hiếp dâm đi chỗ khác. Cậu sẽ sử dụng kế hoạch của Mary nhưng với con mồi khác: bản thân cậu.

Cậu muốn chắc chắn Pam được an toàn nhưng cậu để mình sơ hở khi cậu một mình. Có thể, khi gã đó nhận ra rằng hắn không thể lại gần được cô, hắn sẽ nản chí và sẽ hướng đến các mục tiêu thực sự. Joe biết rằng cậu đang nắm lấy cơ hội, nhờ đó, ít nhất Wolf cũng có thể tìm ra được manh mối cần thiết, cậu không thấy còn sự lựa chọn nào khác.

Mary nhìn xung quanh để tìm kiếm Wolf khi họ về đến nhà nhưng cô không thể tìm thấy anh. Cô thay quần jean và đi ra ngoài. Cô thấy Joe trong chuồng ngựa đang chải lông ngựa. “Wolf có đây không?”

Cậu lắc đầu và tiếp tục chải bộ da sáng bóng của con ngựa. “Ngựa của cha đi rồi. Có thể cha đang kiểm tra hàng rào.” Hoặc tìm kiếm dấu vết nào đó nhưng cậu không nói với Mary.

Cô bảo cậu chỉ cho cô cách chải lông ngựa và làm thay cậu cho đến khi tay cô bắt đầu đau. Con ngựa khịt khịt khi cô dừng lại nên cô quay lại để chải tiếp. “Việc này khó hơn là cô tưởng,” cô thở dốc.

Joe cười toe với cô qua lưng con ngựa khác. “Nó làm cô tổn một chút sức lực. Nhưng cô đã làm xong rồi nên đừng làm hư nó nữa. Nó sẽ đứng đó cả ngày nếu có ai đó chải lông cho nó.”

Cô dừng công việc và bước trở lại. “Sao em không nói trước?” Cậu đưa con ngựa vào chuồng của nó và Mary quay lại vào trong nhà. Cô đi gần đến hiên nhà khi nghe thấy nhịp điệu vó ngựa, cô quay lại nhìn thấy Wolf đang cưỡi ngựa. Cô thở vội. Thậm chí cô là kẻ dốt đặc về ngựa nhiều nhưng cô cũng biết rằng không có nhiều người sử dụng ngựa giống như cách của anh. Không cần tốn sức cũng không phải đập nhẹ vào mình ngựa, anh ngồi thật dễ dàng trên yên ngựa, chuyển động nhịp nhàng cùng nó như thể anh không cần làm gì cả.

Người Comanche được xem là những kỵ sĩ tốt nhất trên thế giới, thậm chí tốt hơn cả người Berber hay Bedouin và Wolf đã học rất tốt từ những người bên ngoài anh. Đôi chân mạnh mẽ của anh điều khiển con ngựa đực to lớn, dây cương giữ nhẹ, không làm đau miệng ngựa.

Anh điều khiển ngựa chạy chậm lại và đến gần cô. “Hôm nay có vấn đề gì không?”

Cô quyết định không nói với anh về Pam Hearst. Đây là việc của Joe nếu cậu muốn, cậu sẽ tự nói.

Cô biết cậu sẽ nói với Wolf nhưng vào lúc cậu muốn. “Không, bọn em không thấy ai khả nghi và cũng không ai đi theo bọn em.”

Anh ghìem dây cương và thả xuống để chống cằm thay anh lên yên cương. Đôi mắt đen huyền của anh bao phủ hình

dáng mảnh khảnh của cô. “Em có biết cưỡi ngựa không?”

“Không, em chưa bao giờ cưỡi ngựa cả.”

“Chà, vậy thì anh phải giúp em rồi.” Anh rút chân ra khỏi bàn đạp và đưa tay ra cho cô. “Đặt chân trái của em lên bàn đạp và nâng người em lên khi anh kéo em.”

Cô đã sẵn sàng. Cô sẽ thử. Nhưng con ngựa cao quá làm cô không thể với chân đến bàn đạp được.

Cô nhìn chằm chằm vào con ngựa hồng với vẻ bức bối còn Wolf thì cười thích thú, anh dịch ra phía sau yên cương. “Lại đây, anh sẽ nâng em lên.”

Anh nghiêng người và tóm lấy cô bằng hai tay. Mary giật mình tóm lấy bắp tay anh khi cô cảm thấy chân mình đã rời khỏi mặt đất; sau đó anh đặt cô ngồi ngay ngắn và vững chắc trên yên cương phía trước anh. Cô tóm lấy cái gờ yên cương khi anh nhắc dây cương và con ngựa bắt đầu tiến lên phía trước.

“Thật là sợ,” cô nói, cơ thể bị nảy lên nảy xuống làm rằng cô va vào nhau lập cập.

Anh cười thầm và vòng tay quanh người cô, kéo cô dựa lưng vào anh.

“Thư giãn và để cơ thể em đi theo nhịp điệu của vó ngựa, cảm nhận chuyển động của anh, chuyển động cùng anh.”

Cô làm theo lời anh bảo, cảm thấy nhịp điệu vó ngựa ngay khi cô bắt đầu thư giãn. Cơ thể cô dường như tự động lún sâu xuống yên cương hơn, thân thể cô chuyển động cùng Wolf. Cô không còn thấy cơ thể bị nảy lên nữa. Không may lúc đó cũng là lúc họ đến chuồng ngựa và cuộc cưỡi ngựa đầu tiên của cô đã kết thúc. Wolf nâng cô xuống.

“Em thích nó,” cô tuyên bố.

“Em thích? Tốt. Chúng ta sẽ bắt đầu các bài học cưỡi ngựa từ ngày mai.”

Giọng Joe vọng xuống từ chuồng ngựa. “Hôm nay con đã chỉ cô cách chải lông ngựa.”

“Em sẽ cảm thấy dễ chịu với lũ ngựa nếu như em sống với chúng cả đời.” Wolf nói và cúi xuống hôn cô. Cô nhón chân, môi cô tách ra. Đó là nụ hôn dài trước khi anh nâng đầu dậy

và khi anh làm thế, hơi thở của anh trở nên gấp gáp. Mắt anh nhắm lại. Chết tiệt. Cô đã khiến cơ thể anh phản ứng lại quá nhanh giống như một gã choai choai mới lớn khi anh ở cạnh cô.

Sau khi Mary quay vào nhà, Joe đi ra khỏi chuồng ngựa và nhìn cha cậu. “Cha tìm được gì hôm nay không?”

Wolf bắt đầu gỡ yên cương. “Không. Cha đã xem xét cẩn thận quanh nông trại nhưng không có dấu chân nào giống vậy cả. Chắc đó là người ở thị trấn.”

Joe cau mày. “Cũng có lý. Cả hai vụ tấn công đều diễn ra trong thị trấn. Nhưng con không nghĩ được là ai cả. Trước đây con chưa bao giờ chú ý đến những người có bàn tay bị tàn nhang.”

“Cha không tìm kẻ có bàn tay bị tàn nhang, cha tìm dấu chân. Cha biết cách đi của hắn, ngón chân nhỏ và dồn trọng lượng hắn vào mặt ngoài chân.”

“Cha sẽ làm gì nếu cha tìm thấy hắn? Cha có nghĩ cảnh sát trưởng sẽ tóm hắn bởi vì hắn bị tàn nhang trên bàn tay và đi theo kiểu như thế không.”

Wolf cười nhưng chuyển động của môi anh không có vẻ gì là đùa giỡn cả. Đôi mắt anh lạnh giá. “Khi cha tìm thấy hắn,” Anh nói nhẹ, “Nếu hắn thông minh, hắn sẽ ra tự thú. Cha sẽ cho luật pháp một cơ hội nhưng sẽ hắn sẽ không có cách nào để sống tự do đâu. Ở trong tù hắn sẽ an toàn hơn ở ngoài và cha sẽ làm cho hắn biết điều đó.”

Mất một tiếng để hoàn thành công việc với lũ ngựa. Joe nán lại xem xét một lượt kế hoạch của cậu còn Wolf lên nhà một mình. Mary đang mải mê nấu nướng, cô khuấy một nồi thịt bò ninh đang sôi ùng ục nên không nghe thấy tiếng anh vào từ cửa sau. Anh tiến lên phía sau và đặt tay lên vai cô.

Một nỗi kinh hoàng chạy dọc người cô. Cô thét lên và tránh sang bên cạnh, dựa lưng vào tường. Cô nắm cái muôi đang nhỏ tong tong trong tay thay cho con dao. Khuôn mặt cô trắng bệch khi cô nhìn chằm chằm vào anh.

Mắt anh cứng lại. Họ yên lặng nhìn chằm chằm vào nhau, thời gian như bị kéo dài ra giữa họ. Sau đó cô làm rớt bịch

cái muôi xuống sàn. “Ôi, Chúa ơi, em xin lỗi,” cô nói nhỏ, hai tay che mặt.

Anh kéo cô vào người anh, tay anh trong tay cô, giữa đầu cô sát vào ngực anh. “Em nghĩ lại là hấn phải không?”

Cô bám chặt lấy anh, cố gắng gạt bỏ nỗi khiếp sợ. Nỗi khiếp sợ không nguôi hấn, nó túm lấy cô khi cô bị giật mình và choáng váng, làm tăng sự xúc động và nỗi ám ảnh mà cô đang cố kiểm soát. Khi tay Wolf đặt vào vai cô, cô tưởng giây phút kinh hoàng ấy lại lặp lại. Cô cảm thấy lạnh, cô muốn chìm ngấm vào hơi nóng của anh, để những cái vuốt ve có thực của anh xóa bỏ nỗi ký ức ghê tởm về cái đụng chạm của kẻ khác.

“Em không phải sợ,” anh thì thầm qua mái tóc cô. “Ở đây em được an toàn.” Nhưng anh biết nỗi ám ảnh của cô vẫn ở đó, chạm vào cô từ phía sau nghĩa là mang lại cơ ác mộng đến cho cô. Anh phải xóa bỏ nỗi sợ hãi của cô bằng bất cứ giá nào.

Cô lấy lại bình tĩnh nới lỏng cánh tay khỏi anh, anh để cô làm thế bởi vì anh biết điều đó rất quan trọng với cô. Cô gần như tỏ ra bình thường suốt bữa tối và trong buổi học của Joe; chỉ có một dấu hiệu căng thẳng thỉnh thoảng xuất hiện trong đôi mắt cô khi cô không thể hoàn toàn xua đuổi nỗi ám ảnh đó đi.

Nhưng khi họ đi ngủ và cơ thể mượt mà của cô nằm dưới cánh tay anh, cô lại khiến anh khao khát như mọi khi. Làm tình với Wolf khiến cô không còn nghĩ đến bất cứ điều gì nữa, cuốn sạch đi nỗi kinh hoàng và ám ảnh mỏng manh còn sót lại.

Toàn bộ cơ thể và tâm trí cô đang bận dành cho anh. Sau đó cô cuộn mình vào trong anh ngủ ngon lành, ít nhất là cho đến sáng khi anh đánh thức cô dậy vào kéo cô nằm dưới anh lần nữa.

Mary hoàn toàn nhận thức được mối quan hệ mong manh giữa cô và anh cũng như sự hiện diện tạm thời trong ngôi nhà của anh. Anh thường nói dứt khoát với cô là anh muốn cô thế nào nhưng về mặt khát tình dục chứ không phải tình

yêu. Anh chưa bao giờ nói yêu cô thậm chí ngay cả trong lúc làm tình khi cô không thể ngăn mình nói đi nói lại rằng cô yêu anh. Khi cơn sốt tình dục đã qua, anh dường như có thể vứt bỏ cô ra khỏi cuộc đời anh thật dễ dàng và cô cố gắng chuẩn bị tinh thần nếu điều đó diễn ra thậm chí ngay cả lúc này, khi cô đang ngây ngất trên đỉnh của khoái cảm.

Cô biết rằng sống với anh chỉ là tạm thời vì an toàn của cô. Cô cũng hiểu rằng điều đó không mang lại điều gì hơn ngoài tai tiếng, một cô giáo qua đêm với con chiên ghẻ của thị trấn và đó chính xác là những gì mà những người dân thị trấn nhìn nhận nếu như họ biết. Cô biết nó đang đe dọa sự nghiệp của cô và cô đã quyết định bao nhiêu đêm ngày rằng Wolf đáng để cô làm thế. Nếu cô mất việc, cô sẽ có việc khác nhưng cô biết rằng cô sẽ không thể yêu ai khác. Cô hai mươi chín tuổi và chưa bao giờ nhúc nhối vì ham muốn, vì bị kích động bởi bất cứ người đàn ông nào khác. Một số người chỉ yêu duy nhất một lần và cô là một trong số đó.

Cô chỉ lo lắng về tương lai khi cô ngồi một mình trong ô tô trên đường từ nhà đến trường và từ trường về nhà. Khi cô ngồi với Wolf, cô không muốn phí hoài một giây phút nào vào việc hối tiếc. Với anh, cô cảm thấy mình được sống hoàn toàn, cảm thấy mình hoàn toàn là một người đàn bà.

Cô cũng lo lắng cho Wolf và Joe. Cô biết Wolf đang chủ động săn đuổi gã đã tấn công cô và cô khiếp sợ anh sẽ bị thương. Cô thậm chí không thể để mình nghĩ rằng anh có thể bị giết.

Còn Joe thì đang có kế hoạch gì đó; cô biết. Cậu giống Wolf đến nỗi cô không khám phá ra được dấu hiệu gì cả.

Cậu đang lo lắng và nghiêm túc như thể cậu phải đối mặt với một chọn lựa khi không có sự lựa chọn nào khác. Nhưng cô không thể khiến cậu thổ lộ với cô và sự đơn độc đó làm cô sợ hãi vì những gì Joe đã nói với cô từ trước.

Cậu đang trong tình trạng nguy hiểm. Cậu đã nhắc Pam phải cẩn thận hơn bình thường và cậu cố gắng để chắc chắn rằng cô bé không bao giờ về nhà một mình nhưng sẽ có những cơ hội khi cô bé bắt cần. Cậu cũng chú ý để người ta thấy cậu

đi một mình và rõ ràng không nhận thức được phải cẩn thận nhưng không có gì xảy ra cả. Thị trấn yên tĩnh. Cậu cũng ép mình học theo Wolf , với một ít dấu vết, tất cả những gì họ có thể làm là luôn cảnh giác chờ đến khi gã đó mắc sai lầm. Khi Joe nói với cha cậu là cậu sẽ đi khiêu vũ với Pam, Wolf nhìn cậu một cách sâu sắc.

“Con biết con đang làm gì không?”

“Con hy vọng là có.”

“Hãy cẩn thận.”

Lời khuyên cụt ngủi làm Joe cười nhẹ. Cậu biết đi đến buổi khiêu vũ có thể là sai lầm lớn làm cho tình hình trở nên xấu hơn nhưng cậu đã nói với Pam là cậu sẽ đón cô và thế là xong.

Cậu phải cảnh giác gấp đôi nhưng khốn nạn là cậu muốn ôm cô bé trong vòng tay khi hai người dìu nhau chậm chậm trên sàn gỗ ép. Thậm chí mặc dù cậu biết cậu sẽ đi xa và vĩnh viễn không có gì giữa họ được, cậu vẫn bị cô bé thu hút mạnh mẽ. Cậu không thể giải thích nổi điều đó và biết rằng nó sẽ không lâu dài nhưng giờ thì cậu đang cảm thấy thế và giờ cậu phải giải quyết nó.

Pam cũng cảm thấy lo lắng khi cậu đến đón. Cô đã cố nói thật nhỏ và thật nhanh để che giấu điều đó đi cho đến khi cậu đưa tay che miệng cô. “Tớ biết,” cậu thì thầm. “Nó cũng làm cho tớ lo lắng.”

Cô hất đầu lên, nói mạnh. “Tớ không lo. Cậu sẽ thấy là ổn thôi. Tớ nói với cậu là tất cả chúng tớ đã bàn về chuyện này rồi mà.”

“Vậy tại sao cậu quá lo lắng thế?”

Cô bé nhìn đi chỗ khác và lấy giọng. “Ừ, đây là lần đầu tớ ra ngoài với cậu. Tớ chỉ cảm thấy – tớ không biết nữa – lo lắng, sợ hãi và phấn kích.”

Cậu nghĩ về điều đó vài phút và im lặng chui vào cabin xe tải. Sau đó nói, “Tớ đoán tớ có thể hiểu vì sao cậu lo lắng và phấn kích nhưng tại sao lại sợ?”

Giờ thì đến lượt Pam im lặng. Cuối cùng cô cũng nói với vẻ hơi xấu hổ “Bởi vì cậu không giống ai trong chúng tớ cả.”

Sự tàn nhẫn xuất hiện trên miệng Joe. “Ừ, tớ biết, vì tớ là thằng Anh điên.”

“Không phải thế,” cô cáu kỉnh. “Là không biết vì sao cậu già dặn hơn bọn tớ. Tớ biết bọn mình cùng tuổi nhưng bên trong, cậu đã là người trưởng thành. Bọn tớ chỉ là người tầm thường thôi. Bọn tớ sống ở đây và chăn nuôi như người khác vẫn làm. Bọn tớ cưới người cùng tầng lớp và sống ở vùng này hay dời đến vùng khác, chỉ như thế thôi, sinh con đẻ cái và bằng lòng sống như thế. Nhưng cậu thì khác. Cậu sẽ đến Học viện, cậu sẽ không quay lại, ít nhất là không sống ở đây. Cậu có thể quay lại thăm nhưng đó là tất cả.”

Cậu ngạc nhiên rằng cô ấy có thể nói rõ ràng như thế. Đúng là cậu cảm thấy con người mình già dặn và luôn luôn như thế, đặc biệt là khi so sánh với bọn trẻ cùng tuổi. Và cậu sẽ không quay lại đây để chăn nuôi. Cậu thuộc về bầu trời với chiếc Mach 2, đánh dấu vùng đất của cậu trong vũ trụ bằng vệt khói sau đuôi máy bay.

Họ im lặng trong suốt quãng đường còn lại. Khi Joe đỗ xe tải cạnh những chiếc xe tải và một số xe con khác, cậu tìm cách móc nối những gì có thể xảy ra.

Cậu đã chuẩn bị tinh thần cho hầu như mọi trường hợp nhưng không phải cho điều thực sự sẽ diễn ra. Khi cậu và Pam đi vào trong toà nhà cũ kỹ ọp ẹp dùng để làm nơi khiêu vũ, một sự yên lặng lạ lùng bao lấy ngôi nhà trong chốc lát, rồi ngay lập tức, tiếng ồn ào quay trở lại và mọi người lại quay về với câu chuyện của mình. Pam đặt tay vào tay cậu và siết chặt.

Một phút sau, ban nhạc sống bắt đầu nổi lên, các cặp đôi dìu nhau ra sàn nhảy được phủ bằng một tấm gỗ ép. Pam để cậu dẫn mình ra giữa sàn nhảy và cười với cậu.

Cậu cười lại với cô, thừa nhận và khâm phục sự dũng cảm của cô. Rồi cậu kéo cô vào vòng tay để bước vào giai điệu chậm chậm của điệu nhảy. Ngay từ giây phút đầu tiên, họ dìu nhau vào trong thế giới riêng, chia tách khỏi thực tại.

Họ không nói gì. Sau thời gian dài mong được chạm vào cô, cậu cảm thấy thoải mái được ôm cô, di chuyển cùng cô. Cậu

có thể ngửi thấy mùi nước hoa của cô, cảm nhận mái tóc mềm mại của cô, sự phập phồng của ngực cô và đôi chân cô dựa vào cậu.

Nhưng thực tại đã phá vỡ thế giới ấy khi cậu nghe thấy tiếng cầu nhàu tức giận “thằng Anh điêng bẩn thỉu” và người cậu tự động cứng lại, cậu nhìn xung quanh để tìm kẻ đã nói.

Pam cầu xin, “Xin cậu,” rồi lôi cậu đi ra phía sau sân nhảy.

Khi bài hát kết thúc, một cậu bé đứng trên ghế hét toáng lên, “Hey, Joe! Pam! Lại đây!”

Họ nhìn theo hướng tiếng hét và Joe không thể không cười rạo rỡ. Tất cả học sinh ở ba lớp học Mary dạy đang tụ tập lại quanh bàn với hai ghế trống dành cho cậu và Pam. Họ vẫn vẫy tay gọi.

Bọn trẻ giữ chỗ từ chiều. Chúng bao bọc cậu và Pam trong vòng tròn, cười nói, nhảy múa. Joe nhảy với tất cả con gái trong nhóm còn bọn con trai thì nói chuyện về ngựa, gia súc, chăn nuôi, cuộc đua tài của những người chăn bò và chúng không để cô gái nào có cơ hội ngồi xuống lâu. Bọn trẻ cũng nói về những người khác trong buổi khiêu vũ và nhanh chóng biết rằng đứa con lai sẽ vào Học viện Không quân.

Nói chung chủ trại chăn nuôi là những người làm việc chăm chỉ, bảo thủ và hết lòng yêu nước. Không lâu sau, những ai không kiếm được lời nào để góp chuyện về đứa con lai đều trở nên yên lặng.

Joe và Pam rời đi trước khi buổi khiêu vũ kết thúc vì cậu không muốn cô ở ngoài quá khuya. Khi họ đi về phía xe tải của cậu, cậu lúc lắc đầu. “Mình không bao giờ có thể tin được,” cậu nói nhẹ nhàng. “Có phải cậu biết là tất cả bọn họ sẽ ở đây không?”

Pam phủ nhận. “Nhưng họ đều biết tớ đã yêu cầu cậu. Tớ đoán cả thị trấn này đều biết tớ đã yêu cầu cậu. Thú vị đấy chứ?”

“Thú vị,” cậu đồng ý. “Nhưng có thể khó khăn. Cậu biết thế, đúng không? Nếu buổi khiêu vũ không giành cho các chàng trai trẻ...”

“Và các cô gái!” cô ngắt lời.

“Họ nữa. Nếu nó không dành cho họ thì mình đã bị ném ra ngoài.”

“Điều đó đã không xảy ra. Và lần tới có thể còn tốt hơn.”

“Có lần tới nữa sao?”

Đột nhiên cô không chắc về mình nữa. “Cậu - cậu vẫn có thể đi khiêu vũ, thậm chí nếu cậu không muốn đi với mình.”

Joe cười toe khi cậu mở cánh cửa xe tải. Cậu quay lại và đặt hai tay lên eo cô, nâng cô lên ghế ngồi. “Tớ thích đi với cậu.”

Đi được khoảng nửa đường về Ruth, Pam đặt tay lên tay cậu.

“Joe?”

“Gì thế?”

“Cậu có muốn - ừm, là, cậu có biết chỗ nào có thể dừng chân không?” Cô nói ấp úng.

Cậu biết cậu nên chống lại sự cám dỗ ấy nhưng cậu không thể. Cậu không đi tiếp trên con đường đã định nữa mà rẽ ngang đi sang phía thảo nguyên, đi thêm chừng một dặm trước khi đỗ xe dưới những tán cây.

Đêm tháng năm dịu dàng bao trùm họ. Ánh trăng không thể xuyên qua những tán cây, chiếc ca bin tối om như một hang động an toàn, ấm áp. Hình dáng Pam mờ ảo khi cậu với lấy cô.

Cô mềm mại và háo hức trong vòng tay cậu, ép chặt vào cậu đòi hỏi cậu hôn cô nhiều hơn nữa. Cơ thể trẻ trung, rắn chắc của cô làm cậu cảm thấy như đang được khám phá. Không nhận thức được những gì đang làm, cậu dịch và xoay người cho đến khi họ nằm xuống ghế, nửa người Pam ở dưới cậu. Ngực cô nhanh chóng bị cậu lột trần và khi cậu ngậm lấy núm vú của cô, cậu nghe thấy hơi thở cô nghẹn lại trong họng. Móng tay cô bấm vào vai cậu, hông cô rướn lên.

Tất cả mọi thứ đều không kiểm soát được nữa. Quần áo bị mở tung và quăng sang bên. Làn da trần truồng của họ chạm vào nhau. Không hiểu bằng cách nào, quần jean của Pam đã bị tháo ra. Nhưng khi cậu trượt ngón tay vào trong quần nhỏ của cô, cô thì thầm, “Mình chưa làm điều này bao giờ. Nó có đau không?”

Joe rên rĩ vì thất vọng nhưng cậu ép mình phải bình tĩnh lại. Sự ham muốn đã chiếm toàn bộ cơ thể cậu nhưng cậu đã dừng tay lại. Cơ thể cậu nhức nhối vì khao khát và cậu kiềm chế nó một cách man dại. Sau một phút tưởng như rất dài, cậu ngồi dậy, kéo Pam ngồi vào lòng cậu.

“Joe?”

Cậu tựa trán mình vào trán cô. “Chúng ta không thể làm điều này được,” cậu thì thầm đầy vẻ hối lỗi.

“Nhưng tại sao?” Cô dịch khỏi anh, cơ thể cô vẫn trần trụi và đau đớn vì một nhu cầu mà cô không hiểu nổi.

“Bởi vì đây là lần đầu tiên của cậu.”

“Nhưng mình muốn cậu!”

“Joe?”

“Mình cũng thế.” Cậu cười châm biếm. “Mình đoán rằng hiển nhiên nó sẽ rất tuyệt. Nhưng lần đầu – cô bé, nên với người mà cậu yêu. Và cậu không yêu mình.”

“Mình có thể,” cô thì thầm. “Ôi, Joe, mình thật sự có thể mà.”

Cậu quá chán nản đến mức cậu chỉ có thể điều khiển giọng mình vừa đủ để nói nhưng cậu chế ngự được. “Mình hi vọng là cậu không thế. Mình sẽ rời đây. Cơ hội đang đợi mình và mình thà chết chứ không từ bỏ nó.”

“Và không cô gái nào có thể làm cậu thay đổi suy nghĩ ư?”

Joe biết con người thật của cậu, cậu biết Pam không thích điều đó nhưng cậu phải ngọt ngào với cô. “Không cô gái nào có thể thay đổi suy nghĩ của mình. Mình muốn vào Học viện đến mức không ai có thể giữ mình lại đây.”

Cô nắm lấy tay cậu và then thùng đưa nó lên ngực cô. “Chúng ta vẫn có thể, cậu biết mà, hãy làm đi. Không ai biết đâu.”

“Cậu biết. Và khi cậu yêu một ai đó, cậu sẽ hối hận vì lần đầu của cậu không phải với anh ấy. Chúa ơi, Pam, đừng gây khó cho mình nữa! Hãy tát mình hay làm gì đó cũng được.”

Cái cách bộ ngực trẻ trung rắn chắc của cô lấp đầy đôi tay cậu làm cậu nghĩ rằng có họa diên mới khước từ cô.

Cô nghiêng người về phía trước và dựa đầu vào vai cậu. Cậu

cảm nhận được cơ thể cô run lên khi cô bắt đầu khóc và cậu vòng tay quanh người cô.

“Cậu luôn luôn đặc biệt với mình,” cô nói với giọng đau đớn.

“Sao cậu lại phải chu đáo đến mức đáng nguyên rủa như thế?”

“Cậu có muốn mang thai khi mới mười sáu không?”

Điều này làm cô ngừng khóc. Cô ngồi dậy. “Ồ. Mình nghĩ là cậu có – không phải tất cả con trai đều mang nó theo sao?”

“Mình đoán là không. Giả sử mình có thì cũng thế thôi. Mình không muốn quan hệ – ít ra không phải kiểu quan hệ như thế này – với cậu hay với bất cứ ai khác, vì dù thế nào mình cũng sẽ vào Học viện. Ngoài ra, cậu còn quá trẻ.”

Cô không thể ngăn tiếng cười khúc khích bật ra. “Mình cũng già bằng cậu.”

“Vậy thì chúng ta đều quá trẻ.”

“Cậu không.” Cô nghiêm trang ôm lấy khuôn mặt cậu trong bàn tay mình. “Cậu không trẻ chút nào và mình nghĩ đó là lý do khiến cậu dừng lại. Tất cả lũ con trai mình biết sẽ cởi quần họ nhanh đến mức làm nó rách. Nhưng chúng ta hãy làm một giao kèo, được không?”

“Loại giao kèo gì thế?”

“Chúng ta vẫn sẽ là bạn, được không?”

“Cậu biết thế mà”

“Và chúng ta sẽ đi dạo cùng nhau, giữ gìn mọi thứ trong sáng. Sẽ không có chuyện lộn xộn như thế này nữa vì nó làm mình đau đớn nếu cậu dừng lại. Cậu cứ đi đến Colorado như cậu dự định và mình sẽ chấp nhận mọi chuyện khi nó đến. Mình có thể kết hôn. Nhưng nếu mình không, cậu hãy quay lại đây vào một mùa hè khi cả hai chúng ta đã đủ lớn. Cậu sẽ trở thành người yêu đầu tiên của mình nhé?”

“Mình sẽ không ở lại Ruth,” cậu nói từ từ.

“Mình không mong chờ điều đó. Nhưng cậu có đồng ý với giao kèo này không?”

Cậu đồng ý vì sau vài năm nữa có thể mọi việc sẽ khác đi, cậu biết rằng gần như chắc chắn khi đó cô đã kết hôn. Nếu không... có thể.”

“Nếu cậu cũng muốn thế thì chúng ta giao kèo với nhau.”
Cô giơ tay ra và họ bắt tay nhau một cách trang nghiêm để đồng ý với thoả thuận. Sau đó cô hôn cậu và mặc quần áo vào.

Mary chờ cậu về nhà, lo lắng hiện rõ trong mắt cô. Cô đứng lên và xiết chặt dây đai áo choàng. “Em không sao chứ?” cô hỏi. “Có chuyện gì à?”

“Em ổn. Mọi thứ đều tốt đẹp.”

Cậu nhìn thấy cái nhìn lo âu thực sự đáng sợ. Cô chạm vào tay cậu. “Em không nhìn thấy kẻ...”

Cô dừng lại rồi nói tiếp. “Không ai bắn vào xe tải của em hay cố gắng đuổi bắt em trên đường chứ?”

“Không, không có chuyện gì cả.” Họ nhìn nhau trong chốc lát và Joe nhận ra rằng Mary đã sợ hãi có chuyện gì đó xảy ra với cậu. Hơn thế, cô đã biết cậu quyết định cố gắng tạo cơ hội để lôi kéo kẻ hiếp dâm xuất hiện.

Cậu lấy giọng. “Cha đi ngủ rồi ạ?”

“Không,” Wolf nói nhẹ nhàng từ cửa ra vào. Anh mặc mỗi một chiếc quần jean. Đôi mắt đen của anh trông rất bình tĩnh. “Bố muốn chắc chắn rằng con ổn. Điều này cũng giống như nhìn Daniel đi vào hang cọp vậy.” (*theo mình hiểu là “thấy con nguy hiểm mà bố cũng chỉ biết đứng nhìn mà thôi”.*)

“Vâng, Daniel đã làm điều đó rất tốt phải không? Con cũng thế. Thậm chí nó còn thú vị nữa. Tất cả lớp đều ở đó.”

Mary cười, nỗi sợ hãi biến mất. Cô biết điều gì đã xảy ra. Biết rằng tình trạng có thể xấu hơn nếu Joe đi khiêu vũ mà không có sự hỗ trợ ấy, bọn trẻ đã tự thách đố với bản thân mình để khiến cậu trở thành một phần của nhóm và để tất cả mọi người ở buổi khiêu vũ biết rằng cậu được chấp nhận. Wolf giơ tay ra, Mary đi về phía anh. Giờ thì cô có thể ngủ được rồi. Họ đã an toàn thêm một đêm nữa, hai người đàn ông mà cô yêu thương.

Chương 11:

Trường học không còn ai. Mary cực kỳ tự hào về học sinh của cô. Tất cả học sinh năm cuối được tốt nghiệp, những học sinh khác được lên lớp hết. Bọn chúng đều dự định sẽ học hết phổ thông và hai trong số chúng muốn tiếp tục học đại học. Thành tích ấy làm rung động trái tim của bất cứ giáo viên nào.

Joe không được nghỉ ngơi. Mary quyết định cậu cần học thêm các lớp nâng cao toán mà cô chưa đủ khả năng dạy nên cô bắt đầu tìm giáo viên đủ khả năng cho cậu. Cô tìm thấy một giáo viên ở cách đó bảy mươi dặm và ba lần một tuần, Joe phải mất hai tiếng đi nhanh hết sức mới tới nơi. Còn cô vẫn tiếp tục dạy cậu vào ban đêm.

Ngày tháng trôi qua mơ màng trong niềm hạnh phúc. Hiếm khi cô xuống núi, hiếm khi nhìn thấy ai ngoài Wolf và Joe. Thậm chí khi cả hai người đều đi khỏi, cô vẫn cảm thấy an toàn. Mới chỉ là hai tuần ngắn ngủi từ cuộc tấn công nhưng dường như điều đó đã xảy ra từ rất lâu rồi. Bất cứ khi nào những mảnh vụn ký ức đó làm khuấy động cảm xúc của cô, cô lại mắng mỏ bản thân vì để nó làm cô phiền muộn. Không có điều gì xảy ra trừ việc cô quá hoảng sợ. Nếu có ai cần được chăm sóc và quan tâm, thì đó là Cathy Teele.

Vì thế, Mary cố đẩy hết những nỗi ám ảnh đó đi để tập trung vào hiện tại. Hiện tại, chắc hẳn đó là Wolf.

Anh chiếm hữu cuộc sống của cô, cả khi đi dạo lẫn khi đi ngủ. Anh bắt đầu dạy cô cưỡi ngựa, dạy cô giúp đỡ anh chăm sóc bầy ngựa. Cô nghi ngờ đối với cô, anh cũng dùng phương pháp giống như đối với lũ ngựa non người ta mang đến nhờ anh huấn luyện. Anh cứng rắn, đòi hỏi khắt khe

nhưng lời hướng dẫn của anh thì cực kỳ rõ ràng và đó là điều anh muốn đối với cả cô và lũ ngựa. Khi cô và bọn chúng tuân lệnh, anh thưởng công bằng sự tán đồng và yêu mến. Thực tế, Mary là người đăng trí, anh đối với bọn ngựa dễ dàng hơn với cô! Khi chúng không tuân lệnh, anh luôn luôn kiên nhẫn. Khi cô làm gì không chính xác với những gì anh nói, anh giải thích bằng những từ ngữ hết sức rõ ràng để cô hiểu được.

Nhưng anh luôn trù mến. Thực tế, cô nghĩ “thèm khát” thì chính xác hơn. Anh làm tình với cô hàng đêm, đôi khi hai lần. Anh làm tình với cô cả trong chuồng ngựa và bị Joe bắt gặp. Anh làm tình cả trong nhà tắm. Cô biết cô không phải là người kêu gọi nhưng dường như anh mê mết cơ thể cô. Ban đêm, khi họ nằm dài trên giường, anh bật đèn, chống khuỷu tay, ngắm nhìn cơ thể cô khi anh dùng bàn tay mình vuốt ve vai đến đầu gối cô và dường như anh bị thôi miên vì sự tương phản giữa làn da thanh tú mờ ảo của cô với đôi tay rám nắng, mạnh mẽ, chai sạn của anh.

Thời tiết Wyoming vào mùa hè thường mát mẻ và khô ráo, ít nhất là so với Savannah nhưng đột nóng đến ngay khi bắt đầu kỳ nghỉ hè làm nhiệt độ tăng lên đến 90 độ F (*chú giải: khoảng 32oC*), thậm chí gần 100 (~ 37oC) vào chiều muộn. Lần đầu tiên trong đời, Mary ước có một ít quần soóc để mặc nhưng cô biết không đời nào dì Ardith cho phép. Tuy nhiên, cô nhận ra rằng những chiếc váy bằng vải cotton của cô mát mẻ hơn những cái quần jean mới. Khám phá này khiến cô cảm thấy tự hào đến mức cô sẵn sàng chấp nhận bất cứ cuộc cãi vã nào để cô có thể mặc nó đi hóng mát. Tất nhiên không phải vì dì Ardith đồng ý với cách ăn mặc của cô, nhất là sau khi Mary không chịu mặc váy lót bên trong. Suốt đời, ngày nào dì Ardith làm một bài thuyết giảng về ăn mặc và sẽ coi bất cứ ai dám đi ra ngoài mà không mặc váy lót là loại đàn bà hoàn toàn mất nết.

Một buổi sáng sau khi Joe lái xe đến lớp học của cậu, Mary đi ra ngoài chuồng ngựa và suy nghĩ về sự mất nết của cô. Nhìn chung cô thấy thoả mãn. Là một người đàn bà mất nết

cũng có cái lợi thế của nó. (*chà! Cô giáo này hư quá!*)

Cô nghe thấy tiếng phì phò và tiếng giậm chân quanh bãi quây nhỏ phía sau chuồng ngựa. Mặc dù Wolf thường dùng cái lớn hơn để huấn luyện ngựa cho ổn định nhưng âm thanh nói cho cô biết cô có thể tìm anh ở đâu và đó là tất cả những gì cô muốn biết.

Nhưng khi cô đến góc chuồng ngựa, cô dừng bước. Con ngựa giống to lớn đang trèo lên con ngựa cái cô dùng để học cưỡi ngựa. Chân trước con ngựa cái bị buộc chằng lại và móng giả bao lấy các móng guốc phía sau. Con ngựa đực thở phì phò, hí nho nhỏ còn con ngựa cái kêu ré khi con ngựa đực đi vào trong nó. Wolf đi đến phía trước nó để làm nó bình tĩnh lại, sau đó nó đứng yên. “Đứng đó, ngựa yêu,” anh thủ thỉ. “Mày có thể chịu đựng được gã to lớn già cỗi này đúng không?”

Con ngựa cái rùng mình vì tác động từ những cú đâm của con ngựa đực nhưng nó vẫn đứng để phục vụ và mọi chuyện kết thúc sau khoảng hai phút. Con ngựa đực thở phì phò, ngã xuống người nó, đầu con ngựa đực rũ xuống, thở phì phò và choáng váng.

Wolf tiếp tục nói dịu dàng với con ngựa cái khi anh cúi xuống để tháo dây chằng. Khi anh bắt đầu tháo móng giả, Mary bước lên phía trước, thu hút sự chú ý của anh. “Anh – anh trối nó!” cô tố cáo.

Anh cười khi anh tháo xong móng giả. Cô Mary Elizabeth Potter đứng trước anh với vẻ hoàn toàn trang trọng, lưng thẳng, cằm nâng lên. “Anh không trối nó,” anh nói với vẻ kiên nhẫn thích thú. “Anh chằng nó lại.”

“Nên nó không tránh được con ngựa đực!”

“Nó không muốn tránh.”

“Sao anh biết?”

“Vì nó sẽ đá con đực nếu nó không sẵn sàng,” anh giải thích khi đưa con ngựa cái vào chuồng. Mary đi theo, khuôn mặt cô vẫn đầy cảm phẫn.

“Sẽ chẳng sao nếu nó có đá con đực đi chẳng nữa – anh đã đeo móng giả cho nó để nó không thể làm đau con đực!”

“Anh không muốn con ngựa giống bị hỏng. Mặt khác, nếu nó chống cự không đáp ứng, anh sẽ đưa nó ra khỏi đây. Khi con ngựa cái chống đối có nghĩa là anh đã đánh giá sai thời điểm hay là có gì đó không ổn với nó. Nhưng nó đã chấp nhận con đực rất tốt, em không thấy sao cô bé?” anh kết thúc, vỗ về cổ con ngựa cái.

Mary nhìn, bồn chồn không yên khi anh tắm cho con ngựa cái. Cô vẫn không có ý tưởng nào là con ngựa cái có thể chạy trốn khỏi con đực thậm chí dù con ngựa cái này đang đứng yên lặng như thể không có gì xảy ra vài phút trước đó. Nó làm cho những cảm xúc sâu thẳm trong cô bối rối, điều đó không hợp logic tí nào, nó đã cảm thấy không thoải mái cơ mà.

Wolf để con ngựa lại trong chuồng, cho nó ăn uống. Sau đó anh ngồi xổm trước vòi nước rửa sạch cánh tay và bàn tay. Khi anh nhìn lên, Mary vẫn đứng đó, lo lắng, gần như sợ hãi hiện lên trong mắt cô. Anh đứng thẳng dậy. “Có gì không ổn à?”

Cô cố gắng rũ bỏ sự khó chịu trong lòng nhưng không có tác dụng. Nó vẫn hiển hiện trên khuôn mặt, trong giọng nói của cô.

“Nó giống như... giống như là...” Giọng cô đứt quãng nhưng đột nhiên anh hiểu ra mọi chuyện.

Anh di chuyển chậm chậm về phía cô và không thấy ngạc nhiên khi cô lùi lại. “Ngựa không phải là con người,” anh nói dịu dàng. “Chúng to lớn, thở phì phò và kêu ré lên. Có vẻ hung dữ nhưng đó chính là cách chúng giao phối. Thậm chí chúng còn hung dữ hơn nếu chúng được phép phi tự do bởi vì khi đó chúng sẽ đá hậu và ngoạm.

Cô nhìn con ngựa cái. “Em biết. Chỉ là...” Cô dừng lại bởi vì cô không thể nói ra điều gì làm cô phiền muộn.

Wolf với lấy cô, đặt tay anh quanh eo cô, ôm cô nhẹ nhàng để cô không bị hoảng hốt và không thấy rằng cô không thể thoát khỏi anh trừ phi anh muốn. “Có phải sự hung dữ ấy làm em nhớ lại vụ tấn công không?” anh kết thúc thay cô.

Cô ném cho anh một cái nhìn bối rối sau đó nhanh chóng nhìn đi chỗ khác.

“Anh biết nỗi ám ảnh vẫn ở đây, em yêu.” Anh dần dần xiết chặt tay mình, mang cô lại gần dựa vào anh nhưng chỉ ôm cô mà thôi. Một lúc sau, cô bắt đầu thư giãn, mái đầu mềm mại của cô dựa vào ngực anh. Ngay sau đó, anh vòng cánh tay quanh người cô bởi vì anh không muốn cô dè dặt nữa.

“Anh muốn hôn em,” anh thì thầm.

Cô ngẩng đầu dậy cười với anh. “Đấy là lý do em ra ngoài này: dụ dỗ anh hôn em. Em trở thành người đàn bà mất nết không biết xấu hổ rồi. Dì Ardith sẽ từ em mất.”

“Dì Ardith giống như nỗi đau trong...”

“Dì rất tuyệt,” Mary nói kiên quyết. “Chỉ là dì là mẫu người cổ có quan niệm khắt khe về những gì đúng quy tắc và những gì không đúng thôi. Chẳng hạn, chỉ có những người đàn bà mất nết không biết xấu hổ mới mặc váy mà không mặc váy lót dài ở bên trong.” Cô hơi nâng váy lên để chỉ cho anh thấy.

“Vậy thì hãy để kệ những người đàn bà hư hỏng không biết xấu hổ ấy nghe.” Anh cúi đầu xuống và hôn cô, cảm thấy sự kích thích thân quen bắt đầu bùng cháy trong cơ thể anh. Anh kiềm chế một cách man dại vì sự kiềm chế đã đi đến mức giới hạn rồi.

Anh phải cho Mary nhận ra một số vấn đề, và anh không thể làm nó nếu như ham muốn tình dục của anh chi phối tất cả các giác quan của anh. Anh phải làm gì đó để trục xuất hết nỗi sợ hãi bây giờ và trước đây ra khỏi ký ức của cô.

Anh ngẩng đầu lên, ôm cô một phút trước khi bỏ tay ra. Thay vì nắm cô, biểu hiện trên khuôn mặt anh làm nụ cười biến mất khỏi đôi mắt cô. Anh nói chậm chậm, “Em có sẵn sàng thử làm điều gì đó để giúp em vượt qua nỗi sợ hãi không?”

Cô nhìn cảnh giác “Chẳng hạn?”

“Chúng ta có thể dựng lại các hình ảnh của vụ tấn công.”

Mary nhìn chằm chằm vào anh. Cô tò mò nhưng cũng thận trọng. Một nửa cô không muốn làm bất cứ điều gì khiến cô

nhớ lại ngày hôm đó nhưng nửa kia lại không muốn tiếp tục sợ sệt. “Hình ảnh nào?”

“Anh có thể săn đuổi em.”

“Hắn không săn đuổi em. Hắn tóm em từ phía sau.”

“Vậy thì anh sẽ tóm em.”

Cô xem xét điều nó. “Nó sẽ không có tác dụng gì đâu. Em biết đó là anh.”

“Chúng ta sẽ thử.”

Cô nhìn chăm chăm vào anh một lúc lâu rồi cứng đờ khi cô nghĩ lại. “Hắn ném em úp mặt xuống đất,” cô thì thầm. “Hắn ở trên em, cọ xát cơ thể hắn lên người em.”

Khuôn mặt Wolf căng thẳng. “Em có muốn anh làm điều đó không?”

Cô rùng mình. “Muốn anh? Không. Nhưng em nghĩ anh phải làm. Em không muốn sợ hãi nữa. Hãy làm tình với em như thế... xin anh.”

“Cái gì sẽ xảy ra nếu em trở nên thực sự sợ hãi?”

“Đừng...” cô nuốt nước bọt. “Đừng dừng lại.”

Anh nhìn vào cô một phút dài như thể đang tính toán giải pháp của cô, miệng anh bắt đầu nhếch lên một bên. “Được. Chạy.”

Cô không làm theo. Cô nhìn anh chăm chăm. “Cái gì cơ?”

“Chạy. Anh không thể tóm lấy em nếu em không chạy.”

Đột nhiên cô thấy mình ngốc nghếch với ý nghĩ chạy quanh hàng rào như một đứa trẻ. “Chỉ thế thôi à?”

“Ừ, chỉ thế thôi. Hãy nghĩ là khi anh tóm em. Anh sẽ giật quần áo em và làm tình với em, vì thế sao em còn chờ đợi?”

Anh tháo mũ ra nhét vào cái hốc. Mary chạy giật lùi lại và bất chấp sự tôn nghiêm của mình, cô chạy lao đi. Cô nghe thấy tiếng giày anh uỳnh ịch khi anh chạy sau cô và cười với vẻ thích thú đến quên mất cả bản thân. Cô biết cô không thể chạy kịp đến nhà vì chân anh dài hơn chân cô nhiều.

Thay vì thế, cô lợi dụng sự nhanh nhẹn của mình, lẩn trốn xung quanh xe tải, quanh gốc cây.

“Anh sẽ tóm được em ngay đây,” anh gầm gừ, giọng anh ở ngay sau cô và tay anh tóm trượt qua vai cô trước khi cô kịp

chạy nhanh khỏi anh.

Cô lại trốn ra phía sau xe tải đối diện với chỗ anh đứng. Họ nhử nhau nhưng không ai chiếm được ưu thế. Cô thở hổn hển, gương mặt sáng bừng lên vì thích thú và hân hoan, Mary chế nhạo anh, “Không bắt được em, không bắt được em.”

Một nụ cười xấu xa hiện ra trên miệng anh khi anh nhìn cô. Cô gần như trở nên sôi nổi với chiến thắng, mái tóc nâu mềm mại xoà xuống quanh khuôn mặt cô và anh muốn cô đến nhức nhối. Anh muôn ôm cô trong tay, làm tình với cô rồi anh tự nguyện rửa bản thân mình vì anh không thể được lúc này. Đầu tiên hay phải chơi trò chơi này và bất chấp những lời nói can đảm của cô, anh hi vọng cô có thể chịu đựng được.

Họ nhìn chăm chăm vào nhau và đột nhiên cô thấy anh hoang dại như thế nào. Anh bị khuấy động.

Cô hiểu cái nhìn trên khuôn mặt anh cũng như cô hiểu bản thân mình vậy và cô nghẹt thở. Anh không nói chơi, anh nghiêm túc chết người. Lần đầu tiên, nỗi sợ hãi bắt đầu len lỏi vào cô. Cô cố gắng lèn nó xuống bởi vì cô biết Wolf không bao giờ làm đau cô. Chỉ là.. ôi, chết tiệt, cái gì đó làm cô nhớ lại vụ tấn công, dù thế nào cô cũng cố gắng đẩy ý nghĩ ấy đi. Tính khôi hài đã rút đi nhường chỗ cho nỗi hoang mang vô lý. “Wolf? Dừng lại nhé.”

Ngực anh phập phồng cùng hơi thở và cái nhìn lạnh lẽo xâm chiếm đôi mắt anh.

“Không. Anh sẽ tóm lấy em.”

Cô chạy một cách mò mẫm, rời bỏ sự an toàn đáng ngờ của chiếc xe tải. Bước anh chạy phía sau cô như sấm rền, làm nhòa đi mọi âm thanh khác thậm chí cả hơi thở khò khè của cô. Cảm giác ở ngõ hẻm ấy lại lặp lại dù cô biết đó là Wolf và cô muốn anh làm điều đó. Cô không có cơ hội để chạy khỏi kẻ tấn công cô nhưng hắn đã ở phía sau cô, cô như nghe thấy hơi thở của hắn khi cô nghe thấy hơi thở của Wolf. Cô thét lên kinh hoàng, cơ thể nặng trĩu của anh đè lên trên cô.

Anh dặn bản thân mình không được làm đau cô, anh dí mũi vào tai cô. “Ha, anh tóm được em rồi.” Anh ép bản thân mình nói thật nhẹ nhàng nhưng ngực anh thắt lại đau đớn cho những gì cô đang trải qua.

Anh có thể cảm nhận nỗi kinh hoàng đang chiếm hữu cô và anh bắt đầu nới lỏng tay, nói dịu dàng với cô, nhắc cô về những khoái lạc nóng bỏng mà họ đã có cùng nhau. Âm thanh của một con thú khiếp hãi vì mắc bẫy do cô tạo ra làm nước mắt nhức nhối trong mắt anh. Chúa ơi, anh không biết anh có thể làm điều đó không. Ham muốn đã chết trong anh từ ngay tiếng hét đầu tiên của cô.

Đầu tiên cô giãy giụa như một con vật hoang dã, đá lung tung, cô gắng giật tay ra nhưng anh kẹp chặt nó xuống. Cô điên dại vì sợ hãi, nhiều đến mức bất chấp sự khác biệt về khổ người và sức mạnh, cô có thể làm anh đau nếu không vì anh đang luyện tập cho cô. Tất cả những gì anh có thể làm là giữ chặt cô, cô gắng giúp cô vượt qua bóng ma của nỗi sợ hãi đang bao phủ lấy cô.

“Bình tĩnh lại đi em yêu, bình tĩnh lại. Em biết anh không làm em đau mà, anh sẽ không để ai làm tổn thương em. Em biết anh là ai mà.” Anh lặp đi lặp lại cho đến khi sự kiệt sức đòi hỏi cô dừng lại, cô giãy giụa vu vơ và yếu dần. Chỉ sau đó cô mới có thể bắt đầu nghe lại, chỉ sau đó lời nói thủ thỉ của anh mới xuyên qua được hàng rào do sợ hãi dựng lên. Đột nhiên cô sụp xuống đất, mặt vùi trong đám cỏ nóng, ngọt ngào và cô bắt đầu khóc.

Wolf nằm trên cô, cánh tay anh vẫn khóa chặt cô một cách an toàn, làm dịu cô khi cô khóc. Anh âu yếm và hôn tóc cô, vai cô, cái gáy nhạy cảm của cô cho đến khi cô nằm yếu ớt trên bãi cỏ, nước mắt và sức lực đều cạn kiệt. Những cái vuốt ve bất tận cũng tác động đến anh, bây giờ cô là người bình tĩnh còn anh lại rơi vào sự ham muốn không bao giờ chịu rời bỏ anh từ lần đầu anh gặp cô.

Anh rúc vào cổ cô lần nữa. “Em còn sợ hãi không?” anh thì thầm.

Mí mắt sưng mọng của cô bao phủ đôi mắt. “Không,” cô thì

thầm. “Em xin lỗi đã bắt anh làm việc này. Em yêu anh.”

“Anh biết, em yêu. Hãy tiếp tục nghĩ thế nhé.” Sau đó anh quỳ dậy và kéo váy của cô lên thắt lưng.

Đôi mắt Mary cháy bùng lên khi cô cảm nhận anh đang kéo quần lót cô xuống, giọng cô sắc nhọn. “Wolf! Không!”

Anh tuột quần lót xuống chân cô, Mary run rẩy sợ hãi. Nó quá giống với trước đây trong con hẻm. Bụng cô ép xuống đất, sức nặng người đàn ông đè lên cô và cô không thể chịu đựng được điều đó. Cô cố trườn lên phía trước nhưng anh đã khoá tay cô quanh eo và giữ cô khi anh cởi quần jean bằng một tay. Đầu gối anh đẩy đùi cô tách ra xa để anh có thể dễ dàng đi vào trong cô rồi sức nặng của anh lại ập xuống cô lần nữa.

“Nó có nhắc em nhớ về chuyện đó không?” Anh hỏi với giọng trầm ấm dịu dàng. “Nằm sắp dưới đất với anh ở sau em. Nhưng em biết anh không làm đau em nên em không phải sợ, đúng không?”

“Em không quan tâm. Em không thích! Hãy để em dậy, em muốn dậy!”

“Anh biết, em yêu. Bây giờ hãy tiếp tục, thư giãn. Nghĩ lại bao lần anh làm tình với em thế nào và em đã thích thú thế nào. Hãy thành thật với anh.”

Mùi của đất nóng xộc vào mũi cô. “Em không muốn anh làm tình với em bây giờ,” cô xoay xở để nói, mặc dù nói một cách rời rạc. “Không như thế này.”

“Vậy anh sẽ không làm thế. Đừng sợ, em yêu. Anh sẽ không tiến xa hơn nếu em không muốn. Hãy thư giãn, hãy cảm nhận nhau. Anh không muốn em sợ hãi khi anh bắt lấy em từ phía sau. Thú thật, phía sau bé nhỏ xinh đẹp của anh đã làm anh như vậy. Anh muốn nhìn nó, chạm vào nó và khi em cuộn mình áp lưng vào anh, nó khiến anh phát điên. Anh đoán em không chú ý điều đó, phải không?”

Sửng sốt, cô cố gắng tập hợp các giác quan rời rạc của mình lại. Anh chưa bao giờ làm cô đau trước đây, và bây giờ nỗi sợ hãi mơ hồ đang giảm đi, cô biết anh sẽ không bao giờ làm thế. Đây là Wolf, người đàn ông cô yêu, không phải kẻ

tấn công cô. Cô đang ở trong vòng tay mạnh mẽ của anh, nơi cô được an toàn.

Cô thư giãn, những bắp thịt mệt mỏi của cô mất hết sinh khí. Đúng, rõ ràng anh bị khuấy động. Cô có thể cảm nhận thấy anh, ghì chặt giữa đôi chân mở rộng của cô nhưng anh đã nói thật, anh không chuyển động vào trong cô.

Anh hạ người xuống bên cạnh cô và hôn cổ cô. “Em ổn chưa?”

Cô thở dài, nghe rõ hơi thở cô thoát ra. “Vâng,” cô thì thầm. Anh dịch đầu gối lại và ngồi tì lên gót chân. Trước khi cô kịp đoán anh định làm gì thì đôi tay cứng như thép của anh đã nâng cô dậy và đặt cô ngồi dạng chân qua đùi anh, quay lưng lại phía anh. Cửa anh và của cô ép vào nhau nhưng anh vẫn không đi vào cô.

Sự nhức nhối đầu tiên vì kích thích chạy dọc khắp dây thần kinh của cô. Giây phút đó, ham muốn như tăng lên gấp đôi vì họ ở ngoài trời, nằm trên cỏ dưới ánh mặt trời chói lóa và nóng bức. Nếu có ai đó đi lên, họ sẽ bị bắt gặp. Cảm giác nguy hiểm hồi hộp càng đánh thức ham muốn của cô. Thực tế, phía trước họ được bao bọc nhờ váy của cô bọc kín đùi anh.

Nhưng rồi lớp bọc bảo vệ ấy nhanh chóng bị mất đi khi anh kéo váy cô lên. Một tay anh giữ cô, tay kia trượt xuống giữa hai chân cô. Sự đụng chạm làm cô rên lên khe khẽ.

“Em thích nó chứ?” anh thì thầm vào tai cô, dịu dàng ngậm lấy vành tai.

Mary trả lời rời rạc. Ngón tay thô nhám của anh đang cọ xát qua phần da thịt nhạy cảm nhất của cô, tạo nên một cảm giác dễ chịu mà cô không thể dùng lời nào diễn tả được. Anh biết chính xác làm thế nào để chạm vào cô, làm cô sẵn sàng và đưa cô vào trạng thái cực kỳ thoải mái. Cô uốn cong người đón nhận anh một cách vô thức, chuyển động làm bộ phận nam tính của anh cọ xát vào cô nhiều hơn khiến cô rên rỉ.

“Wolf... xin anh!”

Wolf cũng rên rỉ qua hàm răng nghiến chặt. “Anh sẽ làm

theo cách em muốn, em yêu. Hãy nói cho anh như thế nào.”
Cô không thể diễn tả cảm xúc mạnh mẽ đang quần chặt lấy cơ thể cô. Cô chỉ có thể nói “Em muốn anh.”

“Bây giờ?”

“Vâng.”

“Như thế này?”

Cô chuyển động ngược chiều anh, lúc này tiếng thét của cô bị bóp nghẹt trong họng. “Vâng!”

Anh nói lỏng cô cho đến khi cô nằm sấp xuống và bao phủ cô. Anh đi vào cô từ từ, dịu dàng, lấp đầy cô. Cô thiết tha mong chờ những cú đâm mạnh của anh để cơ thể cô bùng cháy, để tâm trí của cô lơ lửng trước những khao khát đang chi phối toàn bộ cơ thể cô. Không phải cơn ác mộng; đó là phần khác trong khoái cảm xác thịt mà anh đang dạy cô. Cô quần quai dưới anh, cảm thấy bộ phận đàn ông làm cô căng ra đến mức không chịu nổi. Rồi nó bật mạnh khiến cô run rẩy trong vòng tay anh. Anh kẹp chặt hông cô, thả nổi phản ứng cơ thể anh bằng những cú đâm nhanh và mạnh cho đến khi cơn chấn động giải phóng anh hoàn toàn.

Họ nằm dài trên cỏ rất lâu, ngủ mơ màng, kiệt sức đến mức không thể di chuyển nổi. Chỉ khi Mary cảm thấy chân cô bắt đầu bồng rần vì ánh mặt trời, cô mới tìm lại được sức mạnh để kéo váy xuống. Wolf lồm bồm phản đối và trượt tay lên đùi cô.

Cô mở mắt ra. Bầu trời trong xanh, không mây và mùi hương ngọt ngào từ cỏ tươi lấp đầy phổi cô, toả ra khắp cơ thể. Mặt đất bên dưới cô nóng bỏng và người đàn ông cô yêu thì đang ngủ mơ màng bên cạnh cô, mỗi cm cơ thể cô vẫn còn lưu giữ cảm xúc từ cuộc làm tình. Cảm xúc vẫn còn tươi mới và mãnh liệt ấy bắt đầu làm nóng cơ thể cô, khiến cô lại thêm muốn, và đột nhiên cô nhận ra kế hoạch của anh đã mang lại hiệu quả. Với cùng chuỗi sự kiện làm cô sợ hãi đó, anh đã thay thế kẻ tấn công cô bằng bản thân anh.

Thay vì sợ hãi, đau đớn và nhục nhã, anh đã mang lại cho cô sự ham muốn và cuối cùng, cảm giác cực kỳ sung sướng ấy đã giải phóng cô khỏi chính bản thân mình. Anh đã thay thế

ký ức khủng khiếp bằng một ký ức tuyệt vời. Tay anh vẫn đặt trên bụng cô, những cái đụng chạm thân mật một cách đơn giản làm cô choáng váng. Cô có thể đang mang trong mình con anh. Cô nhận thức được đó là kết quả có thể khi hai người làm tình mà không dùng biện pháp bảo vệ nào nhưng đó là điều cô mong muốn và anh lại không đề cập gì đến chuyện phòng tránh cả. Thậm chí nếu như mối quan hệ của họ không tiếp tục nữa, cô vẫn muốn có con với anh, đứa con thừa hưởng sức mạnh và nhiệt tình của anh. Nếu nó là bản sao của anh, không gì có thể khiến cô hạnh phúc hơn. Cô cựa quậy, áp lực đôi tay anh trên bụng cô tăng lên. “Mặt trời nóng quá,” cô lẩm nhẩm. “Em đang bị thiêu đây này.” Anh lăm bầm nhưng kéo quần lại và đứng dậy. Sau đó anh nhặt quần lót của cô lên, đặt chúng vào túi anh, bế cô lên cùng lúc với anh bắt đầu bước đi.

“Em có thể đi được,” cô thông báo với anh nhưng cô vòng tay quanh cổ anh.

“Anh biết.” anh cười tươi với cô. “Chỉ là sẽ lãng mạn hơn nếu bế em vào nhà để làm tình thôi.”

“Nhưng mình vừa làm tình xong.”

Có ánh lửa loé lên trong đôi mắt anh. “Rồi sao?”

Khi Wolf đã đến sát cửa hàng vật dụng và thức ăn cho súc vật, anh cảm thấy gáy mình như bị ai châm.

Anh không dừng lại dù đó là dấu hiệu cảnh báo có ai đó đang nhìn mà liếc nhanh một lượt xung quanh. Cảm giác được sự nguy hiểm là một kỹ năng đặc biệt. Có ai đó đang nhìn anh. Giác quan thứ sáu của anh đã phát triển đến một mức cao nhờ sự huấn luyện gian khổ, được áp dụng trong nhiều năm và được nâng cao hơn nữa nhờ sự thừa hưởng mang tính huyền bí từ tổ tiên.

Không chỉ đơn giản là anh bị quan sát; anh có thể cảm nhận được sự căm thù hướng thẳng đến anh. Anh sai bước vào trong cửa hàng và lập tức nấp sang bên cạnh, ép chặt người anh vào tường khi anh nhìn ra ngoài cửa. Cuộc đối thoại trong cửa hàng lập tức dừng lại như thể từ ngữ vừa bị va vào tường đá nhưng anh lờ sự im lặng đặc sệt đó đi. Adrenaline

bơm khắp cơ thể anh; anh không chú ý rằng đôi tay đeo găng của mình đã tự động trượt qua ngực anh để chạm vào con dao anh gắn chắc chắn vào đai lưng mà anh đeo từ mười sáu năm trước ở vùng đất ẩm thấp nhỏ bé, đẹp một cách ma quái, nồng nặc mùi máu tanh và chết chóc. Chỉ khi tay anh không chạm vào gì ngoài áo sơ mi thì anh mới nhận ra rằng thói quen cũ đã trở lại.

Đột nhiên anh nhận ra rằng người anh đang săn đuổi đang đứng đâu đó ngoài kia, nhìn chăm chăm vào anh với vẻ căm thù và cơn thịnh nộ trào lên khắp người anh. Anh không cần dao. Không nói lời nào, anh tháo mũ và giầy bởi cái mũ làm tăng diện tích bóng anh còn đôi giày thì quá ồn ào. Bằng đôi chân đi tất, anh chạy nhẹ nhàng qua mấy người đang đứng xung quanh. Họ nhai kẹo cao su một cách chậm chạp, im lặng và trông hết sức sững sốt. Chỉ có một người nói ngập ngừng, “Có chuyện gì đang diễn ra thế?”

Wolf không có thời gian để trả lời, anh lách ra bằng cửa sau. Anh chuyển động một cách yên lặng, thận trọng và sử dụng tất cả những thứ sẵn có để che chắn cho anh khi anh di chuyển từ ngôi nhà này sang ngôi nhà khác, đi vòng để có thể xuất hiện phía sau nơi mà anh đoán kẻ đó đang đứng. Rất khó xác định vị trí hẳn một cách chính xác hoàn toàn nhưng Wolf tự động tìm ra được những vị trí tốt nhất để ẩn náu. Nếu như anh giữ khoảng cách đủ xa, anh có thể tìm thấy những dấu vết khác mà anh đang tìm kiếm; gã nó sẽ sơ suất và Wolf sẽ tóm được hắn.

Anh trượt ra phía sau hiệu thuốc, cảm thấy sức nóng của tấm biển bị mặt trời hun nóng sau lưng anh.

Anh cẩn thận hơn trước, không muốn cây cối chạm vào áo anh kêu loạt xoạt. Ở đây cũng có sỏi và anh đặt chân cẩn thận tránh không để tiếng kêu của cả những viên đá nhỏ nhất tố cáo anh.

Anh nghe thấy tiếng chạy uỳnh ục nặng nề của ai đó như thể đang chạy trốn trong sự hoảng loạn tột độ. Wolf chạy quanh khu vực phía trước ngôi nhà, quỳ xuống trong thời gian ngắn nghiên cứu dấu chân mờ nhạt trên đất, chỉ một

phần đầu chân nhưng cũng làm máu anh sôi lên. Cùng đầu chân, cùng chiếc giày và cùng bước chân theo chữ bát. Anh chạy như một con sói xám to lớn như người ta vẫn gọi, không quan tâm đến việc gây tiếng động nữa, phóng nhanh ra đường, nhìn trái nhìn phải xem có ai trên đường không.

Không. Không có ai cả. Đường vẫn vắng tanh. Anh dừng lại nghe ngóng. Anh nghe thấy tiếng chim, tiếng xào xạc của từng cơn gió thổi qua lá cây, tiếng động cơ xa tít tắp vọng đến từ phía bắc thị trấn. Không gì khác. Không tiếng thở gấp, không tiếng bước chân chạy.

Wolf tự nguyện rửa bản thân. Gã đó còn tồi hơn một kẻ nghiệp dư, hẳn vọng về di chuyển một cách ngu ngốc cũng như hình dáng bên ngoài. Nếu hẳn ở đâu đó gần đây, Wolf có thể nghe thấy tiếng thở nặng nhọc của hẳn. Chết tiệt, con mồi của anh đã chuồn mất bằng cách nào đó.

Wolf nhìn vào những ngôi nhà yên ắng nép mình dưới những tán cây. Ruth không chia tách vùng thương mại và vùng dân cư; nó quá nhỏ. Kết quả là những ngôi nhà và một số cửa hàng nằm lẫn nhau không theo thứ tự nào cả. Gã đó có thể đi vào bất cứ ngôi nhà nào; cách hẳn biến mất quá đột ngột khiến không thể có khả năng nào khác. Điều đó đã chứng minh kết luận của Wolf, kẻ hiếp dâm sống ở Ruth là đúng; xét cho cùng, cả hai vụ tấn công đều diễn ra ở chính thị trấn.

Anh chú ý đến những người sống trong các ngôi nhà nằm trên đường và cố nghĩ xem kẻ nào trong số họ giống với lời Mary miêu tả, một gã bị tàn nhang nặng. Không ai hiện ra trong óc anh. Nhưng có ai đó. Có Chúa mới biết là ai. Anh loại bỏ dần những người trong danh sách. Cuối cùng chỉ còn có một người sót lại.

Từ bên trong ngôi nhà, chiếc rèm cửa bị rung rinh. Tiếng hơi thở bực tức khi anh hít hít đầy không khí vào lồng ngực một mồi của anh đã lấp đầy tai gã đàn ông. Từ cái khe nhỏ xíu, hẳn có thể thấy tên Anh điêng vẫn đang đứng trên đường, nhìn chằm chằm vào ngôi nhà đầu tiên, sau đó nhìn

sang những ngôi nhà khác. Đôi mắt sát nhân màu đen di chuyển qua cửa sổ nơi gã đàn ông đứng và hắn tự động lùi ra sau để tránh.

Nỗi sợ hãi của bản thân làm hắn muốn bệnh và hoá điên. Hắn không muốn sợ tên Anh điên nhưng hắn đã vậy.

“Tên Anh điên thối tha đáng nguyên rủa!” Hắn thì thầm, những lời đó vang lại trong đầu hắn. Hắn thích làm thế, trước tiên nói gì đó thật to rồi tự nói lại để mình hắn hiểu và khoái trá.

Tên Anh điên là kẻ giết người. Người ta nói hắn biết nhiều cách giết người hơn bất cứ người dân thường nào có thể tưởng tượng ra. Gã đàn ông tin như thế bởi vì hắn biết bọn Anh điên có thể dùng giết người như thế nào.

Hắn muốn giết chết tên Anh điên và đưa con trai có đôi mắt xanh xám lạ lùng khi nhìn hắn. Nhưng hắn sợ bởi vì hắn không biết giết người và hắn biết sự hoảng sợ sẽ giết chết chính hắn. Hắn quá sợ đến gần tên Anh điên nói gì đến thử làm điều đó.

Hắn đang nghĩ về điều đó nhưng hắn không thể nghĩ ra được kế hoạch gì. Hắn muốn bắn tên Anh điên vì hắn không phải lại gần nhưng hắn không có súng và hắn không muốn lôi kéo chú ý khi mua một cái. Nhưng hắn thích những gì hắn làm sau lưng tên Anh điên. Nó tạo cho hắn sự thoải mái hoang dại khi biết hắn đã trừng phạt tên Anh điên bằng cách làm tổn thương những người đàn bà ngu ngốc ủng hộ tên Anh điên đó. Tại sao họ không thấy là loại bắn thủ, rác rưởi, giết người? Cathy ngu ngốc nói rằng tên Anh điên đó ưa nhìn! Thậm chí cô ta còn nói muốn ra ngoài với thằng con, hắn biết cô sẽ để thằng con sờ soạng cô, hôn cô. Cô sẵn sàng để bọn nhà Mackenzie bắn thủ hôn cô nhưng cô lại chống cự, gào thét và nôn oẹ khi hắn chạm vào cô.

Điều đó thật vô lý nhưng hắn không quan tâm. Hắn muốn trừng phạt cô và trừng phạt tên Anh điên vì... vì dám ở đây, vì để Cathy ngu ngốc nhìn vào hắn và nghĩ hắn ưa nhìn.

Còn mục giảo viên. Hắn ghét mục nhiều gần bằng hắn ghét bọn nhà Mackenzie, có khi còn hơn. Mục thật hợm hĩnh, làm

mọi người nghĩ rằng thằng con là gì đấy đặc biệt lắm, cố gắng nói với mọi người xung quanh để họ thân thiết với bọn con lai ấy. Lại còn thuyết giáo ở cửa hàng tổng hợp!

Hắn muốn khắc nhố vào mặt. Hắn muốn làm tổn thương mặt, đồ xấu xa. Hắn bị kích động đến mức hắn không thể chịu được khi hắn lôi mặt ta xuống con hẻm và cảm thấy mặt ta giầy giụa bên dưới hắn. Nếu tên cảnh sát ngu ngốc không xuất hiện thì hắn đã làm với mặt như với Cathy và hắn biết hắn còn muốn nhiều hơn thế. Hắn muốn đâm mặt khi hắn làm chuyện đó. Mặt ta sẽ không dám vênh vác vì bọn con lai lần nữa.

Hắn vẫn muốn tóm lấy mặt, muốn dạy cho mặt một bài học nhưng trường học đã nghỉ rồi và hắn nghe mọi người nói rằng gã cảnh sát đã mang mặt ta đến nơi an toàn và không ai biết mặt ta ở đâu. Hắn không muốn chờ cho đến khi trường học bắt đầu lại nhưng hắn nghĩ có thể hắn ta phải chờ.

Và còn Pam Hearst ngu ngốc nữa. Con bé cũng cần một bài học. Hắn nghe nói con bé đã đi khiêu vũ với thằng con lai. Hắn biết điều đó nghĩa là gì. Thằng con lai đã đặt tay nó lên con bé và con bé có thể để cho thằng đó hôn nó hay thậm chí còn hơn thế bởi vì ai cũng biết bọn Mackenzie thế nào. Những điều đó làm Pam thành đứa con gái hư hỏng. Con bé xứng đáng nhận bài học như Cathy, như con mặt giáo viên sẽ nhận được.

Hắn lại nhìn trộm ra ngoài. Tên Anh điên đã đi khỏi. Lập tức hắn cảm thấy an toàn và bắt đầu vạch kế hoạch.

Khi Wolf quay trở lại cửa hàng, nhóm đàn ông ấy vẫn đang ở đó. “Chúng tôi không thích lắm khi anh theo dõi người dân xung quanh như thể họ là tội phạm vậy,” một người đàn ông nói cáu kỉnh.

Wolf càu nhàu ngồi xuống để đi giày. Anh không quan tâm họ thích hay không thích.

“Anh có nghe tôi nói gì không đấy?”

Anh nhìn lên. “Có.”

“Và”

“Và chẳng có gì cả.”

“Bây giờ thì nhìn lại đây, chết tiệt!”

“Tôi đang nhìn đây.”

Người đang ông ngo ngoáy dưới cái nhìn u ám lạnh giá của anh. Một người khác nói. “Anh làm cho phụ nữ lo lắng.”

“Họ nên lo lắng. Điều đó có thể giúp họ được an toàn, không bị hăm hiếp.”

“Hắn chỉ là loại rác rưởi đến rồi đi thôi mà. Có vẻ như ngài cảnh sát trưởng sẽ không bao giờ tìm ra ai đã làm điều đó.” Chúng tôi cho là anh có thể nói rằng do cùng một người làm?”

“Có thể nói thế.” Wolf cười nhưng giống với tiếng gầm gừ hơn. “Chú Sam đảm bảo rằng tôi đã hấp thu được sự đào tạo tốt nhất có thể. Là cùng một người. Hắn sống ở đây. Hắn đã lẫn trốn vào một trong những ngôi nhà đó.

“Hắn đúng là loại rác rưởi nhưng hắn đang ở đây. Tôi đã tìm thấy dấu vết của hắn.”

Những người đàn ông rơi vào im lặng và nhìn nhau. Stu Kilgore, chủ tờ Eli Baugh húng hắng lấy giọng.”

“Khó mà tin được. Chúng tôi đã sống ở đây cả đời. Chỉ có một người lạ quanh đây là cô giáo. Tại sao tự nhiên có kẻ nào đó ra tay bắt đầu tấn công phụ nữ?”

“Có kẻ nào đó đã làm. Đây là tất cả những gì tôi quan tâm và tôi sẽ tóm được hắn.”

Anh bỏ đi lấy đồ muốn mua đi kệ những người đàn ông rì rầm với nhau.

Pam thấy chán nản. Từ hai vụ tấn công, cô thậm chí không dám đi ra ngoài một mình; đầu tiên cô hơi sợ nhưng thời gian trôi qua mà không có thêm vụ tấn công nào nên cú sốc cũng yếu dần đi.

Phụ nữ bắt đầu dám cả gan ra ngoài, thậm chí đi một mình. Cô sẽ đi khiêu vũ với Joe lần nữa và cô muốn có một chiếc váy mới. Cô biết cậu sẽ ra đi, biết sẽ không thể giữ cậu nhưng vẫn có gì đó về cậu làm tim cô loạn nhịp. Cô cự tuyệt không để bản thân yêu cậu thậm chí dù cô biết bất cứ người con trai nào khác cũng khó thay thế Joe.

Khó nhưng không phải không thể. Cô sẽ không rầu rĩ khi cậu ra đi; cô sẽ tự thu xếp được cuộc sống của mình – nhưng không phải lúc này, khi cậu vẫn đang ở đây và cô nhắm nháp hương vị từng khoảnh khắc ở cùng cậu.

Cô thực sự muốn một cái váy mới nhưng cô đã hứa với Joe sẽ không đi đâu một mình và cô không định phá vỡ lời hứa. Khi mẹ cô đi mua sắm với hàng xóm về, cô rủ mẹ ra ngoài mua váy mới với cô. Không phải ở Ruth, tất nhiên, cô muốn đi đến một thị trấn thực sự với một cửa hàng váy thực sự.

Cuối cùng cô nhặt quyển sách lên và đi ra hiên sau nhà, tránh ánh nắng mặt trời. Có hàng xóm ở cả hai bên nên cô cảm thấy an toàn. Cô đọc một lúc thì cảm thấy buồn ngủ và nằm xuống xích đu, gác chân lên ghế xích đu. Ngay lập tức cô rơi vào trạng thái ngủ mơ màng.

Ghế đu bật lên đột ngột đánh thức cô. Cô mở mắt và nhìn chằm chằm vào cái mặt nạ trượt tuyết. Một đôi mắt ti hí đầy cảm hận nhìn qua khe hở. Hẳn đã nằm trên cô khi cô hét lên.

Hắn đâm cô nhưng cô giật đầu ra sau làm cú đánh trượt vào vai cô. Cô lại hét lên, cố gắng đá hắn ra và chiếc ghế đu lúc lắc làm họ ngã xuống hiên. Cô lại đá, túm vào bụng hắn, hắn lảo đảo giọng ngạc nhiên một cách kỳ quặc.

Cô không thể thôi hét thậm chí ngay cả khi cô cào cấu để thoát ra khỏi hắn. Cô chưa từng bao giờ sợ hãi như thế nhưng kỳ cục là cô vẫn tỉnh táo xem xét để tìm một khoảng cách an toàn. Tấm gỗ mỏng hở hiên nhà cào rách bàn tay và cánh tay cô nhưng cô vẫn tiếp tục lùi lại đằng sau. Hắn đột ngột lao đến, cô tiếp tục đá lại hắn nhưng hắn đã túm được mắt cá chân cô. Cô không dừng lại. Cô đá hắn bằng cả hai chân, cố gắng đá vào đầu hoặc háng hắn và gào thét.

Có người hàng xóm nào đó hét lên. Gã đàn ông ngẩng vội đầu lên làm tuột mất mắt cá chân cô ra khỏi tay. Máu thấm qua mặt nạ trượt tuyết màu sắc loè loẹt; cô tìm cách đá vào miệng hắn. Hắn nói “Con đĩ của bọn Anh điêng” với giọng đặc sệt sự căm ghét rồi nhảy qua hiên chạy mất.

Pam nằm vật xuống hiên nhà thẫn thức trong những hơi thở

đau đớn và khô khốc. Người hàng xóm lại hét lên. Không hiểu cô lấy đâu ra sức mạnh để kêu lên “Cứu tôi!” trước khi nỗi kinh hoàng làm cô co tròn người lại và khóc thút thít như một đứa trẻ.

Chương 12:

Wolf không lấy làm ngạc nhiên khi thấy chiếc xe cảnh sát gắng sức trèo lên núi và Clay đi ra khỏi xe. Anh cảm thấy quặn thắt ruột từ khi anh thấy dấu chân đó trong thị trấn. Khuôn mặt mệt mỏi của Clay cho anh biết chuyện gì đã xảy ra.

Mary nhận ra khách của họ, tự động đi pha một tách cà phê; Clay luôn muốn uống cà phê. Anh tháo mũ, ngồi xuống với hơi thở nặng nề.

“Lần này là ai?” Wolf hỏi, giọng nói trầm của anh quá cộc cằn đến mức gần giống như tiếng gầm gừ.

“Pam Hearst.”

Joe giật mình, tất cả màu sắc biến mất trên mặt cậu. Cậu đứng yên khi Clay nói tiếp.

“Cô bé đã chống cự được. Cô không bị làm hại nhưng sợ hãi. Hẳn nhảy lên hiên sau nhà cô bé. Vì Chúa, bà Winston nghe thấy tiếng hét của cô bé nên gã đó đã chạy mất. Pam nói cô bé đã đá vào miệng hắn. Cô bé thấy máu trên chiếc mặt nạ trượt tuyết mà hắn đeo.

“Hắn sống trong thị trấn,” Wolf nói. “Tôi đã tìm thấy một dấu chân khác nhưng rất khó lần dấu vết trong thị trấn trong khi mọi người vẫn đi lại liên tục và phá huỷ hết những dấu chân mới. Tôi nghĩ hắn đã lặn mất vào một ngôi nhà trên đường Bay nhưng hình như hắn không sống ở đó.”

“Đường Bay.” Clay cau mày khi xem xét lại trong đầu những người sống ở đó; hầu hết dân thị trấn đều sống ở đó trong những khu nhà nhỏ bé san sát. Nhà Hearst cũng sống ở một khu trên đường Bay. “Lúc này, chúng ta có thể tóm được hắn. Bất cứ người đàn ông nào bị sưng môi cũng cần phải có chứng cứ ngoại phạm chặt chẽ.”

“Nếu chỉ bị nề môi thì anh không thể tóm hắn được. Chỗ

sung rất nhỏ. Có lẽ cô bé đã thực sự làm hấn bị thương hơn thế, nhiều ngày nữa có lẽ vết thương có thể vẫn nhìn rõ.” Wolf giả thiết. Mối sẽ lành rất nhanh. Nếu Pam đâm gậy vài cái răng thì lại là chuyện khác.”

“Có máu dính lại trên hiên nhà không?”

“Không.”

“Như vậy là cô bé không tạo ra vết thương thực sự rồi.” Máu sẽ bị bắn ở hiên nhà nếu như cô bé đá gậy răng hấn. Clay cào mạnh tóc. “Tôi không muốn nghĩ về những náo động mà chuyện này gây ra nhưng tôi sẽ đi nói với cảnh sát trưởng kiểm tra từng nhà trên đường Bay. Chết tiệt, tôi không thể nghĩ được ai đã làm.”

Joe đột ngột rời khỏi căn phòng, Wolf nhìn chăm chú theo con trai anh. Anh biết Joe muốn đến chỗ Pam nhưng cũng biết rằng cậu sẽ không đến. Một số rào cản đã bị phá bỏ nhưng hầu hết vẫn còn nguyên.

Clay nhìn Joe đi khỏi và lại thở dài. “Thằng con hoang gọi Pam là ‘con điểm của bọn Anh điên’.”

Cái nhìn chăm chú của anh chuyển sang phía Mary. Cô đứng yên lặng suốt từ nãy tới giờ. “Cô đã đúng.”

Cô không trả lời vì cô đã biết trước là mình đúng. Cô thấy phát sốt khi nghe thấy tên người bị tấn công là Pam bởi nó đã biểu hiện rõ ràng sự căm ghét đằng sau cuộc tấn công.

“Tôi cho rằng tất cả dấu vết ở nhà Pam đã bị phá hủy.” Wolf nói như thể đó là lời khẳng định chứ không phải câu hỏi.

“Tôi sợ là thế.” Clay hối tiếc vì thực tế mọi người trong thị trấn đã tập trung ở nhà Hearst trước khi anh đến đó, đứng quanh hiên sau và đi lại quanh khu vực đấy.

Wolf lăm bầm chề bai những con người ngu ngốc đó. “Anh có nghĩ là cảnh sát trưởng sẽ đi tìm từng nhà một không?”

“Còn tùy. Anh biết rằng một số người dân sẽ cãi lộn về vấn đề đó mà chẳng quan tâm xem lý do là gì. Họ sẽ biến đây thành chuyện riêng mà năm nay là năm bầu cử,” anh nói, điều này sẽ ảnh hưởng đến quan điểm của ông ấy.

Mary nghe họ nói chuyện nhưng không tham gia. Giờ đây Pam đang bị tổn thương, ai sẽ là người tiếp theo? Liệu gấ

đàn ông đó có tiến dần lên đến mức đủ dũng khí để tấn công Joe và Wolf không? Nó thực sự là nỗi kinh hoàng vì cô không biết liệu cô có chịu đựng nổi điều đó không. Cô yêu họ với tất cả sự mãnh liệt trong tâm hồn. Cô sẽ vui lòng đặt mình vào nguy hiểm thay họ.

Đây chính xác là những gì cô phải làm.

Thậm chí chỉ nghĩ đến bàn tay của hắn trên cô lần nữa cũng đủ làm cô phát ốm nhưng cô biết cô phải cho hắn cơ hội. Bằng cách nào đó cô phải nhử hắn xuất hiện. Cô sẽ không cho phép bản thân mình tiêu phí thời gian cho việc lẩn trốn ở đồi Mackenzie thêm một phút nào nữa.

Cô sẽ bắt đầu tự mình lái xe vào thị trấn. Chỉ có một vấn đề là làm sao giấu được Wolf, cô biết anh không bao giờ đồng ý nếu anh biết được một tí gì kế hoạch của cô. Không những thế, anh có thể giữ không cho cô rời đi bằng cách phá hỏng xe cô hay thậm chí là nhốt cô trong phòng ngủ. Cô không đánh giá thấp anh về điều đó.

Từ khi anh đưa cô lên núi với mình, anh đã tự mình đi lấy và giao lại ngựa chứ không cho khách hàng lại gần trang trại để phòng họ có thể nhìn thấy cô. Chỗ ở của cô được giữ bí mật tuyệt đối chỉ có Wolf, Joe và Clay biết. Nhưng điều đó cũng có nghĩa là cô có thể đi một mình vài lần một tuần khi Wolf và Joe đi trả ngựa và làm một số việc vặt khác. Joe phải rời khỏi nhà để đi học toán, ngoài ra họ cũng phải đi sửa hàng rào và làm việc với bầy gia súc như những người chủ trang trại khác. Cô thực sự có rất nhiều cơ hội để trốn đi ít nhất là lần đầu tiên. Lần sau sẽ khó khăn hơn nhiều vì Wolf sẽ cảnh giác.

Cô cảm thấy hơi áy náy và đi vào tìm Joe. Cô nhòm vào trong giường cậu nhưng cậu không có đó vì thế cô đi ra hiên trước. Cậu đang dựa vào cột, ngón tay cái đút vào túi quần trước. “Đó không phải lỗi của em.”

Cậu không nhúc nhích. “Em biết nó có thể xảy ra.”

“Em không phải chịu trách nhiệm về sự căm ghét của người khác.”

“Vâng, nhưng em phải chịu trách nhiệm đối với Pam. Em

biết điều đó có thể xảy ra, em nên tránh xa cô ấy ra.”

Mary nói cứng rắn. “Hình như cô nhớ rằng nó khác thế. Pam đã chọn lựa khi cô bé tạo ra sự kiện ở cửa hàng cha cô ấy.”

“Tất cả những gì cô ấy muốn là đi khiêu vũ. Cô ấy không yêu cầu nhận lấy tình trạng như thế này.”

“Tất nhiên là không nhưng nó vẫn không phải lỗi của em. Ít ra là em không có lỗi hơn việc cô bé bị tai nạn ô tô. Em có thể đổ lỗi cho bản thân vì đáng lẽ em phải giục cô bé đi nhanh hoặc chậm hơn thì sẽ không bị tai nạn. Nhưng điều đó thật lố bịch. Em biết mà.”

Cậu không thể không nở một nụ cười yếu ớt vì giọng nói cứng nhắc của cô. Cô nên ở trong quốc hội, quất lời thuyết giáo của cô vào các thượng nghị sĩ và các đại biểu phụ trách về vấn đề công khổ. Thay vì thế, cô thách đố với cả Ruth và Wyoming khiến cả hai nơi đều bị thay đổi từ khi cô bước chân đến thị trấn.

“Thôi được rồi, em đã tự nhận quá nhiều trách nhiệm,” cậu nói. “Nhưng em biết rằng chẳng thông minh chút nào khi đi ra ngoài với cô ấy như thế. Nó không đúng đắn tí nào. Em sẽ rời đây khi em học xong và em sẽ không quay lại. Pam nên hẹn hò với người nào đó sẵn sàng đến với cô ấy khi cô ấy cần.”

“Em vẫn tự nhận quá nhiều trách nhiệm rồi. Hãy để Pam tự quyết định cô ấy muốn hẹn hò với ai. Phải chăng em muốn tách mình ra khỏi phụ nữ suốt đời?”

“Em không có ý định xa xôi đến thế,” cậu kéo dài giọng và trong khoảnh khắc đó, giọng nói cậu giống giọng cha cậu đến mức làm cô giật mình. “Nhưng em không có ý định dính líu đến ai hết.”

“Không phải điều gì cũng diễn ra em muốn. Em đã dính líu đến Pam thậm chí trước khi cô đến đây.”

Điều đó đúng. Cậu thở dài và dựa đầu vào cột. “Em không yêu cô ấy.”

“Tất nhiên là không. Cô chưa bao giờ nghĩ thế.”

“Em thích cô ấy; quan tâm đến cô ấy. Nhưng không đủ để ở lại, không đủ để từ bỏ Học viện.” Cậu nhìn vào màn đêm

Wyoming, bầu trời quang đãng, những vì sao sáng lấp lánh và nghĩ về việc lái chiếc F-15 bay qua những ngọn núi này với mặt đất tối đen bên dưới và những ngôi sao lấp lánh bên trên. Không, cậu không thể từ bỏ được.

“Em có nói với cô bé điều đó không?”

“Có.”

“Vậy thì đó là quyết định của cô bé.”

Họ đứng yên lặng, nhìn ngắm các vì sao. Vài phút sau Clay ra về, không ai thấy lạ khi anh không chào. Wolf đi ra ngoài hiên nhà và tự động trượt tay quanh eo Mary, ôm cô về phía anh khi anh đặt tay lên vai con trai mình. “Con ổn chứ?”

“Ổn, con cho là thế.” Nhưng cậu hiểu rằng toàn bộ giận dữ cậu từng thấy trong mắt Wolf khi Mary bị tấn công lại đang bùng cháy đến mức khó kiểm soát trong lòng cha cậu. Chỉ Chúa mới cứu được gã đó khi Wolf Mackenzie túm được hắn. Wolf siết chặt vòng tay quanh Mary và kéo cô vào lòng. Anh biết rằng lúc này, tốt nhất là nên để Joe một mình. Con trai anh rất cứng rắn; nó có thể chịu đựng được.

Sáng hôm sau, Mary lắng nghe họ thảo luận công việc trong ngày. Không cần phải đi giao nhận ngựa nhưng buổi chiều Joe có giờ học toán và họ định dùng buổi sáng để tiêm chủng cho lũ gia súc. Cô không biết cần bao lâu để tiêm hết bảy gia súc đó nhưng cô nghĩ rằng họ sẽ phải mệt mỏi cả buổi sáng. Họ sẽ cưới hai con ngựa non 3 tháng tuổi, dạy nó làm thế nào để quây lũ gia súc.

Qua một đêm, Joe đã thay đổi; đó chỉ là một sự thay đổi khó thấy nhưng điều đó lại làm Mary đau lòng. Mỗi khi được nghỉ ngơi, khuôn mặt trẻ trung của cậu giữ vẻ mặt dửng dưng làm cô buồn lòng như thể dấu vết mờ nhạt từ thời niên thiếu đang điều khiển tâm hồn cậu. Trông cậu luôn già trước tuổi nhưng giờ đây bất chấp làn da mềm mại, trông cậu không có gì giống một thanh niên trẻ tuổi nữa.

Cô là một phụ nữ trưởng thành, gần ba mươi tuổi nhưng vụ tấn công vẫn để lại nỗi sợ hãi mà cô không thể tự mình chịu đựng được. Còn Cathy và Pam chỉ là những đứa trẻ; Cathy phải chịu đựng cơn ác mộng quá lớn so với Mary và Pam. Joe

đã đánh mất tuổi trẻ của mình. Dù thế nào, phải ngăn chặn gã đó lại trước khi hắn tàn phá thêm một người nữa.

Khi Wolf và Joe đi khỏi nhà, Mary chờ cho đến khi họ đi đủ xa để không thể nghe thấy tiếng cô khởi động ô tô rồi nhanh chóng rời khỏi nhà. Cô không biết cô sẽ làm gì ngoài việc diễu hành khắp Ruth nhằm tạo ra cơ hội mong manh rằng sự hiện diện của cô sẽ gây ra một vụ tấn công nữa. Và sau đó là gì? Cô không biết nữa. Cô phải chuẩn bị thế nào đó; cô cần có người theo dõi để có thể bắt hắn, để tóm hắn dễ dàng; hắn phải thật bất cẩn, tấn công ở nơi sáng sủa, tạo những di chuyển ngu ngốc như thể hắn tấn công bốc đồng mà không có kế hoạch. Không được cho hắn đề phòng gì hết. Toàn bộ chuyện này thật điên rồ và không có lý chút nào.

Tay cô run rẩy khi cô lái xe vào thị trấn; cô nhận biết sâu sắc rằng đây là lần đầu tiên cô đi ra ngoài mà không được bảo vệ kể từ vụ tấn công. Cô cảm thấy bị bóc trần như thể quần áo cô đã bị lột sạch.

Cô cần phải kiếm ai đó dõi theo cô, ai đó cô tin tưởng. Ai? Sharon? Một người đồng nghiệp trẻ tuổi nhưng cô ấy không hung hăng mà cô nghĩ hoàn cảnh này cần phải tìm người hung hăng. Francie Beecham thì quá già; Cicely Karr lại quá cẩn thận. Cô không thích đến những người đàn ông vì họ sẽ đòi bảo vệ và từ chối giúp đỡ. Đàn ông là nạn nhân của chính hóc môn của họ. Machismo đã giết nhiều người hơn PMS nhiều. (Cái này không hiểu.)

Hình ảnh Pam Hearst hiện ra trong đầu cô. Pam cực kỳ quan tâm đến việc tóm cổ gã đó và cô đủ hung hăng đá vào mồm hắn, chiến đấu với hắn. Cô bé còn trẻ nhưng dũng cảm. Cô có can đảm chống lại cha cô và hẹn hò với đứa con lai.

Các mẫu đối thoại trong cửa hàng nhà Hearst tạm dừng khi cô bước vào; đây là lần đầu cô đến đây kể từ khi trường học nghỉ hè. Cô lờ đi cái yên lặng dày đặc đó tiến về quầy tính tiền chỗ ông Hearst đang đứng. Cô biết chắc nhân vật trong các mẫu đối thoại mà cô đã cắt ngang đấy là ai.

“Pam có nhà không?” Cô hỏi nhỏ, không muốn cả cửa hàng

nghe thấy.

Trông ông Hearst như thể mất ngủ cả chục năm rồi nhưng không có sự oán hận trên mặt ông.

Ông gật đầu. Điều tương tự đã xảy ra với cô Potter, ông nghĩ. Nếu cô có thể nói chuyện với Pam, có lẽ cô sẽ mang cái nhìn ma ám ra khỏi mắt con gái ông. Cô Potter rất giỏi trong những thứ kiểu này; có lẽ ông không luôn đồng tình với cô nhưng ông thề rằng ông đã học cách kính trọng cô. Và Pam cũng rất coi trọng cô. “Tôi rất cảm ơn nếu cô nói chuyện với con bé,” ông nói. Có gì đó kỳ lạ trong đôi mắt xanh nhạt của cô, gần giống như là vẻ quyết tâm chiến đấu. “Tôi sẽ làm điều đó,” cô hứa và quay ra. Cô suýt va vào Dottie khiến cô giật mình thở gấp; người phụ nữ đó đứng ngay sau cô.

“Chào buổi sáng,” Mary nói vui vẻ. Dì Ardith bắt cô luyện tập đến mức thái độ cư xử tốt ăn sâu vào trong cô.

Cô cảm thấy kỳ lạ, Dottie dường như già hẳn đi. Gương mặt bà hốc hác. “Cô thế nào, Mary?”

Mary ngập ngừng nhưng cô có thể nhận ra Dottie không hề có thái độ thù địch như thường thấy. Chẳng lẽ cả thị trấn đã thay đổi rồi sao? Con ác mộng đã khiến họ hiểu ra những người nhà Mackenzie hay sao? “Em khỏe. Kỳ nghỉ của cô vui vẻ chứ?”

Dottie cười nhưng chỉ là động đậy cơ mặt chứ không phải là thể hiện sự vui vẻ. “Cũng được nghỉ ngơi chút ít.”

Rõ ràng bà không có vẻ gì là được nghỉ ngơi cả mà trông phiền muộn đến kiệt quệ. Tất nhiên, ai cũng có nỗi phiền muộn của mình.

“Con trai cô thế nào?” Mary không thể nhớ tên cậu ta và cô cảm thấy hơi xấu hổ. Cô không thường hay quên tên người khác.

Dottie trở nên trắng bệch khiến cô hết sức ngạc nhiên. Thậm chí môi bà dường như không còn giọt máu. “Tạ...tại sao cô hỏi thế?” bà lắp bắp.

“Lần trước gặp, trông cậu ấy có vẻ buồn,” Mary trả lời. Cô khó có thể nói rằng thói quen cư xử tốt khiến cô hỏi câu đó.

Những người phương Nam thường hay hỏi thăm về gia đình nhau.

“Ồ. Nó ổn cả. Nó hiếm khi rời khỏi nhà. Nó không thích ra khỏi nhà.” Dottie nhìn xung quanh rồi thốt ra “Xin lỗi,” và rời khỏi cửa hàng trước khi Mary có thể nói thêm gì nữa.

Cô nhìn ông Hearst, ông nhún vai. Ông cũng nghĩ Dottie hành động hơi lạ lùng.

“Giờ tôi đi gặp Pam đây,” cô nói.

Cô bắt đầu đi đến nhà Hearst nhưng ký ức những gì xảy ra lần trước khiến cô cảm thấy lạnh xương sống khi đi qua thị trấn. Cô bước vào xe, kiểm tra ghế sau và ván sàn trước khi mở cửa. Khi khởi động xe, cô nhìn thấy Dottie bước nhanh trên đường, đầu cúi gằm như thể bà không muốn ai nói chuyện với bà. Bà không mua gì. Mary nhận ra. Tại sao bà lại vào cửa hàng nhà Hearst nếu không mua gì? Điều này không thể bỏ qua bởi vì ai cũng biết các cửa hàng trong thị trấn để làm gì. Tại sao bà lại rời đi đột ngột thế?

Dottie rẽ trái sang con đường nhỏ nơi bà sống và Mary bất ngờ tự hỏi Dottie làm gì khi đi loanh quanh một mình như thế. Mọi phụ nữ trong thị trấn đều biết nên thế nào là tốt hơn. Chắc bà phải có đủ sự khôn ngoan để cẩn thận chứ.

Mary lái xe chậm chậm trên đường. Cô nghiêng cổ lên khi đến đoạn đường Dottie rẽ vào và nhìn thấy người phụ nữ đó đi vội vã lên bậc thềm nhà bà. Đôi mắt cô cảm thấy tối sầm lại: Đường Bay.

Đường Bay là nơi Wolf nghĩ kẻ hiệp dân đã lẩn vào một ngôi nhà nào đó. Rõ ràng là hắn không thể vào nhà nếu đó không phải nhà hắn trừ phi hắn thân thiết như người trong nhà. Điều đó có thể nhưng thậm chí người bạn rất thân cũng sẽ gọi cửa trước khi vào nhà người khác mà Wolf thì không nghe thấy gì cả.

Dottie hành động rõ ràng rất lạ. Nhìn bà như thể bị ong chích khi Mary hỏi han về đứa con trai... Bobby, đấy là tên cậu ta. Mary hài lòng vì đã nhớ ra.

Bobby. Bobby không được ổn lắm. Cậu làm mọi việc theo cách hơi lệch lạc. Cậu không thể dùng suy nghĩ logic cho

một việc đơn giản nhất, không thể vạch kế hoạch cho một quá trình hành động thực tiễn.

Mary vã mồ hôi, cô dừng xe lại. Cô chỉ thấy cậu ta đứng một lần nhưng cô có thể hình dung ra cậu ta trong óc: to, hơi yếu ớt với mái tóc hung đỏ và nước da trắng. Nước da trắng và bị tàn nhang.

Có phải là Bobby không? Người duy nhất trong thị trấn hoàn toàn không chịu trách nhiệm về bản thân mình? Người không ai nghi ngờ? Trừ mẹ cậu ta. Cô phải nói với Wolf.

Ngay khi ý nghĩ đó hình thành, cô gạt bỏ nó. Cô không thể nói với Wolf, chưa thể, bởi vì cô không muốn đặt gánh nặng này lên vai anh. Bản năng sẽ bảo anh đi theo Bobby; lương tâm anh sẽ tranh cãi rằng Bobby không phải là người chịu trách nhiệm. Mary hiểu anh ấy đủ nhiều để biết điều đó, bất kể anh quyết định thế nào thì anh cũng sẽ luôn hối hận. Tốt hơn cô nên chịu trách nhiệm thay vì đẩy sang cho Wolf. Cô sẽ gọi Clay. Rốt cuộc đây là việc của anh. Anh có thể giải quyết tình trạng này tốt hơn.

Chỉ một vài giây trôi qua khi những ý nghĩ của cô chạy qua trong óc. Cô vẫn đứng nhìn chăm chú vào nhà Dottie khi Bobby đi ra hiên nhà. Mất một lúc cậu ta mới đột ngột chú ý đến xe cô và nhìn thẳng vào cô. Khoảng cách giữa họ gần 75 yard (~70m), vẫn quá xa để cô có thể đọc biểu hiện của cậu nhưng cô không cần khoảng cách gần hơn để nỗi sợ hãi hoàn toàn chạy khắp cơ thể cô. Cô nhấn mạnh ga và chiếc xe bắn về phía trước, nghiền qua đồng sỏi và bánh xe rít lên. Chỉ còn một khoảng cách ngắn đến nhà Hearst. Mary chạy đến cửa trước và đập cửa rầm rầm.

Tim cô muốn nổ tung. Chỉ một chốc thôi cô sẽ đứng đối diện với hắn và cô biết cô sẽ không thể chịu nổi. Chúa ơi, cô phải gọi Clay.

Bà Hearst mở cửa hé hé, khi nhận ra Mary bà mở hẳn ra. “Cô Potter! Có chuyện gì thế?”

Mary nhận ra trông mình thật hoang dại. “Tôi có thể dùng điện thoại không? Khẩn cấp lắm!”

“Tại sao... tất nhiên.” Bà lùi lại cho Mary vào.

Pam xuất hiện ở phòng trước. “Cô Potter?” Cô trông non nớt và sợ hãi.

“Điện thoại trong bếp.”

Mary đi theo bà Hearst và túm lấy ống nghe. “Số của cảnh sát trưởng là bao nhiêu?”

Pam lấy một quyển sổ điện thoại nhỏ từ trên giá và bắt đầu lật giở. Quá kích động đến mức không thể chờ, Mary gọi số tổng đài cung cấp thông tin.

“Phòng cảnh sát trưởng, làm ơn.”

“Thành phố nào?” Một giọng nói quái gở vang lên.

Cô chững lại. Thề bằng mạng sống của mình, cô không thể nhớ nổi tên thị trấn.

“Nó đây rồi.” Pam nói.

Mary ngắt cuộc gọi đến tổng rồi quay số Pam đưa cho. Nhiều máy tính khác nhau lách cách kết nối khiến cô cảm thấy nó sẽ bao giờ không kết thúc.

“Phòng cảnh sát trưởng.”

“Cảnh sát Armstrong, làm ơn. Clay Armstrong.”

“Chờ một chút.”

Một khoảng thời gian dài lê thê. Pam và mẹ cô đứng căng thẳng, không hiểu chuyện gì đang diễn ra nhưng vẫn làm theo cô. Mắt hai người đều thâm quầng. Đó là một đêm tồi tệ với gia đình Hearst.

“Phòng cảnh sát trưởng,” một giọng khác.

“Clay?”

“Cô tìm Armstrong?”

“Vâng. Đây là trường hợp khẩn cấp!” cô nhấn mạnh. “Tôi không biết anh ta đang ở đâu. Cô có thể nói với tôi có chuyện gì – này, Armstrong! Có quý cô nào đó muốn gặp anh gấp.” Rồi nói với Mary, “Anh ta đây.”

Vài giây trôi qua rồi Clay nói. “Armstrong.”

“Mary đây. Tôi đang ở thị trấn.”

“Cô làm cái quái gì ở đấy thế?”

Rằng cô đánh đập cậu. “Đó là Bobby. Bobby Lancaster. Tôi đã thấy cậu ta...”

“Gác máy ngay!”

Tiếng thét vang lên, cô giật mình làm rơi ống nghe. Ông nghe đung đưa lủng lẳng ở đầu dây nối. Cô áp lưng vào tường, Bobby đứng đó, bên trong bếp với con dao mổ thịt lớn trong tay.

Khuôn mặt hắn ta nhăn nhúm vì căm ghét và sợ hãi.

“Cô đã nói!” Giọng hắn ta như đứa trẻ bị ầm ức.

“Nói... nói gì?”

“Cô đã nói với ông ta! Tôi nghe thấy!”

Bà Hearst lùi lại dựa vào cái tủ, tay bà ôm lấy cổ họng. Pam đứng như mọc rễ giữa phòng, khuôn mặt tái mét, mắt dính chặt vào người đàn ông trẻ tuổi cô đã biết từ khi mới sinh ra. Cô có thể nhìn thấy vết sưng nhẹ ở môi dưới anh ta. Bobby dịch chuyển từng bước một như thể hắn ta không biết làm thế nào tiếp theo. Khuôn mặt đỏ lừ và trông hắn ta gần như phát khóc.

Mary cố gắng giữ giọng đều đều. “Đúng thế, tôi nói đấy. Anh ấy đang đến đây. Tốt hơn cậu nên chạy đi.”

Đó có lẽ không phải là lời khuyên tốt nhất trên thế giới nhưng hơn tất cả, cô muốn tống hắn ta ra khỏi nhà Hearst trước khi hắn ta làm ai đó bị thương. Cô liều lĩnh muốn hắn ta chạy trốn.

“Tất cả là lỗi của người!” Nhìn hắn như thể bị mắc bẫy, không biết làm gì ngoài việc ném ra lời trách cứ đó.

Hắn chớp mắt bối rối rồi lắc đầu và nói lại. “Là lỗi của người!”

“Vài phút nữa Clay sẽ đến đây. Cậu nên đi thì hơn.”

Tay hắn nắm chặt dao, đột nhiên hắn vớ ra, túm chặt tay cô. Hắn to lớn và ẻo lả nhưng hắn nhanh hơn vẻ bề ngoài. Mary thét lên khi hắn vặn tay cô ra sau, gần như làm sái khớp vai cô.

“Người là con tin của ta. Giống như trên ti vi,” hắn nói và đẩy cô ra cửa sau.

Bà Hearst đứng bất động, đóng băng vì sốc. Pam lao đến máy điện thoại nghe tiếng u u của tín hiệu ngắt máy và ấn phím ngắt để gọi cuộc gọi khác. Khi cô nghe thấy tín hiệu cho phép gọi đi, cô gọi đến số nhà Mackenzie. Tiếng chờ

máy tưởng như vô tận và cô chửi rửa những từ mà mẹ cô không bao giờ nghĩ là cô biết.

Trong lúc đó cô nhường người lên cố nhìn xem Bobby đang tóm lấy Mary. Cô gần như định gác máy khi đầu bên kia nhắc lên và một giọng nói trầm, giận dữ gầm lên, “Mary?”

Cô giật mình đến nỗi suýt làm rơi ống nghe. “Không ạ,” cô nghệt thở. “Cháu là Pam. Hắn đã tóm được Mary. Đó là Bobby Lancaster và hắn đã lôi cô giáo ra khỏi nhà...”

“Tôi sẽ đến ngay.”

Pam rùng mình sợ hãi vì giọng nói đầy chết chóc của Wolf Mackenzie.

Mary trượt chân vấp phải những hòn đá to bị cỏ cao che mắt và nôn khan khi cơn đau nặng đột ngột làm dạ dày cô co thắt lại.

“Đứng lên!” Bobby la hét, kéo mạnh cô đi.

“Tôi bị treo mất cá chân!” Cô nói dối nhưng nó cho cô lý do để yêu cầu đi chậm lại.

Hắn ta lôi cô qua một bãi cỏ nhỏ phía sau nhà Hearst, qua những hàng cây rậm rạp, qua con suối và giờ họ đang trèo lên một ngọn đồi nhỏ. Ít ra là cô tưởng nó nhỏ nhưng giờ cô biết thực ra nó rất rộng. Đó là một vùng rộng, trống và thoáng đảng, không phải nơi tốt nhất để Bobby tiến đến nhưng hắn suy nghĩ không được tốt lắm. Đây là điều khiến mọi người bỏ qua hắn ngay từ ban đầu, khiến mọi người nghĩ không thể là hắn được.

Không có chút logic nào trong hành động của hắn; Bobby phản ứng hơn là hành động theo kế hoạch.

Hắn không biết phải làm gì với mắt cá chân bị treo nên hắn chẳng lo lắng về nó, hắn chỉ đẩy cô đi tiếp với tốc độ như cũ. Cô lại bị vấp tiếp nhưng không hiểu sao cô lấy lại được thăng bằng. Cô không thể chịu đựng được lần nữa nếu hắn lại ở trên cô lần nữa.

“Tại sao ngươi lại phải nói?” hắn gầm lên.

“Cậu đã làm hại Cathy.”

“Cô ta đáng bị thế!”

“Tại sao? Tại sao cô ta đáng bị thế?”

“Cô ta thích hẳn – thằng Anh điêng.”

Mary thở hỗn hển. Cô áng chừng họ đã đi hơn một dặm. Không phải là khoảng cách xa nhưng trèo lên cái dốc thoải thoải thế này khiến cô mệt. Nó không giúp gì cho cái tay bị vện ra sau lưng của cô. Đã bao lâu rồi? Khi nào cô có thể mong Clay đến? Ít nhất là hai mươi phút rồi.

Wolf nhanh chóng xuống núi. Anh nhảy ra khỏi xe tải với đôi mắt như hai viên đá lửa trước khi chiếc xe rung mạnh để dừng lại hoàn toàn. Anh và Joe đều mang theo súng trường nhưng không phải loại súng bắn tỉa mà là một khẩu Remington với tầm bắn lớn. Anh chưa bao giờ có cơ hội thử bắn mục tiêu cách xa 1000 yard nhưng anh không để lỡ mục tiêu nào dưới tầm đó.

Mọi người túm tụm phía sau nhà Hearst. Anh và Joe lách mình qua đám đông.

“Mọi người đứng yên trước khi phá huỷ thêm dấu vết!” Wolf gầm lên và mọi người dừng lại hoàn toàn.

Pam lao tới phía họ. Nước mắt lã chã trên mặt cô. “Hắn lôi cô giáo vào trong lùm cây đằng kia,” cô nói và chỉ tay.

Tiếng còi báo động báo hiệu Clay đến nhưng Wolf không đợi anh ấy. Dấu vết trên bãi cỏ cũng rõ ràng như ánh đèn nên ông chỉ cho anh biết phải đi đâu và anh bắt đầu bước nhanh. Joe theo sau anh.

Dottie Lancaster cảm thấy kinh hãi, gần như là cuồng loạn. Bobby là con trai của bà, bà yêu cậu dù cậu có làm gì đi chăng nữa. Bà cảm thấy phát ốm khi nhận ra cậu là người đã tấn công Cathy Teele và Mary; bà cảm thấy muốn chết sớm đi cho xong khi bà đấu tranh với lương tâm mình và biết chắc bà sẽ mất con trai nếu như bà tố cáo cậu. Nhưng không gì có thể so sánh với nỗi kinh hoàng khi bà phát hiện cậu biến mất khỏi nhà. Bà đi theo tiếng ồn ào và nhận ra cơn ác mộng của bà đã thành sự thật; cậu đã bắt Mary và có dao. Bây giờ thì người nhà Mackenzie đang theo sau cậu và bà biết họ sẽ giết chết cậu.

Bà túm chặt lấy tay Clay khi lao qua bà. “Dừng họ lại,” bà nức nở. “Đừng để họ giết con trai tôi.”

Clay liếc nhìn bà. Anh lắc tay thoát khỏi bà rồi chạy theo họ. Dottie cũng điên cuồng chạy theo.

Sau đó một số đàn ông khác cầm theo súng và tham gia vào đội săn đuổi. Họ đã luôn thấy tiếc cho Bobby Lancaster nhưng hắn đã làm hại những người phụ nữ và không gì có thể tha thứ được điều đó.

Nhịp tim Wolf chậm lại, anh đẩy sự hoảng loạn đi. Các giác quan của anh được huy động cao độ như nó luôn thế mỗi khi anh săn đuổi. Dường như mọi âm thanh khi đến tai anh đều được phóng to để lập tức có thể nhận ra được. Anh nhìn thấy tất cả mọi phiến lá, mỗi cành cây bị gãy và mỗi viên đá bị lật. Anh có thể ngửi thấy tất cả những mùi thiên nhiên đã mất, mùi hăng ngọt ngọt, chuỗi đồng của con dao sợ hãi. Cơ thể anh là một cỗ máy, di chuyển nhẹ nhàng, yên lặng.

Anh có thể đọc thấy mọi dấu hiệu. Mary trượt chân ở đây, cơ anh căng lên. Cô đã rất sợ hãi. Nếu hắn làm hại cô – cô quá yếu ớt, không phải là đối thủ của đàn ông. Gã con hoang ấy có dao. Wolf nghĩ đến hình ảnh bản con dao ấy chạm vào làn da trắng thanh nhã của cô và sự giận dữ điên cuồng chiếm giữ toàn bộ cơ thể anh. Anh phải đẩy nó đi vì anh không thể để sự giận dữ làm hỏng mọi chuyện.

Anh đi ra khỏi lùm cây và đột nhiên trông thấy họ, phía trên ngọn đồi. Bobby đang lôi Mary đi nhưng ít ra cô còn sống.

Wolf nghiêng cứu địa hình. Anh không có góc tốt. Anh dịch sang phía đông chân đồi.

“Dừng lại!”

Là giọng Bobby yếu ớt vì khoảng cách xa nhưng vẫn chứa đựng căm ghét và Bobby giữ Mary trước hắn. “Dừng lại không tao sẽ giết mẹ ta!”

Wolf quỳ xuống từ từ và nâng súng trường lên vai. Anh nhìn vào ống ngắm, không phải để bắn nhưng để biết anh nên làm gì. Ống ngắm có tính năng vượt trội anh cho anh thấy rõ khuôn mặt đầy tuyệt vọng của Bobby và con dao kề lên cổ Mary một cách dễ dàng.

“Bobbiiii!” Dottie bắt kịp họ và gào tên hắn.

“Mẹ?”

“Bobby, để cô ấy đi!”

“Con không thể! Mẹ ta đã nói!”

Những người đàn ông tụ tập xung quanh. Một số họ ước lượng khoảng cách bằng mắt và lắc đầu.

Họ không thể bắn ở khoảng cách này. Họ có thể bắn vào Mary, Bobby hay chẳng bắn trúng ai cả.

Clay nhìn xuống Wolf. “Anh bắn được không?”

Wolf cười, cái nhìn của Wolf khiến Clay cảm thấy cơn ớn lạnh chạy dọc sống lưng anh lần nữa. Nó lạnh lẽo và đầy sát khí.

“Được.”

“Không!” Dottie nức nở. “Bobby!” bà gào lên. “Xin con, xuống đây đi!”

“Con không thể! Con phải giết mẹ ta! Mẹ ta thích hấn, hấn là gã Anh điên bắn thủ! Hấn đã giết chết cha con!”

Dottie thở hổn hển và bịt miệng. “Không,” bà kêu van rồi lại hét lên. “Không! Anh ta không làm thế!” Mắt bà chỉ chứa nỗi đau đớn tột cùng.

“Hấn đã làm! Mẹ nói – gã Anh điên –” Bobby đột nhiên dừng lại rồi bắt đầu lùi Mary lùi lại phía sau.

“Làm đi,” Clay nói nhẹ.

Wolf ngoắc nòng súng vào chạc của một cây non. Nó nhỏ nhưng đủ vững để giữ khẩu súng ổn định.

Không nói một lời, anh nhìn qua tâm của ống ngắm.

“Đợi đã,” Dottie gào khóc, đau đớn chứa đầy trong giọng nói của bà.

Wolf nhìn bà.

“Xin anh,” bà thì thầm. “Đừng giết nó. Nó là tất cả những gì tôi có.”

Đôi mắt đen của anh không thể hiện điều gì. “Tôi sẽ cố gắng.”

Anh tập trung vào phát bắn, gạt bỏ mọi thứ ra ngoài như anh thường vậy. Có thể là 300 yard nhưng không có gió. Hình ảnh trên ống ngắm to và rõ ràng, và phẳng lì, chiều sâu bị méo. Anh có thể thấy rõ mặt Mary. Trông cô tức giận và tay cô giật mạnh cánh tay đang vòng qua vai cô kể con dao vào cổ cô.

Chúa ơi, khi anh đưa cô trở về an toàn và mạnh khỏe, anh sẽ bóp cổ cô.

Vì cô quá nhỏ nên mục tiêu của anh lớn hơn bình thường. Bản năng của anh mách bảo phải bắn vào đầu để cướp đi hoàn toàn mạng sống của Bobby Lancaster nhưng anh đã hứa. Chết tiệt, đó là một phát bắn chớ chết. Họ đang di chuyển, anh đã hạn chế mục tiêu của mình vì hứa không giết chết hẳn.

Tâm ống ngắm đã được thiết lập, tay anh trở nên vững vàng, chắc chắn. Anh hít vào, thở ra một chút và nhẹ nhàng bóp cò. Gần như cùng lúc đó, một tiếng nổ sấm sét trong tai anh và anh nhìn thấy vết đỏ loang ra trên vai Bobby, con dao đột nhiên rơi khỏi cánh tay vô dụng của hắn, người hắn bắn ra phía sau vì tác dụng của viên đạn. Mary lão đảo ngả sang bên cạnh nhưng ngay lập tức đứng dậy.

Dottie quy gối xuống, nức nở, ôm mặt.

Những người đàn ông lao lên đồi. Mary chạy xuống và gặp Wolf ở giữa đường. Anh vẫn ôm súng trong tay nhưng anh tóm lấy cô bằng tay, ôm chặt cô vào anh, mắt anh nhắm lại như thể hấp thu sự huyền diệu của cô, ấm áp và còn sống trở lại với anh, mái tóc mượt mà chạm vào mặt anh, mùi hương ngọt ngào trong phổi anh. Anh không quan tâm ai nhìn, không quan tâm mọi người nghĩ gì. Cô là của anh, anh mới sống nửa giờ tồi tệ nhất trong đời anh khi biết rằng cuộc sống của cô có thể chấm dứt bất cứ lúc nào.

Giờ đây tất cả đã kết thúc, cô khóc.

Cô đã bị lôi lên đồi và lúc này Wolf đang lôi cô xuống. Anh chửi thề liên tục, lời đi sự phản kháng trong hơi thở hỗn hển vì mệt của cô. Mọi người nhìn họ ngạc nhiên nhưng không ai đi đến để cản anh. Sau hôm nay, cái nhìn về Wolf Mackenzie đã khác biệt.

Wolf bỏ qua chiếc ô tô của cô, đẩy mạnh cô vào xe tải của anh. Mary gạt tóc ra khỏi mặt và quyết định không nói động đến chiếc ô tô nữa; họ sẽ lấy nó sau. Wolf đang giận dữ, mặt anh cứng lại.

Khi họ gần đến đường lên núi, anh nói. “Em làm cái quái gì ở

dưới thị trấn thế?” Giọng nói bình thản không đánh lừa được cô. Con sói đang tức giận đến mức nguy hiểm.

Có lẽ cô không đủ cẩn trọng như cô nên làm nhưng cô vẫn không sợ anh, không phải sợ người đàn ông cô yêu. Cô quan tâm đến cơn thịnh nộ của anh nhưng không sợ anh. Vì thế cô nói một cách bình tĩnh, “Em nghĩ rằng thấy em có thể khiến hấn làm gì đó ngu ngốc và chúng ta có thể biết hấn là ai.”

“Em đã khiến được hấn, tốt thôi. Những gì hấn làm cũng không ngu ngốc bằng những gì em đã làm. Em đã làm gì, lượn lờ đi lượn lờ lại khắp các đường phố đến khi hấn tóm em à?”

Cô bỏ qua những lời sỉ nhục đó. “Thực tế không đến mức thế. Em định nói chuyện với Pam trước. Em dừng lại cửa hàng ông Hearst để hỏi xem cô bé có nhà không và va phải Dottie. Bà ấy hành động lạ lùng và trông buồn phiền quá nên khiến em thắc mắc. Bà ấy gần như chạy khỏi cửa hàng. Sau đó em thấy bà ấy đi đến đường Bay và em nhớ ra Bobby, nhớ ra đặc điểm cậu ta như thế nào. Rồi cậu ta đi ra hiên nhà và thấy em. Lúc đó em biết rằng cậu ta là kẻ đó.”

“Vì thế em đã ra thay bắt hấn?” anh hỏi với giọng châm biếm.

Mary nổi cáu. “Không, em không ngu đến thế. Tốt hơn hết, anh nên bình luận thông minh hơn, Wolf Mackenzie. Em chỉ làm những gì em thấy phải làm. Em xin lỗi vì anh không thích điều đó nhưng em là thế. Thế là đủ. Em không thể để cho ai đó bị làm hại nữa và hấn có thể bắt đầu chuyển mục tiêu sang anh và Joe. Em lái xe đến nhà Pam và gọi Clay. Em không có ý định đương đầu với Bobby nhưng nó không diễn ra như em muốn. Hấn theo em đến nhà Pam và nghe thấy em nói chuyện điện thoại nên đã tóm lấy em. Những gì sau đó thì anh biết rồi đấy.”

Cô nói quá thật làm anh phải nắm chặt tay vào vô lăng để khỏi tóm lấy cô mà lắc mạnh. Nếu cô không khóc vài phút trước, anh có thể đánh mất sự kiểm chế mong manh vì tức giận.

“Em có biết chuyện gì sẽ xảy ra nếu như anh không quay lại chuồng cỏ và chú ý thấy ô tô của em đã biến mất không? Chỉ có điều đó mới giúp anh biết khi Pam gọi đến nói cho anh biết em đã bị Bobby bắt đi!”

“Vâng,” cô nói kiên nhẫn. “Em biết điều gì có thể xảy ra.”

“Sẽ chẳng vấn đề gì nếu hấn đến gần và cắt đứt cổ họng em phải không?”

“Hấn mà đến gần thì chẳng được gì ngoài vành móng ngựa và lựu đạn.”

Anh đạp mạnh phanh xe, quá tức giận làm anh mờ mắt. Anh không nhận ra động cơ đã tắt mà chỉ thấy tay anh đang túm lấy đôi vai mảnh khảnh của cô. Anh gần như lôi cô về phía anh đến mức người anh rung lên nhưng có vẻ cô không biết rằng cô nên sợ hãi. Với âm thanh mệt mỏi, cô chọc vào tay anh, bám lấy anh với sức mạnh đáng ngạc nhiên.

Wolf giữ cô, cảm thấy cô đang run rẩy. Lớp màn màu đỏ rời khỏi mắt anh, anh nhận ra cô đang sợ hãi nhưng không phải sợ anh. Với cái quan điểm chết tiệt của cô, cô làm những gì cô cho là đúng và có thể cố tỏ ra bình thường trước mặt anh nên anh không được cảnh báo.

Giá có bất cứ điều gì đó cảnh báo anh thì cũng hơn là nhìn thấy kẻ hiếp dâm đầu óc không bình thường dí dao vào cổ cô.

Anh khởi động xe tải một cách điên cuồng. Nhà anh không còn xa nữa nhưng anh không biết anh có về nhà nổi không. Anh phải làm tình với cô ngay thậm chí có phải làm giữa đường. Nỗi sợ hãi mất cô chỉ có thể biến mất khi anh cảm thấy cô ở bên dưới anh lần nữa và cô mời chào anh đi vào cơ thể mềm mại của cô.

Mary ủ ê suy nghĩ. Đã bốn ngày từ khi Wolf bắn Bobby; hai ngày đầu tiêu tốn cho việc báo cáo và làm các thủ tục với cảnh sát cũng như trả lời phỏng vấn báo chí thậm chí còn có một đài truyền hình yêu cầu nhưng Wolf từ chối. Cảnh sát trưởng cũng tung hô Wolf như anh hùng và tán dương phát đạn của anh. Thành tích trong thời gian trong quân ngũ của Wolf cũng bị đào bới và có rất nhiều bài viết về “người cự

chiến binh Việt Nam từng giành được nhiều huân huy chương” đã cứu nguy cho một cô giáo và bắt được kẻ hiếp dâm.

Bobby được chữa trị ở bệnh viện tại Casper; viên đạn đâm xuyên vào phổi bên phải nhưng hần thật may mắn vẫn còn sống trong hoàn cảnh đó. Hần ngỡ ngàng trước mọi chuyện đã diễn ra và luôn mồm xin được về nhà. Dottie đành cam chịu phải sống suốt quãng đời còn lại với nỗi dằn vặt chính bà đã gieo sự căm thù vào đầu con trai và gây ra toàn bộ cơn ác mộng này. Bà biết Bobby sẽ bị mang đi, ít nhất là một thời gian và họ không thể sống ở Ruth được nữa thậm chí ngay cả khi Bobby được trả tự do. Nhưng dù Bobby có bị mang đi đâu thì bà cũng sẽ đến gần đó. Như bà đã nói với Wolf, cậu là toàn bộ những gì bà có.

Mọi thứ đã kết thúc, Mary biết rằng Wolf sẽ không bao giờ bị đối xử, bị ruồng bỏ như thế nữa. Mối hiểm nguy đã qua, thị trấn lại an toàn. Chỉ cần biết kẻ đã gây ra chuyện đó và tóm được hần đã giúp Cathy Teele hồi phục hơn rất nhiều mặc dù những gì đã xảy ra sẽ ghi dấu suốt cuộc đời cô.

Vì thế chẳng còn lý do gì để Mary không quay về nhà cô nữa.

Đây là lý do khiến cô ủ ê suy nghĩ. Trong bốn ngày vừa qua, Wolf không hề nói một từ nào yêu cầu cô ở lại với anh. Anh chưa từng nói lời yêu cô thậm chí suốt cuộc làm tình hoang dã sau khi anh cứu thoát cô an toàn. Anh không nói bất cứ điều gì về hoàn cảnh cá nhân của họ cả.

Đã đến lúc về nhà. Cô không thể sống với anh mãi mãi, không thể sống với anh khi không còn nỗi sợ hãi nào đe dọa cô. Cô biết chuyện yêu đương của họ có thể tiếp tục ít nhất là thêm một thời gian nữa nhưng ý nghĩ phải rời xa ngôi nhà của anh vẫn làm cô thấy chán nản. Cô yêu từng phút sống trên núi của Mackenzie, muốn được chia sẻ những thứ tầm thường nhỏ nhặt nhất với anh. Cuộc sống tạo nên từ những điều nhỏ bé với một vài khoảng khắc mãnh liệt mà thôi.

Cô đóng gói đồ đạc một cách bình tĩnh, cố gắng không khóc. Cô đang kiểm chế để không gây ra cuộc cãi vã nào hết. Cô

mang valy ra ô tô và đợi Wolf quay lại nhà. Sẽ thật trẻ con nếu lén lút bỏ đi; cô sẽ không làm thế; cô sẽ nói với anh cô quay lại nhà mình, cảm ơn anh đã bảo vệ cô rồi rời đi. Như vậy sẽ hết sức lịch sự.

Khi điều đó diễn ra, Wolf quay về nhà vào chiều muộn. Người anh ướt đầm mồ hôi, đầy bụi, chân hơi khập khiễng vì bị con bò giẫm lên chân. Tâm trạng anh không được tốt.

Mary cười với anh. “Em quyết định sẽ rời khỏi anh vì không còn lý do gì khiến em sợ sống một mình nữa. Em đã gói ghém đồ đạc và mang mọi thứ ra xe rồi nhưng em muốn chờ đến khi anh về nhà để cảm ơn anh vì mọi thứ đã làm cho em.”

Wolf dừng lại, anh như thể đang nuốt một ngụm nước lạnh vào cổ họng khô khốc của anh. Joe đứng đóng băng, không muốn họ nhìn thấy cậu. Anh không thể tin Wolf sẽ để cô đi.

Wolf từ từ ngẩng đầu lên nhìn cô. Nét hoang dã biểu hiện trong đôi mắt anh nhưng cô tập trung một cách khó khăn để điều khiển mình tiếp tục nhìn thẳng vào nó. Cô cười với anh lần nữa nhưng lần này khó hơn vì anh không hề nói lời nào, thậm chí là câu “Anh sẽ gọi cho em.”

“Ừm,” cô nói nhẹ nhàng, “Em sẽ gặp anh liên tục thôi. Nói với Joe đừng quên giờ học nhé.”

Cô đi ra cửa trước và bước xuống bậc thềm.

Cô đi được nửa đường thì một bàn tay rắn chắc tóm chặt lấy vai cô và quay người cô lại. “Tôi sẽ bị đày xuống địa ngục nếu cô bước chân ra khỏi ngọn núi này,” anh nói với giọng cực cần.

Anh cao hơn hẳn cô. Lần đầu tiên Mary cảm thấy thật bất lợi khi cô chỉ đứng đến vai anh. Cô phải ngửa đầu ra sau để nói chuyện với anh, anh quá gần. Hơi nóng từ cơ thể anh bao phủ cô như thể đám hơi nước. “Em không thể sống ở đây mãi được,” cô trả lời rất hợp lý nhưng giờ đây cô có thể thấy cái nhìn trong đôi mắt anh và cô rùng mình. “Em là giáo viên của một ngôi trường nhỏ trong thị trấn. Em không thể già nhân ngãi, non vợ chồng với anh được...”

“Im ngay,” anh quát.

“Bây giờ nếu nhìn...”

“Tôi bảo cô im ngay. Cô không đi đâu hết! Cô phải sống với tôi hết quãng đời còn lại. Hôm nay quá muộn rồi nhưng việc đầu tiên phải làm sáng mai là đi vào thị trấn để kiểm tra máu và lấy chứng nhận. Chúng ta sẽ kết hôn trong vòng một tuần nên cô hãy mang cái móng nhỏ bé của mình vào trong nhà và ở nguyên đó. Tôi sẽ mang va ly của cô vào.”

Biểu hiện của anh có thể làm đàn ông phải lùi lại vài bước nhưng Mary vẫn đan tay vào nhau, nói. “Em không kết hôn với người không yêu em.”

“Lửa địa ngục thiêu chết cô đi!” anh gầm lên và kéo mạnh cô vào người anh. “Không yêu cô? Người đàn bà chết tiệt này. Cô chỉ dùng một ngón tay út là điều khiển được tôi ngay từ lần đầu tôi nhìn thấy cô! Tôi đã giết Bobby Lancaster chỉ trong một giây vì cô nên đừng có bao giờ nói tôi không yêu cô!”

Đó là một lời tỏ tình và cầu hôn, nó hoàn toàn không lãng mạn chút nào nhưng chắc chắn nó rất lý thú.

Mary ngẩng lên cười với anh rồi kiễng chân lên vòng tay quanh cổ anh. “Em cũng yêu anh.

Anh nhìn trừng trừng xuống cô nhưng rồi anh nhận thấy cô xinh đẹp biết bao với chiếc áo len hồng mềm mại, đôi má thanh tú như đóa hoa hồng và đôi mắt xanh lam đang lấp lánh nhìn anh. Anh nghịch ngợm lộn tóc mềm mại của cô, mái tóc màu nâu bóng và đột nhiên anh vùi mặt vào lộn tóc khoẻ mạnh trẻ trung ở thái dương cô.

“Chúa ơi, anh yêu em,” anh thì thầm. Anh không bao giờ nghĩ anh có thể yêu bất cứ người đàn bà nào, ít nhất là anh không thể yêu người Ảng lê nhưng đó là trước khi sinh vật mềm mại thanh tú này xen vào cuộc đời anh và thay đổi nó hoàn toàn. Anh cần cô hơn cần không khí. Anh không thể sống tiếp nếu không có cô. “Em muốn có con,” cô tuyên bố. Anh cười, khuôn mặt vẫn áp vào thái dương cô. “Anh sẵn sàng.” Cô nghĩ về điều đó thêm một lúc và nói. “Em nghĩ em muốn bốn đứa.”

Anh cầu mày nhăn trán trong khi ôm cô chặt hơn. “Rồi

xem.” Cô quá nhỏ bé và mỏng manh để có thể mang thai nhiều lần; hai đứa thì tốt hơn. Anh nâng cô lên và bắt đầu đi vào nhà, nơi cô thuộc về.

Joe nhìn qua cửa sổ và quay đi với một nụ cười toe khi thấy cha cậu nâng Mary lên áp vào ngực ông.

Hồi kết

Học viện Không quân, Colorado Springs, Colorado

Joe mở bức thư của Mary và bắt đầu cười toe toét khi cậu đọc. Bạn cùng phòng cậu nhìn với vẻ quan tâm. “Có tin tức tốt lành gì từ nhà à?”

“Ừ,” Joe nói vẫn không nhìn lên. “Mẹ kế tở lại mang thai nữa.”

“Tở nghĩ bà vừa sinh con mà.”

“Từ hai năm trước. Đây là đứa thứ ba.”

Bạn cùng phòng cậu, Bill Stolsky, nhìn Joe đọc xong bức thư. Thực lòng cậu hơi sợ đứa con lai lãnh đạm và điềm tĩnh này. Ngay cả khi họ bị thương, ngay cả khi họ là học viên năm đầu, thường bị đánh giá thấp hơn cả cái gọi là thấp thì có điều gì đó ở Joe vẫn khiến cho đàn anh lớp trên không dám. Ngay từ đầu, cậu đã đứng đầu lớp và vừa biết rằng cậu sẽ chuyển sang khoá đào tạo bay sau khi tốt nghiệp. Mackenzie sẽ đạt đến đỉnh cao một cách nhanh chóng, thậm chí cả những người dạy cậu cũng biết điều đó.

“Mẹ kế cậu bao nhiêu tuổi rồi?” Stolsky tò mò hỏi. Cậu biết Mackenzie mới hai mươi mốt, trẻ hơn cậu một tuổi dù cả hai cùng là học sinh khoá trên của Học viện.

Joe nhún vai và với lấy bức ảnh cậu giữ trong tủ. “Đủ trẻ. Cha tở cũng còn khá trẻ. Ông chỉ là đứa trẻ khi sinh ra tở.”

Stolsky cầm lấy bức ảnh và nhìn bốn người trong đó. Đó không phải là một bức tranh kiểu cách khiến cậu cảm thấy nó thân tình hơn. Ba người lớn đang chơi đùa với một đứa trẻ con. Người phụ nữ nhỏ bé và thanh tú đang bế đứa trẻ và nhìn lên mỉm cười với người đàn ông ngăm đen to lớn trông như một con đại bàng. Người đàn ông ăn diện nhưng trông vẫn hết sức hung bạo. Stolsky không muốn gặp ông ta

ở những nơi tối tăm, ngõ hẻm hay ở những hoàn cảnh khác. Cậu liếc nhìn Joe và thấy sự tương đồng lớn.

Nhưng đứa trẻ thì nắm chặt lấy ngón tay người đàn ông và cười toe toét trong khi Joe cù cổ nó. Đó là một phát hiện và giúp cậu có một cái nhìn khác hẳn về cuộc sống riêng của Mackenzie, về gia đình gắn bó chặt chẽ của cậu ta.

Stolsky lấy giọng. “Đó là đứa trẻ mới nhất?”

“Không, bức ảnh này chụp khi tớ còn học năm cuối trung học. Đó là Michael. Nó bốn tuổi rồi và Joshua thì lên hai.” Joe không thể ngăn một nụ cười toe toét nhưng cũng đồng thời cảm thấy lo lắng khi cậu nghĩ về bức thư của Mary. Cả hai em trai nhỏ của cậu đã phải mổ sinh bởi vì Mary quá yếu ớt để có thể sinh thường. Sau khi sinh Joshua, Wolf đã nói họ sẽ không có thêm bất cứ đứa con nào nữa bởi vì Mary đã rất khó khăn khi mang thai Josh. Nhưng Mary đã chiến thắng, như thường vậy. Cậu quyết định sẽ xin nghỉ khi Mary sinh con.

“Mẹ kế cậu không phải là...”

“Anh điên? Không.”

“Cậu thích bà ấy không?”

Joe cười. “Tớ yêu bà. Tớ sẽ không có mặt ở đây nếu không có bà.” Cậu đứng lên và đi ra phía cửa sổ. Sáu năm chăm chỉ, cậu đã sắp đạt được mục tiêu cuộc sống: phi công máy bay phản lực chiến đấu. Đầu tiên là đào tạo bay và sau đó là trường đào tạo chiến đấu. Sẽ còn nhiều năm phải làm việc chăm chỉ nhưng cậu đã sẵn sàng. Chỉ ít người được chọn để trở thành chiến binh nhưng cậu sẽ là một trong số đó.

Những học viên đang phải tiếp tục học khoá đào tạo bay đều đã nghĩ đến những dấu hiệu gọi vào trường đào tạo chiến đấu, dù họ biết một số thậm chí có thể bị loại ra khỏi chương trình đào tạo bay và một số lớn hơn sẽ không bao giờ trở thành chiến binh. Nhưng họ không bao giờ nghĩ họ sẽ bị loại mà sẽ là một anh chàng bất tài khác.

Họ có rất nhiều niềm vui khi suy đoán về những dấu hiệu đó còn Joe thì luôn ngồi yên lặng, giữ khoảng cách nhỏ như cậu vẫn luôn thế.

Rồi Richards chỉ vào cậu và nói. “Cậu sẽ là thủ lĩnh.”

Joe nhìn lên, khuôn mặt cậu thờ ơ, lãnh đạm. “Tớ không là thủ lĩnh.” Âm điệu của cậu vẫn bình thản nhưng Richards cảm thấy lạnh người.

“Được thôi,” cậu đồng ý. “Vậy cậu muốn gọi cậu thế nào?”

“Joe nhún vai. “Gọi tớ là ‘Breed’ (*con lai*). Tớ là thế.”

Ngay sau đó, mặc dù chưa tốt nghiệp, mọi người đều gọi cậu là Breed Mackenzie. Tên đó được sơn lên mũ và rất nhiều người quên mất tên thật của cậu.

Mary đã cho cậu điều này. Cô đã thúc đẩy, chiến đấu vì cậu, dạy dỗ cậu. Cô đã cho cậu cuộc đời cậu, lên với bầu trời xanh.

Mary rúc vào vòng tay của Wolf. Cô trần truồng, bàn tay to lớn của anh vuốt ve cơ thể yếu ớt của cô như thể đang tìm những dấu hiệu mang bầu chưa hiện rõ. Cô biết anh lo lắng nhưng cô cảm thấy rất tuyệt và cố gắng đoán chắc với anh lần nữa. “Em chưa bao giờ cảm thấy tốt hơn. Hãy đối mặt với điều đó đi, em rất hợp với việc mang thai.” Anh tặc lưỡi và vuốt ve ngực cô, nâng một bên ngực thu vào lòng bàn tay anh. Đạo này, ngực cô đầy đặn và nhạy cảm hơn.

Chỉ ngậm núm vú cô thôi anh cũng gần như làm cô thỏa mãn.

“Nhưng lần này là lần cuối đấy nhé,” anh nói.

“Nếu là một bé trai nữa thì sao? Chẳng lẽ anh không muốn cố sinh một bé gái thêm lần nữa à?”

Anh rên rỉ vì đó là lý lẽ cô dùng để thuyết phục anh cho cô mang thai lần này.

Cô đã xác định phải sinh bốn đứa.

“Mình thỏa thuận nhé. Nếu lần này là con gái thì em sẽ không sinh thêm nữa. Nếu là con trai thì chúng mình sẽ có thêm một đứa nữa rồi thôi bất kể là trai hay gái.”

“Thỏa thuận.” cô đồng ý. Cô chột dưng lại. “Anh có bao giờ nghĩ anh có thể là cha của một trăm đứa trẻ và tất cả đều là con trai không? Hình như anh không có tinh trùng nữ. Hãy nhìn mà xem, ba đứa con trai trong một hàng...”

Anh đưa tay lên miệng cô. “Không thêm nữa. Bốn đứa là hết

cỡ.”

Cô cười và nhướn cơ thể mảnh dẻ dựa vào anh. Cơ thể anh có phản ứng ngay lập tức thậm chí sau năm năm kết hôn. Sau đó, khi anh ngủ, Mary cười trong bóng đêm và vuốt ve lưng anh.

Đứa trẻ này cũng là con trai, cô cảm thấy thế. Nhưng đứa tiếp theo... đứa tiếp theo sẽ là con gái, cô cầu khẩn.

Hết